

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

W A T E R | A I R | E A R T H | F I R E

Never let go.

show me
Wonders

R I L E Y N A S H

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Show Me Wonders

Riley Nash tarafından

Telif Hakkı© 2022 yazar Riley Nash

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olayların yanı sıra mevcut herhangi bir kurum, ajans, yayın, marka veya kamuya mal olmuş kişilerin katılımı tamamen hayal ürünüdür ve gerçekte hiçbir dayanağı yoktur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

The Subtle Art of Not Giving A Fuck adlı kitabın telif hakları 2016 yılında Mark Manson tarafından alınmıştır.

ISBN-13 (e-kitap): 9781736082669

ISBN-13 (ciltsiz) : 9781736082676

Kapak tasarımı: Cormar Covers

Jay'e

*Sonsuz sayıda seksi uzaylı erkek sağlayıp onları
kitaplarımaya sokmaya çalıştığın için,
ve büyük beyin geribildirimle beni kutsuyorsun*

YAZARIN NOTU

Bana Mucizeler Göster'i seçtiğiniz için çok teşekkür ederim! Bu kitapta, genellikle yanlış anlaşılan bir ruh sağlığı durumuna ve kronik rahatsızlıklarla yaşamının gerçekliğine farkındalık getirmek istedim. Tüm detaylar gerçek hayattan alınmıştır, ancak lütfen depresyon, anksiyete ve panik atak gibi semptomların herkes için farklı görüldüğünü unutmayın.

Kendinize ve başkalarına karşı nazik olmayı unutmayın; yardım istemek utanılacak bir şey değildir ve bir arkadaşınıza destek sunmak büyük fark yaratabilir.

İÇERİK UYARILARI (POTANSİYEL SPOILER)

Bir felaket durumu (duygusal sıkıntı, klostrofobi, karanlık, bir araç kazasının kısa tanımı ve kan ve cesetlerden kısaca bahsedilmesi dahil), şiddet/kan, akıl hastalığı (agorafobi, anksiyete, panik, depresyon), intihar girişimi ve aile içi istismardan bahsedilmesi

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34 Yazar](#)

[Hakkında](#)

I

Oliver and Jackson

Ağlama.

Gözlerini kapat ve orada olduğumu, başparmağımla yanaklarındaki gözyaşlarını sildiğimi farz et. Sen gülümseyene kadar burnunun ucunu öptüğümü düşün.

Bir gün seni bulacağım.

Ve o gün, size bir daha asla veda etmek zorunda kalmayacağımız bir dünyanın mucizesini göstereceğim.

Bölüm I

OLIVER

Bu sabah öldüm. Her
şey çok hızlı oldu.

Bir dakika, araba almak için Syracuse'a giden trene biniyorum. Bunu erteliyordum ama ortağım Kay, bu sabah beni evden atmadan önce kendime gelmem ve trene binmem için bağırdı.

İsteddiği Land Rover yerine kullanılmış bir minivanla döndüğümde daha da yüksek sesle bağıracak. Ama arabayı Frappuccino ve akrilik manikür yapan arkadaşlarına göstereceğim diye almıyorum. Araba alıyorum çünkü kızımı arabasıyla gezdiren bir baba olmak için sabırsızlanıyorum. arkadaşlarını dans antrenmanlarına ve pijama partilerine götürürken Miley Cyrus ya da bugünlerde dinledikleri müzik her neyse onu çalıyor.

Şans eseri, bütün bir tren vagonu bana kaldı. Sabah güneşi enseme rahatlatıyor, *The Subtle Art of Not Giving A Fuck* kitabını üçüncü kez okumayı bitirirken koltuğum hafifçe sallanıyor. Herkes bunun mucizeler yarattığını söylüyor, ama sanırım çok fazla sikle doğmuşum ve onlardan asla sıfıra ulaşacak kadar hızlı kurtulamayacağım. Gözden kaçırdığım sayfayı bulmak için kitabı tekrar tekrar karıştırmak muhtemelen asıl noktayı kaçırmak anlamına geliyor ama elimde değil.

Güneş ışığı öyle aniden kesiliyor ki , bizi bir tünelin mavi-siyah karanlığına sürüklüyor. Çaresizce kırılması gereken dağınık kıvılcıklarımı geriye doğru tararken, gözlüklerimi ayaklarımın yanındaki kütüphane okuma programı çantasına sokuyorum ve yorgun gözlerimi ovuşturuyorum.

Binlerce bombanın aynı anda patlaması gibi tarifsiz bir gök gürültüsünü duymaktan çok hissediyorum. Uzun, delici bir çığlık halinde metal metal yırtılıyor,

Kırılan cam parçaları yağmur gibi tenime çarparken, vücudum öne doğru uçuyor ve yüzüm önümdeki koltuğun arkasına çarpıyor.

İyi ki gözlüklerimi çıkarmışım, çok net ve sakın düşünüyorum. Yoksa onlar da kırıldı.

Son nefesimden daha kısa bir süre içinde, tarihteki en anlamsız son düşünceyle, öldüm.

Ve işte böyle aşık oldum. Onu tekrar nasıl kaybettiğimi. Kalbim aramaktan hiç vazgeçmedi.

Ama her şeyi ters anlıyorum. Bu uzun
bir hikaye.

Önce gözlerim açıldı.

Cennette, cehennemde ya da başka bir ahirette değilim; sadece mutlak karanlıktayım. Tenime baskı yapıyor ve boğazımdan aşağı sürünerek ciğerlerimde ağırlaşıyor. Belki de ölümler son varış noktalarından önce buraya geliyorlardır. Belki de umduğum ama bulamadığım her şeyi, daha iyi yapmam gereken her şeyi itiraf etmem gerekiyor. Kaybetmekten korktuğum her şeyi.

"Bir tarantula tutacağım, baba. Ve bir kakao böceği." Megan minik avuçlarını birbirine bastırıp uzatıyor ve avuçlarındaki o tek boşlukla sırtlıyor Sınıf arkadaşının yüzüne tekme atması için ısrar ettiği ön dişleri, çünkü kovboyculuk oynuyorlardı.

Anaokulundaki diğer kızlar, sınıf gezisinin hayvanat bahçesi yerine böcek ve sürüngen müzesini ziyaret etmek olduğunu öğrendiklerinde küplere bindiler. Benim küçük vahşi şeyim, korkusuz maceracım hariç. Haftalardır dev, tüylü örümcekler ve zehirli yılanlardan başka bir şey konuşmuyor.

*Ama bu sabah evden çıkmadan önce izin belgesini imzalamadım.
Kapı. Eğer ölürsen, gitmesine izin vermezler. Annesinin umurunda bile değil;
sadece çöpe atacak. Megan yatağında kıvrılıp saatlerce ejderha peluşuna sarılıp
hıçkıra hıçkıra ağlayacak, benim geri dönüp her şeyi düzeltmemi bekleyecek ve
neden asla yapmayacağımı anlamayacak.*

Sıcak gözyaşları yanaklarımı yakıyor ve ağzımın kenarlarına batıyor;
dudaklarım kir, acı tuz ve kan tadında. Bedenimi hissedemiyorum, ama ısırap
Başımı her hareket ettirdiğimde gözlerimin arkasında patlıyor. Acı, kalbimin
atışıyla aynı anda zonkluyor.

Oh, Tanrım.

Kalbim hala atıyor. Bu
gerçek.

Ve çok karanlık.

Tüm dünyayı doldurana kadar gittikçe artan rahatsız edici gürültüyü
düşünemiyorum.

Benim. Çığlık atıyorum.

Çırpınıyor, hıçkırıyor ve kızımın adını haykırıyorum, ta ki sesim kesilene ve
boğazımdaki kirden dolayı öğürüp tıkanana kadar. Ne kadar uğraşırsam
uğraşayım, ciğerlerime hava girmesini sağlayamıyorum.

Sonunda vücudum bana acıyor ve kendini tekrar kapatıyor.

İkinci kez uyandığımda, yanağımda sıcak ve canlı bir şeyin hareket
ettiğini hissediyorum.

Hayır.

Kay bana onunla birlikte vücut korku filmleri izletirdi; bana amcık dediğinde
yüzümü yastığa sakladığımda bile

ses efektleri. Şimdi beynim doğrudan *göz yiyen mağara kurduna* gidiyor, ki bu tartışmasız ölümden daha kötü bir şey ve ben boğuk bir dehşet çılgılığıyla karanlığa saldırıyorum.

Yepyeni, zeytin yeşili yüksek topuklu ayakkabılarım, neredeyse benim kadar yüksek sesle bağırarak katı bir kütleye çarpıyor ve ardından kırık camlara düşen bir şeyin çıtırtısı geliyor. Sonra... hiçbir şey. Aşırı nefes alıyorum, nefesim göğsümde hıçkırıyor, ama ikiye katlandığını duyabiliyorum. Burada benimle birlikte bir şey var.

Nefes alan bir şey. *Solucanlar nefes alır mı?*

"Lütfen..." O kadar titriyorum ki neredeyse dilimi ısıracağım. "Lütfen beni yeme." Bu söyleyebileceğim en aptalca şeydi ama Şu anda ağzımdan çıkan sözlerin sorumlusu benim.

"Bu gerçekten çok acıttı," diye hırslıyor alçak, sert bir ses ve bana canavarlardan başka korkacak şeyler de olduğunu hatırlatan tehlikeli bir kenarı var. Hantal bir şey zemini sıyrıyor, ardından bir hırıltı ve düşen cam parçalarının çınlaması geliyor. Nefesimi tutuyorum, ağzım kan tadıyla bakırlaşıyor, göğsüm sıkışıyor ve ağrıyor.

Hava yanağıma değdiğinde, koltuğumun sert plastiğine geri büzülüyorum. "Özür dilerim. Lütfen." Ne için yalvardığımı bilmiyorum. Daha önce hiç olmadığım kadar derin kâbuslar görüyorum ve bu sefer uyanamıyorum.

Açıkta kalan tenim, sadece birkaç santim ötemde başka birinin vücudunun elektrik hissiyle uyararak karıncalanıyor. Sert parmaklar omzuma dokunduğunda neredeyse altıma işeyeceğim, boynumdan kısa sakalımın kıllarına kadar hissediyorum, sonra çenemin etrafında sıkışıyor. İnleyerek uzaklaşmaya çalıştım. Hiçbir zaman sert olduğumu iddia etmedim.

"Öldüğünü sanmıştım." Çarpan kafamdaki sisi delip geçen Ses ilkel bir korku olmaktan çıkıp benim gibi, acı çeken, kafası karışmış ve son derece insani bir hal almaya başlıyor. Beni bırakıyor ve acı içinde tıslayarak geri çekiliyor.

"Sorun nedir?" Baba beynim devreye girdiğinde, kör dehşet biraz azalıyor. "Çantamda yara bandı olabilir." Üzerlerinde çizgi itfaiyeci köpekleri var ama bunu kimsenin bilmesine gerek yok. El yordamıyla, vücudumu düzgün çalışması ve ayağa kalkmama izin vermesi gerektiğine ikna etmek için uzun ve acı verici bir sürece başlıyorum. "Yaralandın mı?"

"Sen beni kırık cam yığınının içine tekmeleyene kadar değildim." Sesinin gürültüsünde iyimserlikle mizah olduğuna inanmayı seçtiğim bir şey var. "Ama sadece birkaç sıyrık."

Hayatımda hiçbir şeye zarar vermedim; bunu nasıl düzeltmeniz gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Çok özür dilerim. Çıkar çıkmaz hemen hastaneye gideceğiz ve tüm faturalarını ben ödeyeceğim." İşte minibüs fonum gidiyor. "Senin bir solucan olduğunu sanıyordum," diye açıkladım.

Şaşkın bir sessizlikten sonra boğazını temizliyor. "Ben değilim."

"Bu iyi bir şey. Tek bir iyi şey." Bu Megan'la oynadığım bir oyun: üzgün olduğunda iyi bir şey düşün. Bazen kendimle de oynuyorum, içinde sıkışıp kaldığım hayatın gerçekliği beni ezmeye başladığında. Tek iyi şeyim her zaman o oluyor. Burada bile, şimdi bile.

Ayağa kalkmaya çalışarak önümdeki koltuğun arkasına tutunuyorum ve alnımı koltuğa yaslayarak, uzakta beliren panik dalgasını geri püskürtmek için yeterince bayat havayı içime çekmeye çalışıyorum. "Çantama ihtiyacım var." Çünkü

Bir şekilde bu her şeyi düzeltecek. "Cüzdanım, gözlüğüm ve örgü." Çömelip koltuk sırası boyunca sürünerek yumuşak kanvası ararken ayaklarımın altındaki enkaz çıkartıyor.

"Onu bulamayacaksınız," diye kesin bir dille ifade etti. "Herhangi bir yere gitmiş olabilir." "Bakmama yardım et. Telefonun yok mu senin?"

Sessizce ofluyor, nedense bu ironik bir şeymiş gibi. "Öyle değil mi?"

"Tezgâhın üzerinde, imzalamam izin kâğıdının ve kahvaltıda yemem gereken muzun yanında unuttum. Evden çıkma konusunda iyi değilim, tamam mı?"

"Etrafta sürünmeyi bırak. Elini ." Bir adım daha yaklaştığını duydum.

"Ben ciddiym. Gözlüklerim olmadan ne okuyabiliyorum ne de örgü örebiliyorum."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" diye homurdanıyor, sesi acı verici bir şekilde cızırdıyor. Sesi benden daha iri, benden daha öfkeli ve çok daha korkutucu.

Onu görmezden geldiğimde, bir çizme elime basıp soğuk zemine sabitliyor.
"Kes şunu."

"Hayır." Sağlam baldırına yumruk atıyorum ama bu hiçbir işe yaramıyor. Tüm omzumu ona doğru attığımda bile bir santim bile kıpırdamıyor. Ufak tefek bir genç değilim ama günlük olarak kaldırdığım en ağır şeyler bir dizüstü bilgisayar ve bir fincan kahve.

İçimde kalan azıcık cesaret kırıldıkça sesimin daha da yükseldiğini ve histerikleştiğini duyabiliyorum. "Gözlükler yeniydi. Lütfen. Kay onları kaybedersem beni öldürür. Ve kızımın doğum günü için tek boynuzlu at örüyordum ve baştan başlamak için yeterli altın ipliğim yok ve..."

"Dur." Güçlü, kaba bir el enseme kavıyor, kim bilir kimin eli. Bu yabancı, yardım çığlıklarımı duyacak kimsenin olmadığı bu boşlukta bana her şeyi yapabilirdi. Gözlerimin arkasında kıvılcımlar çıkıyor.

Baş ağrım alevleniyor ve sarsılarak kurtuluyorum. Sırtım sert bir şeye çarpana kadar pisliğin ve kayaların arasından sıyrılıp dizlerimi yukarı çekiyorum ve kendime sıkıca sarılıyorum, nefes nefese kalıyorum, titriyorum ve midem bulanıyor.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, acaba gitti mi diye düşünmeye başladım. Belki de hiç burada değildi. Belki de tek başıma kan kaybından ölürken hayali arkadaşlarımla konuşuyordum.

bir moloz yığınının altında. "Ne zamandır uyanıksın?" , cevap verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum. *Ne zamandır ölü olduğumdan* daha az korkutucu bir soru gibi geliyor.

Beni korkutsa da öksürdüğünde rahatlıyorum. "Muhtemelen hayatta kalan tek iki kişi olduğumuzu anlayacak kadar uzun."

"Tanrım." Ellerimin topuklarını kuru gözlerime bastırıyorum. "Yüce Tanrım. Ne oldu lan? Neredeyiz biz?"

Sözlerimiz arasındaki sessizlik inanılmaz derecede ağır, ara sıra kayan kayaların omurgama ürperti gönderen kırıntıları mutlak.

"Hâlâ tren tüneline." Dikkatli adımlarla etrafı incelediğini duyabiliyorum. "Dağın üzerimize geldiğinden oldukça eminim."

"Bu imkansız." Ağzımdaki kan burnumdan gelmiş gibi görünüyor, bu yüzden onu silmek için geleni yapıyorum. Burnum kırılmadığı için şanslıyım. Kazağımın yakasını yüzüme çekiyorum ve Megan'ın ya da çamaşır deterjanının ya da iyi ve normal herhangi bir şeyin kokusunu almaya çalışıyorum. "Artık böyle kazalar olmuyor; 1860'larda değiliz."

"Bunu başımızın üstündeki milyonlarca tonluk kayaya söyle." Ayak sesleri tam önümde duruyor ve kucağıma ağır bir şey düştüğünde irkiliyorum. Parmaklarım kumaşı buluyor - annemin yavru köpeğinin çantayı çiğnediği yıpranmış kenar, Megan'ın kumaş kalemleriyle renklendirdiği kütüphane tasarımının dokusu. Onu göğsüme doğru tutuyorum ve elimi içine sokuyorum. Megan'ın tek boynuzlu atının yumuşak ipliğinde parmaklarını gezdirdi. "Teşekkür ederim."

Cevap vermiyor, sadece oturmak için alçalırken usulca inliyor, omzu omzuma çarpıyor. Kokusundan bir ipucu yakaladığımda neredeyse gülmeye başlıyorum. Markette uzun süre kokladıktan sonra geri koyduğum, etiketinde kurtlar olan havalı, keskin deodorant çünkü

başarabileceğimi düşünmemiştim. Kendi kokusu olması gereken şeyle mükemmel bir uyum sağlıyor; korku, ıssız bir ormandaki yağmur gibi topraksı ve vahşi bir şeyle karışıyor.

İkimiz de birkaç dakika boyunca konuşmuyoruz, nefesimizi tutmaya çalışıyoruz. Kaslı ön kolu benimkine değdiğinde, terden kayganlaştığını hissedebiliyorum. Tüm vücudu biraz titriyor.

"Bunun arkasındaki arabanın arka tarafında kapalı bir bagaj alanı vardı. Bence orada kamp yapmayı denemeliyiz. Daha sıcak olur ve bizi düşen kayalardan koruyabilir." Yakından bakınca sesinin korkutucu olup olmadığına karar veremiyorum.

Alçak sabitlik, cızırtılı doku ile ilgili bir şey göğsüme rahatça oturuyor.

O karanlığa doğru körlemesine yürüdüğümü hayal ediyorum. Orada her şey olabilirdi; bir heyelan, bir çukur, sonsuz tüneller, cehennemin ta kendisi. Elim en yakın tren koltuğunun bacağını buluyor ve sıkıca kavıyor. "Ben burada kalıyorum. Bu vagon beni güvende tuttu ve kurtarıcılar beni nerede bulacaklarını bilecekler."

Boğazından sinirli bir ses çıkarıyor. "Kim bilir ne kadar süre burada oturup beklemek istiyorsun?"

"Neden olmasın? On iki saatten az bir süre içinde burada olacaklar." *Lütfen Tanrı ya da*

kesinlikle dinleyebilecek herkese. "Yürüyüşte kaybolduğunuzda, bir yerde kalmanız, hareket etmemeniz gerekir."

"Bu sana lanet bir yürüyüş gibi mi görünüyor?" Ayağa fırladı. Onu yine kızdırdım. Belki de umursamalıyım ama acı, evren özür dileyip kendini yeniden düzene sokana kadar burada oturmak, kıpırdamamak için duyduğum şaşkın ve inatçı dürtü dışında her şeyi kafatasımdan söküp attı. Ayakkabısı bacağımı dürtüyor. "Ben gidiyorum."

"Devam et." Vücudumu daha sıkı bir top haline getirip avucumdaki soğuk metali derime batana kadar kavırıyorum. "Kurtarma ekibi geldiğinde

seni aramaları için."

çömelirken giysileri hışırıyor, dizleri dizlerime çarpıyor. Onu görmesem bile, geniş omuzlarının üzerimde yükseldiğini, sarmal, sinirli enerjisini *hissedebiliyorum*. "Beni dinle," diye mırıldanıyor, sesi ürkütücü derecede sakın. "Kaç tane ölüm kalım durumunun içinde bulundun?"

Sırtımı dikleştirerek, karanlıkta anlamsız olan sert bir bakış fırlatıyorum.

"Bana çocukmuşum gibi davranma-"

Eğilip ellerini başımın iki yanındaki duvara dayadığında irkiliyorum ve geri çekiliyorum. Nefesi saçlarımı karıştırıyor. "Cevap ver bana."

"Sıfır."

"O zaman burada karar verme hakkınız yok. Sen bir yükten başka bir şey değilsin. mı?" Duvarı itiyor, sesi gibi çıkıyor. "Yani sana ne dersem onu yapacaksın."

"Kaç tanesine girdin?" Tek bildiğim, zamanını latte sanatı yaparak geçiren lanet bir barista olduğu.

Bir elini koltuk altımdan geçirip beni kolayca ayağa kaldırıyor ve ben çantamı tutmaya çalışırken beni de peşinden sürüklüyor. "Hadi gidelim." Demirden tutuşu beni hiçliğe doğru bir, iki, üç adım atmaya zorluyor ve başım dönmeye başlıyor. Bu kadar hızlı ayağa kalkmak çok kötü bir fikirdi. Gözlerimin arkası ağrıyor ve eğer bu sabah o muzı hatırlasaydım, şu anda kusuyor olurdum.

"Sanırım bayılacağım." Aslında kelimelerin ağzımdan doğru çıkıp çıkmadığını söyleyemiyorum. Bir adım daha attığımda yerçekimi hissim tersine dönüyor ve kalçam sertçe toprağa çarpıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalışıyorum, şaşkın ve güçsüz bir halde. Sonra yalnız olduğumu fark ediyorum. Elini kolumda hissedemiyorum ya da sesini duyamıyorum. Sanırım çok fazla yük oluyordum.

Sonunda gerçekten ağlamaya başlıyorum, başımı kollarıma gömüyorum ve keskin çakıl parçaları derime batarken hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Doğru sebepler için, yani korkunç bir şekilde öleceğim ve çocuğumu bir daha asla göremeyeceğim için ağlayacak kadar bile aklım başımda değil. Yatağının altında canavarlar olan bir çocuğun annesine ışığı açması için yalvarması gibi çığ bir dehşet bu.

Güçlü kollar beni hissediyor ve altımdan kayarak beni sert, sıcak bir göğse doğru kaldırıyor. Beni birkaç kez kucaklayıp rahat bir pozisyona getirmeye çalışıyor, sonra dikkatli ve karışık adımlarla yürümeye başlıyor. Büyük bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor, ben de alnımı omzuna yaslıyorum, gözlerimi kapatıp savaşmayı bırakacağım.

Bölüm z

JACKSON

Uykuya ama bavula kadar olan kırk metreyi yan arabadaki alan şimdiye kadar yaptığım en yorucu şeydi. Bayıldıktan sonraki ağırlığı değil; sıska vücudu kollarımda hiçbir şey gibi hissettirmiyor. Mesele burası. Benim büyüdüğüm yerde, yaşamak istiyorsan sürekli tetikte olurdun. Uyurken bile duyularınız nöbet tutardı. Buradaki körlük alarm zillerimin durmadan çalmasına neden oluyor ve bu beni yıpratıyor.

Arabadaki kapalı alan güvenli bile güvenli hissettiriyor. Onu yere yatırıp çantasını başının altına sıkıştırmadan önce tek ayağımla zemindeki taşları elimden geldiğince . Sonra ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden yanına uzanıp yüzümü dirseğimin kıvrımına yaslıyorum. Kendimden geçtiğimi hissettiğimde, onu kaybetmemek için diğer kolumu onun vücuduna atıyorum. O çok Hiç yoktan iyi olduğundan bile emin değilim ama kendi kafamın içinden gelmeyen bir ses duymak hoşuma gidiyor.

Parmaklar saçlarımı büküp başımı geriye itiyor. Üzerimde bir sürü el var, Acımasız ve sert, beni yere yapıştırıyor. Biri ağzımı kalın, çelik bir namluyu alacak kadar açıyor. Çok geç olmasına rağmen vücudumdaki tüm kaslarla savaşıyorum, öğürüyorum, çırpınıyorum ve tam da onların istediği şekilde ciyaklıyorum. Metal dilimi kesiyor ve ağzımı kanla dolduruyor.

Her nasılsa, o gün hayatımın en kötü günü değildi. Bu da değil. Sanırım ben olsam Kurtarılıp başıma yüzleşmektense burada ölmeyi tercih ederim. Ama bana bak, hala yaşamak için savaşıyorum. Buna ne dersin? Bu bir lanet gibi.

"Hey." Bir el omzumu sıktı. "." Normalde biri beni uykumda yakalamış olsaydı, şimdiye kadar onu yere yatırmış, boğazını sıkmış olurum. Ama bedenim onun sesini zaten tanıyor. Yıpranmış, hırıltılı vıraklamasının altında yumuşak ve nazik. Karavan parkındaki çocukların havalı tüfeklerle avladıkları, öldürmekten çok sakat bıraktıkları tavşanların gözleri gibi.

"var?" Yavaşça doğruluyorum ki kafa kafaya gelmeyelim.

Gülüyor ya da gülmeye çalışıyor, acı içinde öksürüyor. "Yanlış *olmayan* ?"

Göz devirmem boşa gitti ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "Beni neden ?" demek istedim. İnsanları neden sevmediğimi bana hatırlatmakta çok başarılı. Çoğu bir şekilde benden daha aptal ve ben ortaokulu zar zor bitirdim.

"Nefes alış verişin acı çekiyormuşsun gibi geliyordu." Sesinde gerçek cevabı duyabiliyorum. Tek başına uyanık olmaktan çok korkuyordu.

"Ben iyiyim. Peki ya sen? Benim üzerimde ölmeye çalışan sendin." "Başımın çarpması durdu ve artık başım dönmüyor. Özür dilerim. yol." Acı acı homurdanıyor. "Herkes gerçek bir acil durumda nasıl tepki vereceğini bilmek istiyor, değil mi? Görünüşe benim cevabım: aptal olmak, ağlamak ve bayılmak. Bunu bilmek güzel."

"Hey." Parmak eklemlerimi dizine vuruyorum. "Daha önce neredeyse ölmediğin için üzülme."

Biraz daha yaklaştığında kot pantolonunun kumaşı sürtünüyor. "Bu arada ben Oliver," diye anons ediyor, sanki bir partide ya da barda tanıştıyormuşuz gibi. Sanki bir önemi varmış gibi. Kafamda evirip çeviriyorum, *Oliver*, havalı, zengin biri gibi bir isim. "Roma, New York'luyum ve yazarım. Aslında editörüm ama bir roman üzerinde çalışıyorum." Daha önce hiç kimse benimle böyle sıradan bir konuşma yapmaya çalışmamıştı. Çünkü neye benzediğimi göremiyor.

Kaslarım, yara izlerim ve mürekkeğim gibi. Gözlerimin içine bakıp, çatlak toprağın üzerindeki dikenli kakhaha otu gibi içimde büyüyen şiddeti bulamaz.

Konuşmamı umutla beklediğini fark ediyorum. "Jackson."

Detay vermeyince omuz . "Tanıştığımıza memnun oldum. Hayatta kalmama yardım ettiğin için teşekkür ." Sesi utangaçlaşıyor. "Sana bir teklifim var. el sıkışma."

Normalde onu öylece bırakıp giderdim ama gidecek bir yer yok. Karanlıkta el yordamıyla uzun, ince parmaklarını buluyorum. "Kahretsin," bağılıyor. "Ellerin donuyor." Ben daha ne yaptığını anlamadan Ellerimi kazağının yumuşak örgüsüne birbirine sürtüyor ve nefesi sert, ağrıyan eklemlerimi ısıtana kadar üflüyor. Tabii ki kazak giyiyor. Süveterin kişileşmiş hali gibi.

"Sen gerçekten bir babasın." Ellerimi çekip koltuk altlarına sokuyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Bana baktığını *hissedebiliyorum*. Kafamda, büyük mavi köpek yavrusu gözleri var.

"Bana böyle bir şey yapan tek kişi annemdir." Beş yaşındaydım, kardan eldivenim olmadan gelmişim. Onunla ilgili en güzel anılarımdan biri.

"Megan yarından sonraki gün altı yaşına giriyor." Sesine, hayal bile edemeyeceğim derinlikte bir sevgiyle örülmüş, çiğ bir acı sızıyor. Benim geldiğim yerde çocuklar çoğunlukla ailelerinin azıcık parasını yiyen, ailelerin bağırıp çağırdığı ve birbirlerine vurduğu kazalardır. Bu adamın çocuğunu dövdüğünü sanmıyorum. "Ejderha temalı bir doğum günü partisi istedi, ben de bir rehber buldum.

Strafor ve fondan ejderhanın oturduğu bir kale pastası yapmak için çevrimiçi

kulelerden birinde. Onun yüzünü göreceğim için çok heyecanlıydım..." Boğazını temizliyor, sesi boğuk gözyaşlarıyla kalınlaşıyor. "Özür dilerim. Altı yaşındaki kızların doğum günü pastaları umurunda değil."

O haklı. Ama bunu düşünmeden edemiyorum, kalenin ne kadar büyük , ejderhayı ne renk yapacağını. *Fondan* ne lan? Bir tane Bir keresinde küçük kardeşimden çikolatalı doğum günü pastası almıştım. Üzerinde *Happy Retirement* yazıyordu çünkü pastayı süpermarketin ertesi gün rafından çalmıştı. O pastayı hiç unutmadım.

Oliver tekrar öksürmeye başladı. Ceketimin cebini karıştırıp Trenden indiğimde çöpe atmak için sakladığım ezilmiş su şişesi. Şişeyi salladığımda yarım ağız dolusu değerli sıvının etrafa saçıldığını duyabiliyorum. "İç şunu."

Ellerinin karanlıkta benimkileri bulmasını sabırla bekliyorum, plastik şişeyi sararken kırışıyor. Hâlâ biraz titriyorlar.

"Bu senin," diye itiraz ediyor, sesi nedense çok endişeli geliyor, sanki ona bir çocuğu devirip sırt çantasını alıp kaçmasını söylemişim gibi. Gerçekten aptalın teki ama her konuda çok ciddi. O yapar Göğsümün içi kaşınıyor ve beynim zincire vurulmuş bir köpek gibi çekiştiriyor. "Onu almak benim için adil olmaz."

"Ne zaman bir şey adil oldu ki? Burada bir zayıfla sıkışıp kaldım, bu yüzden suyu o alıyor."

"Şimdi böyle mi oldu?" Sesinde belli belirsiz bir gülümseme var. Bir an sonra yutkunduğunu duydum. Dişlerimi gıcırdatıyorum, bir şey düşünmeye çalışıyorum

Islak sesin tozla kaplı boğazımı nasıl sıkıp yaktığının yanı sıra.

Saf değilim ama ben bile matkap ve ağır makine sesleriyle uyanacağımızı sanmıştım. Onun yerine sessiz, unutulmuş, mezar taşı olmayan bir mezar gibi. Ve bundan sonra ne yapacağımı bilmem gerekiyor. Mahallede

Ailemin gittiği kilisede bedava öğle yemeği verilirken, papaz İsa'nın taştan su çıkarabilen tek kişi olduğuna dair bir şeyler söylemişti. Ben İsa olmadığımı eminim.

Oliver'ın eli pazumu buldu. "Yarısını sana ayırdım." Aptalın sesi bundan memnun görünüyordu.

Neden böylesin?

Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim ama kıkırdadı. "Ne şekilde? Geldiğin yerde temel terbiye diye bir şey yok mu?"

Ayakkabımın yanındaki yere bir ağız dolusu toprak tükürüyorum ve son birkaç damla suyu dilimden aşağı döküyorum. Ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaşıyorum ve fermuarımı açıyorum. Su şişesinin buruşukluğunu gidermek için elimden geleni yaptıktan sonra ağzını yokluyorum ve aletimin ucunu şişeye . Oliver çişimin plastiğe sıçradığını duyunca sustu.

"Sıra ister misin?"

Nefesi dengersiz geliyor. "*Çiş içmemize* gerek kalmayacak, Jackson. Değil mi? Bizi dışarı çıkaracaklar."

sıcak olan şişenin kapağını kapatıyorum ve bacağına çarpması için yerde yuvarlıyorum. "Yiyecek ve su arayacağız ama bulamayabiliriz."

"İşemem gerekmiyor," diye yalan söylüyor, sesi gergin. "Ama yeraltında nereden malzeme bulabiliriz ki?"

Bu pek hoşuna gitmeyecek ama er ya da geç sertleşmesi gerekecek. "Trendeki diğer insanların çantaları vardı, arayabileceğimiz eşyalar."

Elleriyle yüzünü kapatarak hafifçe inliyor. "Hayır, bu korkunç. Yapamayız."

Onu sarsmak istiyorum. "Onlar lanet olası ölümler. Onlara katılmak ister misin? *Vay canına, hiç yiyemeyeceğim o yemeği kurtardığın için teşekkürler* diyecekler, *kahretsın-*

Beyinler için."

"Siktir ," diye mırıldanıyor, sesi incinmiş ama aynı zamanda haklı olduğunu biliyormuş gibi çıkıyor. "Bunu söylemek korkunç bir şey."

"Belki korkunç bir insanım. Ama aynı zamanda hayattayım." O roman yazarken ve tek boynuzlu at örerken benim kaç kez ölümün yüzüne baktığını bilmiyor.

"Lütfen biraz daha bekleyebilir miyiz?" Sesi şimdi daha kısık, sanki suyumuz bittiğinde umudumuzun da tükeneceğini yeni fark etmiş gibi. Ötesinde yatan kâbuslar. "Biraz daha uyursak daha güçlü olurum ve kurtarma ekiplerine bizi bulmaları için bir şans daha vermiş oluruz."

Sanırım bir parçam da gitmek istemiyor, karanlıkta körlemesine ilerleyip cesetleri yağmalamak. "İyi. Birkaç saat daha." Çünkü görünüşe göre ben artık Felaketten Kurtulma Bebek Bakıcısıyım. Ailelerimiz dışarıda kafayı çekerken izlediğimiz çizgi film karakterlerinden birine benziyor. Kaşif Dora'nın en iyi arkadaşı. *Vamonos* hadi gidip açlıktan ölelim.

"Yere bir şey serelim mi?" Oliver kararsızca soruyor. Sıcaklık şimdiden vücuduma sızan nemli, boğucu bir soğuğa dönüşüyor. Adamın kilosuna bile yok; bunu iki kat daha fazla hissedecek. "Yiyecek aramaya çıktığımızda palto ve battaniye ararız, belki ateş yakmak için bir çakmak ya da kibrit de buluruz.

Şimdilik vücut ısıımızı korumamız gerekiyor."

Küçük bir homurtu çıkarıyor, sanki bir kıkırdamayı bastırıyormuş gibi. "Şimdi ne olacak?"

"Üzgünüm, sadece... lanet olası romantizm kinayesi. *Çok üşüdüm. Gel, sana sarılayım. Oops, seni öptüm. İzin ver de sikimi senin tutabileceğin bir yere koyayım. sıcak."*

İşini bitirdiğinde, onu uzun süre garip bir sessizlik içinde bırakıyorum. "Bunu tuhaflaştırmanın ben olmadığım bilinsin."

Sırıtişı sesini terk ediyor; onu kucağına bakarken, ellerini oynatırken hayal edebiliyorum. "Özür dilerim. Stresle iyi başa çıkamıyorum ve dürüst olmak gerekirse kendi garajımdan çıkmayı stresli buluyorum. Ama bu garip değil çünkü ben

bir...şey, sanırım bir ortağım var. Ve sen değilsin... *her neyse*."

Bir ilişkide olduğundan kadar emin olmayan birini daha önce hiç duymamıştım. "Sanırım artık konuşmanız bitebilir ve ben de bu konuşma hiç olmamış gibi davranacağım."

"Evet. Teşekkür ." Daha da yaklaşıyor, garipliği dalga dalga yayılıyor. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Sadece uzan."

Sesi da kısılıyor. "Tamam."

Profilini, omzunu ve kalçasını hissederek, cızırtılı tren halısının üzerinde arkasına uzanıyorum ve bir kolumu vücuduna dolayarak dar kürek kemiklerini göğsüme doğru çekiyorum. İlk başta sert davranıyor, onu eşcinsel yapacağımdan korkuyormuş gibi benden uzaklaşıyor. Belki daha iyi hissedirdi.

Bu şekilde çalışmadığımı, heteroseksüel, eşcinsel, biseksüel ya da herhangi şey olmadığımı biliyordum. Çıplak olabilirdik ama yine de bana bir şey yapmazdı.

Nefes alıp vermesi yavaşlarken kasları teker teker gevşiyor. Bir kaç Dakikalar sonra başı koluma yaslanıyor. Yavaşça uyuyor, sadece Hareket ediyor ve konuşuyor gibi. Merakla saçlarını kokladım. Sadece belli belirsiz aşına olduğum şeyler gibi kokuyor - çay, pişmiş ekmek ve ev bitkileri - daha tanıdık bir ter ve korku parıltısı ile kaplanmış. Tüm bunlar, kızının ejderha pastasını yiyebilmesi için benim hayatta tutmam gereken şeyler. Bu ağır bir yük.

Bedenlerimiz arasında sıcaklık birikiyor, bu durgun, karanlık çukurdaki tek rahat his. Nefes alıp veren, kıpır kıpır bir battaniye gibi.

Bazen inliyor. Burnum donuyor, yüzden gözlerimi kapatıp ensesine sokuyorum.

Günlerdir uyumadım; vücudum yorgunluktan kendini yiyip bitiriyor. Bir ayı aşkın süredir ilk kez arkamı kollamak zorunda kalmadım. Belki de bu, koşturaya devam etmenin ne kadar anlamsız olduğunun bir işaretidir. Ya da belki de bu bir armağan, en azından daha iyi bir insan olmayı istediğim için aldığım bir merhamet. Yalnız, huzurlu ölmek için bir yer.

Bölüm 3

OLIVER

Telefonum olmadan, Jackson'ın ağır kolunun altından sürünerek çıkıp kendimi vagonun duvarına yasladığımda saatin ya da günün kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Otuz dakika da uyuyabilirdik, sekiz saat de. Gözlerim açılmadan hemen önce matkap sesleri ve bağırışlar duydum, gördüğüm en acımasız rüyaydı.

Çantamı yaklaştırıp alışkanlıktan gözlüklerimi takıyorum ve örgü şişlerimi arıyorum. Tek boynuzlu at bacakları karanlıkta bitirmek için çok zor, bu yüzden sadece akılsız dikiş sırasına başlıyorum. Belki sıcak kalmamıza yardımcı olacak bir atkıya dönüş. İğnelerin yumuşak tıkırtısı beni Megan'ın yerde oynadığı güneşli öğleden sonralarına ya da karlı Kitabım için fikirlerle dolu sesli notlar kaydederken Noel hediyeleri ördüğüm akşamlar.

Jackson kıpırdandığında ağladığımı fark ettim. Tekrar. İçinde Kıyamet filmlerinde, hayatta kalanlar sadece bir saat kadar üzgün ve acınacak haldedirler, sonra da paslı çim biçme makinesi bıçaklarıyla haydutları öldürmeye başlarlar. Benim bir istisna olacağımı düşündüm. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi siliyorum ve son birkaç hıçkırığı bastırmak için nefesimi tutuyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama doğrulduğunu ve yanımdaki duvara yaslanana kadar yerde süründüğünü duyuyorum. Bana tekrar zayıf demesini beklerken sessizlik uzuyor. Sonunda yüzüme doğru kayıyor, alçak sesi kulağıma o kadar yakın ki omurgamı karıncalandırıyor. "Bir sorum var."

"Öyle mi?"

"Karanlıkta nasıl örgü örüyorsun?"

İçimden şaşkın bir kahkaha yükseliyor. "Oh! Bu kolay. Megs ve ben *My Little Pony* ve *Star Trek* izlerken hep örgü örерim, bu yüzden bakmamaya alıştım. Eminim sana da öğretebilirim."

"Evet, doğru," diye homurdanıyor. "Ellerim sana narin geldi mi?"

Geniş avuç içlerini, istese muhtemelen benimkini ezebilecek parmakları ve kuru, hırpalanmış eklemleri hatırlıyorum. "O zaman dışarı çıktığımızda sana bir kazak yaparım. Benimki gibi."

"Bunu sen mi yaptın?" Sanki ona ayı inşa edip gökyüzüne astığımı söylemişim gibi konuşuyor. Parmakları kablo örgünün dokusunu inceliyor, yumuşak yünü tenime sürtüyor. "Tüm kıyafetlerin bin dolar olduğu bir mağazadan alabileceğin bir şey gibi hissettiriyor."

"Yumuşak değil mi?" Ağzımdan kaçırdığımı biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Gülümserken yanaklarımdaki gözyaşı izleri çatlıyor. "İpliği elime aldığımda neredeyse ölüyordum. Ama iyi ki göremiyorsun; bu benim ilk işlerimden biriydi, o yüzden çok dağınık. En sevdiğin renk ne?"

Omzuma doladığı eli kıpırdamadan duruyor ama hareket . "Favori bir rengim yok."

"Bu imkansız." Sonunda . ."

"Bu durumda, size baktığımda hangi rengin size en uygun olduğunu seçeceğim. Sesine bakarak turuncu diyeceğim."

"Bana kazak yapmamalısın."

"Eğer bunu atlatırsak, sana ömür boyu tedarik yapacağım. Ayrıca, herkes yumuşak ve güzel kokan bir şeyi hak eder - bunlar temel insan haklarıdır."

"Elbette," diye mırıldanıyor, aniden ayağa kalkıyor ve ayakkabısıyla beni dürtüyor. "Ama şimdilik Prenses, parlak zırhlı şövalyeniz gelmedi. Yani biz

"Çöp toplamaya gidiyorum." Düpedüz küçümsemekten ziyade sabırsız görünüyor, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

Jackson ayakkabılarından birinin bağcıklarını çözüp bileğime bağlarken ben titreyerek ve cesaretimi toplamaya çalışarak bekliyorum. "Şimdi benimkini yap."

Ben örgü öreriim, denizci değilim, bu yüzden birkaç deneme yapmam gerekiyor. Dantel düz; benimki gibi kanvas spor ayakkabı giyiyor olmalı. En sevmediği rengi seçtiğini merak ediyorum ama sormuyorum. Birkaç kez çekiştirerek gevşekliği test ediyor. "Artık ayıramayız."

Bir parçam el ele tutuşabilmeyi diliyor, sadece güvenli ve canlı bir şeye bağlı olduğumu hissetmek için. Acınası görünmek istemiyorum, bu yüzden parmaklarımı ipin içine sokuyorum ve kelimeleri içimde tutmak için dudağımı çiğniyorum.

"Buraya gel." Sesi farklı geliyor, sanki biri içinde bir düğmeyi çevirmiş gibi. Sakin, kopuk, odaklanmış. Bu ölüm kalım meselesi Jackson olmalı. Önünde durduğumda omuzlarımdan tutuyor ve alınlarımızı neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırıyor. "Beni dinlemenı istiyorum. Tamam mı?"

Hissedeceğini bildiğim için başımı sallıyorum. Şu anda yüzündeki ifadeyi görmek, ondan güç almak istiyorum.

"Bu korkutucu olabilir ama sakın olacaksın ve sana söylediğim her şeyi dinleyeceksin. Yaptığımız şey hakkında çok fazla düşünme. İstersen daha sonra çıldırabilirsin ama tehlikeli bir noktada verimli ve güvenli olmaya çalışırken değil. Bunu yapabilir misin?"

Boğazımı temizlemek acıtıyor; çok susadım. "Evet. İster inanın ister inanmayın, ben her gün küçük bir insanı hayatta tutan yetişkin bir insanım."

Ellerinden biri yukarı kalkıyor ve yüzümün yan tarafını okşuyor. "Güzel. Göster o zaman." Bunu bir meydan okuma gibi söylüyor, bırakıyor ve uzaklaşıyor.

ikinci bir düşünceye kapılmadan önce boşluğa düşüyor. Tökezlememeye çalışarak ve nasıl bu kadar hızlı yürüdüğünü merak ederek elimden geldiğince peşinden gidiyorum.

"Bu vagonun yan tarafı kırılmış," diye açıklıyor, durup elimi tutuyor ve soğuk, yaralı metale bastırıyor. "Yani dışarı çıkıp tren boyunca yürüyebiliriz. Bence seni bulduğum vagonun önündeki vagona ulaşmaya çalışmalıyız, bakalım ne durumda. Bir elini trenin üzerinde tut ve benim yolumu izle."

Gözlerim kapalı yürümek bedenimi açık yürümekten daha az korkutuyor, bu yüzden onları sıkıca kapatıyorum ve lastik tabanlarının kazıma sesini takip ediyorum. Bir saat gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren bir sürenin ardından durdu. Ellerin bir şeyin üzerinde kazındığını duyabiliyorum. Bileğimdeki bağcık hafifçe çekiştiriyor.

"Sanırım bunun yarısı ezilmiş." İç çekiyor. "İçeri girmek için tırmanmamız gerekecek."

Seni burada bırakabilirim ya da benimle gelebilirsin."

"Bekle." Ayakkabı izin verdiği kadar geri çekiliyorum. "Ya geri çık?"

"İçeride kamp kuracağız."

"Cesetlerle mi?" Başım yine ağrımaya başladı.

"Bak, Oliver." Sesi sinirli geliyor ama kaybolup bir daha geri dönmememi diliyormuş gibi değil. "Savaşabileceğimiz pek çok şey var; açlık, soğuk. Susuzluk? O şeylerden biri değil. Su yoksa ölürüz. Yüzde yüz, geri dönüş yok, öldük. Çocuğunuzu düşünün, tamam mı?"

Ben büyüdüğümde, baba, yüz tane evcil yılanımız olup bir şatoda yaşayabilir ve sonsuza kadar en iyi arkadaşlar kral ve kraliçe olabilir miyiz?

"Tamam," diye fısıldadım. "Hadi gidelim."

"Zor, o yüzden kalkmana yardım edeceğim." Aramızdaki ayakkabı bağını çözüyor, sonra ellerini arkadan belime doluyor, sanki

şu bale kaldırışlarından birini yap. "Güven bana."

"Senin hakkında tek bir şey bile bilmiyorum."

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Fark etmen bu kadar uzun mu sürdü?"

Ben tutunacak bir yer ararken, homurdanarak beni kolayca kaldırıyor ve moloz yığınının doğru zarafetsizce tırmanmaya çalışıyorum. Ne zaman ayağım kaysa hemen arkamda, sabit ve sessiz, tepeye ulaşip arabanın içi olması gereken yere tırmanana kadar ayaklarımı destekliyor. Hava burada daha yakın, doğal olmayan bir kokusu . Beynimi kapatıp ağzımdan nefes alıyorum ve Jackson'ın yanımdaki varlığına odaklanıyorum. Parmakları benimkileri buluyor ve sıkıyor.

"İyi gidiyorsun. Ben koltukları kontrol ederken benimle takıl." Sesi çok sıradan geliyor, sanki kayıp bir güneş gözlüğünü arıyormuş gibi. Bu adamı bu hale getiren şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum.

ölümün etrafında umursamaz. "Bu noktadan ayrılmayın. Burası güvenli değil."

Birkaç dakika sonra, gümbürtüleri ve takırtıları dikkatli hisşırıtlara dönüşür.

"Bir şey mi buldun?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Siktir." Kirli saçlarımı alnımdan itiyorum. "Hayır."

"Tut şunu." Geri gelip kollarıma ağır ve sentetik bir şey bırakıyor -bir sırt çantası- ve hissederek karıştırmaya başlıyor. Bir şey tıkırdıyor, ardından keskin, temiz bir koku geliyor. "Bir paket ıslak mendil mi var? Ve bir kapüşonlu. Küçük ama içine sığabilirsin."

Kan tadı alana kadar yanağımın içini ısıırıyorum. Ölü insanların kıyafetlerini giymekten şikâyet edersem muhtemelen beni burada bırakacak. Sırt çantasını temel ihtiyaçlar dışında her şeyden boşaltıyoruz, sonra da yola devam etmeden önce omzuma asıyoruz.

Jackson yine önden gidiyor ve yolumuzu kapatan molozların arasından bir yol bulmaya çalışıyor. "Sanırım yukarı tırmanıp molozların arasına sıkışmamız gerekecek.

bu kayalar." Tereddüt ediyor. "Yapabilir misin? Burada bekleyebilirsin ama aynı şekilde geri dönebileceğimden emin değilim."

Bir daha geri gelmeyecek birini burada tek başıma bekleme düşüncesiyle bileğini bulup morartıcı bir şekilde kavırıyorum. "Tehlikeliyse neden bu yoldan gitmek zorundayız?"

Parmakları bileğinden çekip alıyor ama bırakmıyor. "Çünkü buradaki tek su şu kayaların diğer tarafında olabilir. Bakacak başka yerimiz yok."

Yutkunuyorum, boğazım . "Ben de seninle geleceğim."

"Güzel." Benimle gurur duyuyor gibi, bu acınacak kadar küçük bir teselli ama hiç olmamasından iyidir. "Bu sefer ilk ben gideceğim."

Elimi tutarak enkaza tırmanmaya başlıyor. Onu takip etmek için elimden geleni yaparken, ayağımın altında bir şey aniden kayıyor ve bileğim neredeyse bükülürken bir çığlığı ısırmak zorunda . Jackson beni sabitliyor, sonra Boşluktan ilk o geçiyor, gözden kaybolurken teninin sıcaklığı benimkini terk ediyor. Biraz debeleniyor, zor nefes alıyor ve geçmeye çalışırken kayaların giysilerini yırttığını duyabiliyorum. Sessizce inliyorum, göğsüm çökecekmiş gibi hissederken kalp atışlarımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

"Sırt çantasını bana ver," diye emrediyor ve çantayı körlemesine onun sesine doğru fırlatıyorum. "Sen daha küçüksün, bu yüzden iyi olacaksın. Klostrofobin yok, değil mi?"

"Sormak için ne kadar da uygun bir zaman." Gözlerimi tekrar kapatarak ilerliyorum, kayaların sert ve boyun eğmez kabarıklığı, aralarına girene kadar birbirine yaklaşıyor. Tam zihnim kararmaya ve uzuvlarım ağırlaşmaya başladığında tekrar sesleniyor.

"Hiçbir şeyden korkmuyorsun, değil mi? Sen bir çeşit Süper Baba'sın. Burada kirli bir bebek bezi varmış gibi davran ya da ebeveynler ne halt ediyorsa onu yap."

Korkunç bir kahkaha atıyorum. "Siktir . Benim çocuğum muhtemelen senden daha iyi tuvalet eğitimi almıştır."

Ve son kelime ağzımdan çıktığında, bana ulaşmayı ve beni havanın daha taze ve açık hissettiği diğer tarafa çekmeyi başarıyor.

Ben tökezleyip ona doğru düşerken, o beni kaygan kayalıklardan düz zemine kaldırıyor ve yıkılmayacağımdan emin olana kadar bana tutunuyor. "Şu haline bak, Süper Baba." Muhtemelen bana patronluk taslıyor, ama sesinden Gülümseyen sesini.

Ben de öyle olduğumu fark edince şaşırdım. "Sen bir pisliksin." O kokunun bir ipucunu yakaladığımda ve nerede olduğumuzu hatırladığımda midem dönüyor. "Bunu tekrar yapmak zorunda kalacak mıyız?"

"Umarım öyle değildir. Bu yarısı daha sağlam görünüyor, bu yüzden yanlarda tırmanabileceğimiz pencereler olmalı."

Ellerimi ceplerime sokup bir ayağımdan diğerine sallanarak ısınmaya çalışıyorum ve son birkaç koltuğu bitirmesini bekliyorum. Kapüşonlu sweatshirt kulağa gittikçe daha iyi geliyor. Çantamız şişene kadar daha fazla mont ve sweatshirt topluyor. "Şükürler olsun," diye mırıldanıyor sonunda. Bana doğru koşarak, yarısı dolu metal bir şişeyi elime tutuşturuyor. "; çiş i yarına saklayacağız. Sadece biraz al."

İlk ağız dolusu ılık su kavrulmuş boğazımı yıkarken inliyorum. Durmak çok zor ama birkaç yudum daha aldıktan sonra suyu uzatıyorum.

"Al," diye alıyorum, o içerken dudaklarımdaki suyu silip avucumdan emiyorum.

"Tanrım, bu çok iyi." Sesi sudan sonra farklı geliyor, hâlâ karanlık ve biraz sert, ama daha sıcak ve daha sessiz. Ona nasıl seslendiğimi merak ediyorum.

Şişeyi ve kırıışık bir şeyi sırt çantama bırakıyor. "İki tane falan fıstık ezmeli kraker buldum. Başka bir araba bulup içinde daha fazla yiyecek ve çakmak olup olmadığına bakmalıyız."

Sırtım ve karnım kayalar tarafından sıyrılmış gibi hissediyor ve bacaklarım etmeye çalışıyor. Bugün buna daha fazla katlanabileceğimden emin değilim - yanlış bir dönüşün sizi sonsuza dek tuzağa düşürebileceği, ölümle çevrili, her adımda bizi ev gibi hissettirmeye başlayan birkaç metre karelik topraktan daha da uzaklaştıran zifiri karanlık bir hiç kimsenin arazisinde ilerlemek. "Çok aç değilim," diye yalan söylüyorum. "Trene binmeden önce kocaman bir yemek yedim."

"Evet, doğru. Seni daha birkaç dakika önce aldım." Elleri tekrar belimi bulduğunda, başparmakları düz karnıma bastırduğında seğiriyorum. Parmakları utanç verici bir şekilde tüm göbeğime ulaşmaya çok yakın. "Yakacak hiç yağın yok."

İşe yaramaz gözlüklerimi yukarı itiyorum ve kuruyan, ağrıyan gözlerimi ovuşturuyorum. "Biz

Lütfen şu lanet krakerleri yiyip suyu içtikten sonra tekrar dener misin? Elimden geleni yapıyorum ama bir dakikaya ihtiyacım var."

JACKSON

Cesur görünmeye çalışıyor ama işi bitmiş. Bunu sesinden anlayabiliyorum. Birini sınırlarının ötesine itebileceğiniz türden değil; kırılmak üzere olduğu türden. Korku, alışık olmadığınız zaman çok kötü bir uyuşturucudur.

Cılız belini bir kez daha sıkıyorum ve . "Evet, biraz ara verelim; düşündüğümünden daha ileriye gittin. Bana bir kraker ver."

Zayıf bir kahkaha atarak paketi sırt çantasından çıkardı ve tek bir krakeri avucuma alıyorum, fıstık ezmesinin kokusu burnuma çarpıyor ve midemin guruldamasına neden oluyor. Bütün olarak ağızma atıyorum ve yüksek sesle çıtırdatıyorum. "Evet. Çocukluğum bunlarla geçti."

"Ben de öyle. Öğle yemeğime götürmek için fazladan çalar ve onları arkadaşlarıma meyve ruloları ve M&M'ler karşılığında satardım. Öğretmenler bize atıştırma mafyası derdi."

Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey olabilir, sanki kendini küçük bir gangster sanıyor. O çok masum.

Son koltuk sırasının yanında kırık bir pencere olduğunu hissettim ve Oliver'ı doğru yönlendirdim. "Kapüşonluyu keskin kenarın üzerine atalım ve dışarı zıplayalım. Dikkatli olun." O moloz yığınının tekrar ağırlığımızı taşıyacağına güvenmiyorum, hele o kayaların bir kayması aralarında kim varsa hamur haline getirecekken.

Kırık pencereyi yünle kapladıktan sonra onu neredeyse dışarı atıp peşinden tırmanıyorum. Yüzlerce kez yaptığım gibi arka bacağımı kenardan aşağı salladığımda, kapüşon elimin altından kayıyor ve ön kolumu doğruca cam parçalarının üzerine gönderiyor. Ayaklarım yere çarptığında görüşüm bir saniyeliğine bembeyaz oluyor ve acı dolu nefesimi yutarak .

"Jackson?"

Bu sadece bir kesik. Öyle olmak zorunda.

"Ben iyiyim." Hain kapüşonluyu hızla kavıyorum ve kanamayı durdurmak için göğsümle yara arasına sertçe bastırıyorum. Pompalanan kanın sesi kulaklarımda çınlıyor. Kendimi dikmekte ustayım ama Oliver'ın örgü şişleri ve ipliğinin işimi göreceğini sanmıyorum. "Hadi git."

Yolumuza devam ederken ayak seslerimiz yankılanıyor. Dışarıda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama içgüdülerim bana trenin yol gösterici yapısından ayrılırsak ölümden başka bir şey bulamayacağımızı söylüyor. Oliver kapalı alanımıza giriyor ve bir farenin yuva yapması gibi yumuşak bir yatak yapmak için ceketlerini yere sermeye başlar. "Biraz daha uyuyabilir miyim?" diye soruyor küçük, bitkin bir sesle. "Zaman geçiyor ve susuzluğum biraz olsun geçiyor."

Çekmeye çalıştığım kapüşon koluma yapışıyor, bu yüzden tekrar sarıyorum ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyorum. Kolumu hareket ettirdiğimde beni korkutan daha derin, bıçak gibi bir ağrı oluyor. Hâlâ yapabildiğimden emin olmak için parmaklarımı esnetmeye devam ediyorum. "Evet, hadi uyuyalım."

Bu sefer daha doğal geliyor; başımı boş sırt çantasına yan yatıyorum ve ben kanlı koluma dokunmadığından emin olurken o sessizce vücudunu benimkinin şekline uyduruyor. Titriyor, top gibi kıvrılmış. Soğuktan mı yoksa şoktan mı bilmiyorum ama sağlam kolumu göğsüne doladığımda biraz rahatlıyor. "İyisin," diyorum kulağına düşünmeden, küçük kardeşimi çok küçükken teselli ettiğim anılara dalmış bir halde. "Her şey yolunda."

Bu her zaman bir yalandı, ama bazen gerçek daha fazla zarar verir.

Uykuya daldığında kendimi tekrar kazağının yumuşacık tellerini okşarken yakalıyorum. Hayatımda hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemiştim.

Herkes yumuşak ve güzel kokan bir şeyi hak eder - bunlar temel insan haklarıdır.

Parmaklarımı ipliğın içine kıvırıyorum ve burnumu kulağının arkasındaki kısa tüylere sokup kokusunu bir kez daha tadıyorum, o kadar yabancı ve sıcak ki. Televizyon dizilerindeki evlerin, mutlu çocukların ve aile yemeklerinin olduğu evlerin nasıl koktuğunu hayal ederdim. Sonra tenim, nefesim ya da ellerimin yaptığı şeyler bir şekilde onun kadar saf bir şeyi lekelemeden önce kendimi geri çekilmeye zorluyorum.

Bölüm A

OLIVER

En güzel geceler Kay'in hafta sonunu son ilişkisiyle geçirmek ya da kız kıza bir geziye çıkmak için ortadan kaybolduğu gecelerdir. Megan ve ben büyük bir kova patlamış mısırla ana yatakta kamp kurar ve dizüstü bilgisayarında çizgi film izleriz. Yanımda sızıp kalıyor, sarı saçları yastığın üzerine dağılmış ve parazitle yapışmış. Eğer kötü bir rüya görürse, iniltileri beni uyandırıyor ve ona sarılıyorum, ejderha peluşunun yanağını öpmesini sağlıyorum ve kıkırdayana kadar burnunu kemir.

Ağladığını duyabiliyorum ama ejderhayı bulamıyorum. Yuvarlanarak yanımdaki sıcak bedene uzanıyorum ve sadece nemli bir toprak buluyorum. O gitmiş.

Sarsılarak doğruluyorum, nefes nefese kalıyorum ve bir şey arıyorum, düşme hissine kapılıyorum. Sanki karanlık her uyandığımda daha da ağırlaşıyor, göğsüme baskı yapıyor.

Yumuşak, korkmuş sızlanma tekrar geliyor - bu bir rüya değil. "Jackson?"

"Tanrım. Siktir." Nefesi boğazında düğümleniyor ve inliyor.

"Uyumaya devam et."

Hâlâ kafam karışık, ellerim ve dizlerim üzerinde debeleniyorum ve sesine doğru sürünüyorum. Sonunda pazen gömleğinden bir avuç yakaladığımda titriyor. "Neyin var?" Hafifçe kan kokuyor ve boş midem çalkalanıyor.

"Trenin camında kolumu kestim," diye mırıldanıyor. "Acımaya devam ediyor." İçimden bir ses Jackson'ın versiyonunun çoğu insanı çaresiz bırakacağını ve yerde ağlatacağını söylüyor.

"cam olduğunu mu düşünüyorsun?" Yavaş, titrekle bir nefes üflüyor.

Tutarsız bir yürümeye başlayan çocuğa ilk yardım yapmaya çalışırken o kadar çok deneyimim oldu ki şimdi garip bir şekilde sakin hissediyorum. "Onu çıkarmalıyız."

"Karanlıkta mı?"

"Ben yardım edebilirim. Benim ellerim daha küçük ve sabit. Bütün o örgüler."

Başını geriye atarak sefil bir kakhaha attı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hey." Önünde diz çöküp korkmuş gözlerinin bana baktığını hayal ediyorum.

"Sıkı bir hayatta kalma uzmanı Rambo değilim ama ne hakkında hiçbir fikrim olmadan doğuştan tek başıma bir çocuk büyüttüm. Nasıl adım atacağımı ve yapılması gerekeni nasıl yapacağımı biliyorum."

"Bir kız arkadaşın olduğunu sanıyordum."

Onu görmezden gelerek omzunu itiyorum. "Duvara yaslan ve kolunu bana ver."

Yaralanmamış eliyle bileğimi tutuyor ve ön kolunu avucumun üzerine koyuyor. Gergin kasları, kılları, güçlü kollarında bulunan o kalın damarları ve yapışkan kanı hissedebiliyorum. Kesiğin kenarını aradığımda nefesini tutuyor ve sarsılıyor, dizi kalçama çarpıyor.

"Özür dilerim. Bunun nasıl acıtmayacağını bilmiyorum." Umarım kalbimin ne kadar hızlı attığını duymuyordur.

"Sadece acele et," diye mırıldanıyor.

Zifiri karanlık bir ölüm mağarasında kapana kısılmış olmanın tek faydası, önemli bir tıbbi prosedür sırasında gözlerimi bir korkak gibi sıkıp kapatabilmem ve bunun hiçbir fark yaratmaması. Beynimi bir anıya zorluyorum.

Megan'ın üç tekerlekli bisikletinden düşüp bana çakıl taşlarıyla geldiği zaman Dizindeki sıyrık. Hepsi bu . Jackson o kadar hızlı nefes alıyor ki saçlarımı karıştırdığını hissedebiliyorum. "Kesinlikle biraz cam," diye mırıldanarak dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. "Sanırım iki parça. Derinlerde. Onları çıkardıktan sonra, bunu güzelce ve sıkıca saracağız ve eğer olmazsa yarın tekrar deneyebiliriz-"

Kalın bir şekilde inliyor ve terli alnını omzuma yaslıyor. "Kapa çeneni ve yap ."
İlk parçayı çıkardığımda tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve kıpırdamadan duruyor.

"Neredeyse oldu." Kulağımı çene hizasındaki karışık saçlarına sürüyorum. "İyi iş çıkardın. İkincisi daha derin."

Son çıkarma işlemini hızlı bir hareketle bitiriyorum ve boynuma doğru yumuşak, soluk soluğa bir hıçkırık veriyor.

"Benden bu . Bitti." Bardağı bırakıyorum, yedek tişörtlerden birinin kolunu tutuyorum ve ağır kanayan yaraya sertçe bastırıyorum. " tutun. Kesinlikle dikişe ihtiyacın var ama tek yapabileceğimiz onu sıkıca bağlamak." Etrafı yoklayarak ceketin kenarından birkaç şerit koparıyorum ve bunları kullanarak ön kolunu elimden geldiğince bastırarak sarıyorum.

"Sözümü geri alıyorum," diye mırıldanıyor, kararsız sesinde belli belirsiz bir gülümseme. "Sen sadece çoğunlukla zayıf birisin."

"Bunu bir *teşekkür* olarak yorumlayacağım." Ellerimi kot pantolonuma tekrar tekrar siliyorum, umutsuzca bir lavabo ve biraz sabun diliyorum. "Vay canına, nereye gidiyorsun?"

Jackson ayağa kalkmaya çalışıyor, beni uzaklaştırıyor. "Acıktım. Daha fazlasını . Tanrım." Omzumu tuttu ve tekrar yere düştü. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Yok artık." Yedek ceketlerden birini omuzlarıma asıp sıkıca sarıldıktan sonra sırtımı duvara dayayıp . "Uzan ve başını biraz bacağıma koy. Boş bir sırt çantasından daha iyidir."

Sinirli bir şekilde homurdanıyor ve elini yüzüne sürüyor. "Artık uyumak yok. Burada yapılacak tek şey uyumak." Ama sonunda, kalçama bir ağırlığın yerleştiğini hissediyorum.

Haklı. Artık tamamen uyanığım. Ama sadece beklemeye dayanamıyorum. Gelmeyen bir kurtarmanın sesleri, tüm zaman kavramını yitirirken bile her saniyenin geçtiğini hissetmek. "Jackson?"

Homurdanıyor.

"Hiç rol yapma oyunu oynamayı denedin mi?"

"Uh..." Bir an sessiz kalır. "Kızın sürtük bir hemşire gibi giyinip erkeğe prostat muayenesi yapması gibi mi? Ben böyle iyiyim, teşekkürler."

Öksürerek kuru bir kahkaha attım. "Hayır, salak. Fantastik bir dünyada maceralara atılan bir karakter yaratırsın. Ne yapmasını ve hangi düşmanlarla savaşmasını istediğini oynarsın ve kimin kazanacağını görmek için zar atarsın." Kay'den önce, bir hayatım varken, her hafta arkadaşlarımla oynardım. Bazen hala macera rehber kitaplarını çıkarıyorum ve Megan yatağın etrafında hayvan minyatürlerimi dörtlüğe koştururken ona yatmadan önce masal okur gibi okuyorum.

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey," diye homurdanıyor. Gizli bir inek olduğunu keşfetmek için çok fazla.

"Yani burada sessizce oturmayı mı tercih ediyorsun?"

"Tanrım." Ağırlığını sinirli bir şekilde kaydırıyor. Hâlâ ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum. "Her neyse. Yap hadi."

"Önce bir karaktere ihtiyacınız var."

İnleyerek, yaralanmamış kolunu gözlerinin üzerine atar. "Umurumda değil. O sadece kılıcı olan bir adam ya da her neyse. Sihir osuran boktan bir peri değil."

Geçmişini sorarak şansımı zorlamamaya karar vererek, mümkün olan en klişe açılışı yapıyorum. "Bir hapisane hücresinde uyanıyorsunuz ve oraya nasıl geldiğinizi hatırlamıyorsunuz. Ne yaparsınız?"

Jackson beni korkutacak kadar hızlı oturuyor, yüzü benimkine yakın.

"Hayır." "Hayır mı?"

Sesi hırıltıya dönüşüyor. "O hiçbir şey yapmadı. İki saniye öncesine kadar var bile değildi. Onu öylece atamazsınız."

"Tamam, . . Nerede istiyorsun?"

"Bu çok aptalca," diye homurdanıyor bacağıma yaslanırken.

Ellerimi başımın arkasında birleştirerek gökyüzünün olması gereken yere bakıyorum. "Uykuya dalsaydın ve şu anda uyansaydın, nerede olmak isterdin?"

"Çıplak bir kadının altında mı?" Adamı çok az tanıyorum ve ben bile şakanın kulağa ne kadar zorlama geldiğini duyabiliyorum, sanki defalarca söylediği bir yalan gibi. Yemi yutmadığımda, yüzünü bana dönerek yan yatıyor ve kot pantolonumun yırtık paçasıyla oynamaya başlıyor.

parmaklarının etrafındaki iplikler. "Dışarıda bir yerde. Yeşil bir yerde."

Düşüncesizce omzunu buluyorum ve başparmağımla sıkı kaslarına masaj yapıyorum. Yumuşak bir iç geçiriyor ve omzunu elime atarak boynunu geriyor.

"Dışarıda bir yaz meşe ağacının altında uyanıyorsun

Garria şehri." Okuduğum tüm farklı RYO kitaplarından rastgele şeyler çekip bir araya ; aradaki farkı anlayacak değil ya. "Önce ne yaparsın?"

Homurdanıyor ve spor ayakkabıma tokat atıyor. "Neden bu kadar çok iş var? Ne demek istiyorsun, ne yapmalıyım?"

Bir baba olarak, öfke nöbetlerini görmezden gelme konusunda uzmanım. "Sen bana karakterinin ne yaptığını söyle," diye sabırla tekrarlıyorum, "ben de sana ne olduğunu söyleyeyim. *Susam Sokağı*'nı izlemedin mi? Hayal gücünün ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Biliyor musun?" Yüzüme bakmak için geri dönüyor ve ağzının inatçı duruşunu hayal edebiliyorum. "Belki de diğer tarafta anne babanın birbirlerine şişe fırlatmalarını dinlerken fantastik hikâyeler hayal etmek zordur.

Çünkü odanız köşede bir şilteden ibaret."

Bir dakika boyunca her şey sessiz. Sesine doğru bakıyorum, göğsümdeki düğümün acı çeken bir çocuğa karşı genel bir baba tepkisi mi yoksa *onunla* ve kelimelerindeki kaybolmuşlukla, kenarlardan kırılma şekliyle ilgili bir şey mi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Unut gitsin," diyor daha sessiz bir şekilde, sesi kendine kızmış gibi çıkıyor. "Hangi şeyleri yapabileceğimi nereden bileyim?"

"İstediğin her şeyi yapabilirsin."

Karnının üzerine yuvarlanarak acı dolu bir kahkaha atıyor. "Beni öldürüyorsun." Alnı dizime dayanıyor. "İşte başlıyoruz: Büyücü Dickface'in sihirli değneğini kapıyorum ve herkesin beni rahat bırakmasını sağlayan bir büyü yapıyorum. Sonra da uykuya geri dönüyorum. Son."

Karanlıkta sırtıtıyorum. Azgın, sarhoş üniversite öğrencileriyle ve altı yaşındaki hiper çocuklarla *Dungeons & Dragons* oynadım. Yapabileceği hiçbir şey beni şaşırtamaz. "Ne yazık ki Büyücü Dickface'in asası Gölgeler Kulesi'nde saklanıyor."

Kıpırdanması durur. "Neyi?"

"Yirmi yıl önce köylüler Garria kraliçesinin geceleri kanlar içinde ormanda dolaştığını görmüşler. Herkes onun dolunayda çocukları yataklarından çalan korkunç kurda dönüştüğüne inanıyordu. Bu yüzden kral penceresiz uzun bir kule inşa ettirmiş ve onu içine kilitlemiş. O zamandan beri kimse onu görmemiş. Kulenin, yaşayan insanlar yerine, sinsi gölgeler tarafından korunduğunu söylüyorlar."

Dirseğinin üzerinde yükseliyor ve gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Asa neden orada?"

"Çünkü Dickface ve kraliçe çok yakındı. Hatta kraliyet prenslerinin babasının kral değil, büyücü olduğuna dair söylentiler var."

"Nereden bilebilirler ki?"

"Çünkü yüzlerinde penis var."

Onunla tanıştığımndan beri ilk kez gerçekten gülüyor, başını bacağıma yaslarken omuzları titriyor. Gırtlaktan gelen, yakışıklı bir kahkaha; çekici olduğuna eminim. Objektif olarak.

"Tamam, ukala, ısıracağım. O lanet kuleye nasıl gireceğim?"

"Sanırım saray arazisinde gizlice dolaşabilirsin ya da tavsiye almak ya da kralla görüşmek için." "Siksurat nerede? Bana yardım etmeyecek mi?"

"Onu kovabilmen için sana esasını vereceğini mi düşünüyorsun?"

Alay ediyor. "Kasabada Dickface'in gitmesini isteyen biri var mı? Onlarla takım kuracağım."

Gururla gülümseyerek ensesini okşuyorum. "Bu harika bir fikir." İsimsiz kahraman, karısıyla kaçan bir demirciyle sohbet ediyor.

Birkaç yıl önce Dickface. Jackson karakterleri seslendirmeye başladığımda kaçacak gibi oluyor ama o tutsak bir izleyici. Zarımız olmadığından, ona bir ile yirmi arasındaki sayıları tahmin ettiriyorum ve ne kadar yaklaştığına göre sonuçlar veriyorum. Hiç rahatlamadım ve aptallık etmedim.

Hayatım yalnız bir evin dört duvarı haline geldiğinden beri böyle biriyle uzun zamandır görüşmüyorum çünkü kızımı elimde tutmak için herkesten ve her şeyden vazgeçebilirim.

Jackson'ın karakteri bir dizi mükemmele yakın tahminle kendini kuleye gizlice sızma görevinin yarısında buluyor ve sağdaki ve soldaki gölge muhafızları deviriyor. Cevap vermesinin gittikçe uzadığını, ağırlığının arttığını fark ediyorum. Yüzü baldırıma gömülmüştü.

Sanki insan dokunuşu onu akli başında tutan tek şeymiş gibi iyi bir el spor ayakkabımın etrafına sarıldı. Homurdanmayı bırakıp belli belirsiz horlamaya başladığında, kığım ve bacaklarım uyuşana kadar olabildiğince hareketsiz oturuyorum. İyileşmek için dinlenmeye ihtiyacı var.

Sessizliğin içinde tek başıma, müdahaleci düşünceler *zihnimin* kapısını tırmalamaya başlar -*kızıma ihtiyacım var, o nerede, onu bir daha asla göremeyeceğim*- ben de Megan'ı kafamdan uzaklaştırır ve Jackson'ın ölümünün detaylarını çözmeye odaklanırım.

İsimsiz şövalye. O bir maceracı değil, sadece dükkan sahiplerine "adam" ve "ahbap" diye hitap eden ve her iki kelimedede bir "siktir" diyen, elinde kılıç olan sinirli bir adam. Burada olmak istemeyen ve kesinlikle bir kahraman olmak istemeyen bir adam.

Bölüm 5

JACKSON

Güneşi görmeden zamanın nasıl geçtiğini tahmin etme konusunda epey pratiğim var. Burada daha zor ama içgüdülerim altmış saat civarında diyor. Her ne kadar dramatik bir orospu çocuğu olsa da, Oliver haklı: büyük bir felaketten kurtulanları çıkarmak için bu kadar uzun süre beklemek duyulmamış bir şey gibi görünüyor. Belki de burada olduğumuzu biliyor. Belki de tüm dünya patlamıştır.

Yarım şişe su ve birkaç palto dışında hiçbir şeyimiz yok, uzun süreli hayatta kalmak için hiçbir şekilde hazırlıklı değiliz. Oliver titremeyi bırakmıyor ve ben de ağrı kesici olmadan kolum acı içinde kıvrılırken doğru düzgün düşünemiyorum. Hayatımın her günü ölüme hazırlandım ama onun çılgınca yaşama arzusu bana da bulaşıyor. Çocuğuyla hiç tanışmadım ve asla da tanışmayacağım ama korumaya çalışıp da koruyamadığım insanların iyiliği için onu geri istiyorum.

Artık kötü rüyaları hoş karşılamaya başlıyorum, çünkü en azından onlarda aç değilim. En azından savaşıbiliyor, kaçabiliyor ve nefret edebiliyorum. En azından görebiliyorum.

Gecenin bir vakti sırt üstü yuvarlanmış olmalıyım. Oliver hâlâ uyuyor, yüzü koltuk altımda ve kolu karnımın üzerinde. Başka bir insana hiç böyle dokunmamıştım, sakın ve nazik, kalbinin kaburgalarımın doğru düzenli bir şekilde attığını hissediyorum. Kımıldadığımda sert bir şey kalçama sürtünüyor ve sikiinin kalkmış olduğunu, kotunun önünü sıyırdığını fark ediyorum.

Herkesin başına gelir. Kız arkadaşı olan erkeklere bile. Bazen bana bile. Şimdi bacağıma bastırıldığı için, onu uyandırmadan hareket edemiyorum ve kızarmasının neye benzediğini hayal etmeye çalışırken özür dilemesini dinliyorum. Sonunda kıpırdanıyor, kalçalarını oynatıyor. Yumruğu bacağımanın etrafında kıvrılıyor.

Bir avuç fanilamı avuçluyor ve onun bahar kokulu saçları boynumu okşuyor. Bunun daha kötü olduğuna eminim, bütün gece sevişmeyi tercih ederim, çünkü

Sikişmek hiçbir şey ifade etmezken, güven bana asla verilmemesi gereken nadir ve gerçek bir şeydir.

Bir sonraki orada değildi; ne önümde, ne arkamda, ne de bagajın herhangi bir yerinde. Vücut ısısı buharlaşmıştı.

Zihnim en çılgın, en korkunç düşünce dışında bomboş kalıyor, onun var olup olmadığını sorguladığım bir an. "Oliver?"

Cevap vermeyince adını daha yüksek sesle söylüyorum, sonra bağıriyorum, sesim çatlıyor. Hiçbir şey söylemedi. Kolumu göğsüme bastırarak trenden sendeleyerek çıkıyorum ve karanlıkta güçsüzce sallanarak onu dinliyorum.

*O hiç gerçek olmadı. Onu en mutlu, en mutlu, en mutlu
Dokunulmaz şeyler - çocuklarına sarılan ebeveynler, aile tatilleri, temiz ve güvenli bir yerde yaşamak.*

Yuvarlanan taşların takırtısını duyduğumda koşmaya başlamak istiyorum ama bu bacaklarımı kırmanın en hızlı yolu. Bunun yerine, kolumu dışarıda tutarak ve her adımımı test ederek yürüyebildiğim kadar hızlı yürüyorum. "Oliver?" Cevap vermiyor ama nefes alışını ve sanki kazıyormuş gibi düşen taşları duyabiliyorum. "Kes şunu." Çömelmiş haline takılıyorum ve neredeyse düşüyorum. "Cidden, dur. Toprak kaymasına neden olacaksın."

Koluna dokunduğumda beni omuz silkiyor. Bundan sonra ne yaparsa yapsın, yakınlarda bir başka taş yağmuruna neden oluyor. İnce omuzlarından tutarak onu tekmeleyerek ve debelenerek kayalardan uzağa sürüklüyorum. "Senin derdin ne lan?"

Arkasını dönüp sertçe ittiğinde beni tamamen gafil avlıyor ve kolumdan acı fişkırıyor. "Neyin var *senin*?" diye bağıriyor, Cılız sesi mekânda sönük yankılar yaratıyordu. "Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Uğruna yaşayacak bir şeyin yok mu *senin*?"

Bir adım daha yaklaştım. "Pek sayılmaz." "O zaman siktir git üzerimden."

Bir adım daha, vücudum dövüŖe hazır. "Sana ne oldu böyle?"

Çılgınca söylediği sözler titremeye ve kırılmaya başlıyor. "Bugün onun doğum günü. Belki de çoktan kaçırmışımdır. Burada öylece *oturamam*. Eğer ona geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapmadığımı bilerek ölürsem, onun babası olmayı hak etmiyorum demektir." Kendini tekrar kayaların üzerine atıyor ve bu sefer kayaların derinliklerinden gelen kayma ve ufalanma seslerini duyabiliyorum.

Kırmızıyı gördüm. Ne yaptığımı anlayamadan onu kucağıma aldım ve neredeyse duvara fırlatacaktım. Beni yakalamaya çalıştığında, ona vurdum. Sadece hızlı bir ters vuruş, belki tüm gücümün yüzde beşi, ama inliyor ve anında pişman oluyorum. O kadar çok kavgaya karıştım ki, biri üzerime geldiğinde içgüdülerimi kontrol edemiyorum.

"Özür dilerim." Çenesini kavrayıp alınımı onunkine dayadım. "Beni duyabiliyor musun? Beni duyabiliyor musun? Bir daha beni burada bırakıp gidemezsin. Yapabilirsin bizi öldürdü."

çaresizce kıvranıyor. "Hayatının geri kalanında onu o lanet kadınla terk ettiğimi düşünecek." Vücudunu bir titreme sarıyor ve savaşma isteğinin ondan boşaldığını hissedebiliyorum. "Hepsi benim suçum," diye inliyor. "Kendimden nefret ediyorum."

"Sen tanıdığım en ekstra insansın." Saçlarını kabaca alnından geriye doğru fırçaladıktan sonra onu bırakıyorum ve ona alan açmak için uzaklaşıyorum.

Gülmüyor; duvardan aşağı kayarken ve başını kollarının arasına alırken sesi ezilmiş gibi geliyor. "Hayatım boyunca insanların beni mahvetmesine izin verdim ve daha fazlasını yapamadığım için özür diledim. Beni bu ana getiren her bir seçimi ben yaptım. Ve şimdi buradayım."

"Buna hayatta kalmak deniyor." İç çekerek önünde bağdaş kurup oturuyorum. "Yuvarlanırsın ve sana zarar verebilecek insanlara karnını gösterirsin, böylece

Daha sonra onları yok etmek için güç toplayabilirsin." Bu onu zayıf bir kıkırdamaya itiyor. Uzun bir sessizlikten sonra ayakkabımı yerde kaydırarak spor ayakkabısının burnuna çarptı. "Hangi lanet kadın?"

Ayağını kaydırarak benimkine daha sert bastırıyor. "Yedi yıl önce, yani sanırım yirmili yaşlarımın başında, Kay adında bir kadınla birkaç kez çıktım. Ailemin zengin olduğunu öğrenince doğum kontrol hapı kullandığı yalanını söyledi. Hamileliğini onların önünde duyurmaya dikkat ediyordu, böylece heyecanlanacaklar ve ilişkiye bir şans vermem için bana baskı yapacaklardı. Onlar etraftayken cazibesini konuşturuyor ve sanırım onu benden daha çok seviyorlar."

"Kahretsin." Kulağa anlamsız bir zengin insan dramı gibi geliyor ama sesinde bunun onu ne kadar incittiğini duyabiliyorum. Seçmedikleri bir hayata hapsolmuş tek kişi ben değilim.

"Bir süre yürütmeye çalıştım ama anne olmaktan nefret ediyor ve Megan umurunda bile değil. Bunun için onu affedemem. Tek istediğim çocuğumu alıp sakın ve huzurlu bir yerde yaşamak ama o bunu yapmıyor. paradan vazgeçmemi istiyor. Eğer kalkarsam Megan'ın velayetini alacağını ve onu bir daha görmeme izin vermeyeceğini söylüyor."

"Seninle kafa buluyor."

Homurdanıyor. "Bu riski alır mıydın? Eğer kızımı korumak için orada , Kay'in onu aileye bırakmanın bir yolunu bulacağından korkuyorum." Cümlenin sonunda sesi kesiliyor ve nefes alışını kontrol etmeye çalıştığını duyabiliyorum.

"Başarabiliriz Oliver." Daha da yaklaşıp dirseğimi dizine koyuyorum. "Ama tavanı üzerimize yıkarsan öleceğimiz kesin."

"Biliyorum," diye fısıldar. "Özür dilerim. Keşke sesini bir kez daha duyabilseydim. Mutlu yıllar de."

OLIVER

Jackson bir dakika sessiz kaldı, sonra kalktığını duydum. "Hadi . Gidip banyo yapalım."

"Ha?"

Dirseğimi buldu ve ayağa kalkmama yardım etti. "Kirlisin; ellerin muhtemelen kesilmiştir. Bu kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacaktır."

Şaşkın bir şekilde gidiyorum. Bizi kalıcı olarak kaybettirdiğim için dehşete düşüyorum ama Jackson başka bir hayatta bir dağ adamının izini sürmüş olmalı, Çünkü bizi doğrudan güvenli alanımıza geri götürüyor.

Oraya vardığımızda sırt çantamızı karıştırırken "Gömleğini çıkar" diye emrediyor.

Yavaşça, başka ne yapacağımı bilmeden, kazağımı başımdan sıyrıyorum. Artık o kadar da yumuşak değil, kirli ve kanlı ve eminim ki bir leke çubuğu kurtarmak. Jackson'ın giysileri hışırdıyor, ardından ıslak mendillerin keskin, limonlu kokusu mekânı dolduruyor.

Bana bir mendil vermek yerine, tek bir iş adamı gibi eliyle beni ovuşturuyor ve göğsümün ve karnımın üzerinde soğuk, yakıcı daireler çizerek beni kendisi temizlemeye başlıyor. Başımı eğiyorum ve önce bir kolumu, sonra diğerini kaldırıp altlarını ovduktan sonra omuzlarımı ve sırtımı iyice temizlerken kontrolü ona bırakıyorum. "İşte oldu." Nemli bezlerden birini avucuma bırakıyor. "Kıçını ve aletini de sil."

Mendili külotumun içine kaydırarak, hızla kendini yıkamasını dinliyorum. "Daha önce bir çocuğa banyo yaptırmıştın, değil mi? Bunu söyleyebilirim."

"Elbette." Pantolonunun fermuarının açıldığını duydum. "Baba olmakla aynı şey değil ama ben kardeşlerime baktım. Hepimiz birbirimize sahiptik." O veriyor

kazağımı geri aldım. "Giy şunu. Üşümeni istemiyorum." İşim bittiğinde ellerime yumuşak bir fanila tutuşturuyor, onun giydiğini hissettiğim gömleğin aynısı.

"Bunu da giy."

Tartışıp geri vermeliyim, ama vücut ısıısıyla ısınıyor ve her ilkel parçam bu yerde beni güvende tutan tek şeyin kokusuyla çevrelenmek istiyor. Giydiğimde kolları ellerimden aşağı sarkıyor, bu yüzden onları katlamaya odaklanıyorum.

"Seninle kavga ettiğim için özür dilerim."

İç çekiyor. "Sana vurduğum için özür dilerim. Ciddiyim."

Elmacık kemiğim hâlâ biraz acıyor. "Beni getirmen gerekiyordu. Seni affediyorum."

"Şimdi ellerini göreyim. Eminim kayaların üzerinde incitmişsindir."

Çömelerek dizlerimi kendi dizleriyle destekliyor ve ellerimi avuç içleri yukarı bakacak şekilde ikimizin arasında havaya kaldırıyor. Bu kadar yakinken onunla ilgili her şeyi hissedebiliyorum -nefes alışını, nabzını, terinin topraksı tadını. Ellerimden birini büyük elinin içine alıyor ve nazıkçe silmeye başlıyor, derimdeki küçük kesiklerde yanan mendilin acısıyla tısladığımda duraklıyor.

"Ben bitirene kadar başka bir şey düşün."

Sonraki kelimeler günlerdir dilimin ucunda bekliyor. "Neye benziyorsun?"

Her bir parmağımı birbirinden ayırıp aralarını temizlerken bunu düşünüyor. "Bilmiyorum. Özel bir şey yok. Peki ya sen?"

Gülümsememeye çalışarak dudağımı ısırıyorum. "İnanılmaz derecede seksiyim. Aşık olduğun ünlü kim? Ben de ona benziyorum."

Sessiz kahkahası saçlarımı karıştırıyor. "Benim yok."

"Bekle, gerçekten mi? Kimse yok mu? Peki ya ScarJo? Cinsiyet tercihi ne olursa olsun herkes ona aşık."

"Adını hiç duymadım."

Ellerimden birini serbest bırakıp onu kaburgalarından dürtüyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"I..." Sözüünü kesiyor, sonra tekrar deniyor. "Beynimin şu anki gibi çalıştığını sanmıyorum."

. Herkesin seksi olduğunu söylediği insanlar benim için hiçbir şey yapmıyor. İyi bir kişiliği olan birini isteyebileceğimi düşünüyorum, ama hiç iyi bir insanla tanışmadım, o yüzden ne bilebilirim ki?"

"Oh." Bu, üniversitedeki cinsiyet ve cinsellik dersinden bir şeyler çağrıştırıyor ama Jackson'ın beş heceli bir cümle kurmama hazır olduğundan emin değilim.

ona etiketler. "Sana zor anlar yaşatmak istememiştim."

Parmakları buklelerimi karıştırdığında irkiliyorum. "ScarJo her kimse benzediğine karar verdik. Saçın ne renk?"

"Annem ona kızıl-sarı diyor. Ya sen?"

Diğer elimi de özenle temizledikten sonra bileğimi sıkıyor ama bırakmıyor. "Normal sarışın, sanırım. Her yıl daha da koyulaşıyor."

"Kafamda kötü bir çocuk gibi görünüyorsun. Piercingin var mı?"

"Dil." Bu basit kelime, ağzındaki çelik çubuğun görüntüsü, sikimin seğirmesine neden oluyor. Daha önce hiçbir erkek bana bunu yapmamıştı. Başka bir şey düşünmeye çalışarak ağırlığımı huzursuzca değiştiriyorum.

"Mürekkep var mı?"

"Uh-huh."

"Nerede?"

"Hemen hemen her yerde." Duvara yaslanmak için geri çekildiğini duyuyorum. "Buraya gel. Hava buz gibi."

Benim mi onun mu yoksa ikimizin birden mi fikriydi bilmiyorum ama sessizce bacaklarını ayırıyor ve ben de bacaklarının arasına girip sırtım onun sert göğsüne yaslanıyor, bitkin kalp atışlarını hissedebiliyorum. Tıpkı Uyuduğumuzda, sıcaklığın hafifçe gidip gelmesine dalıyorum.

Bedenlerimiz arasında, bu kabus yerindeki en rahatlatıcı şey. Gülümseyerek onu dürtüyorum. "Bana bu dövmeleler hakkında her şeyi anlatmaktan kaçamazsın."

Büzülmüş dudaklarının arasından bir nefes üflüyor. "İki tam kol, göğsüm ve sırtım."

"Kahretsin. Bunlar da ne?"

Kıkırdarken omzu başımı itiyor. "Hepsi mi?"

"Peki ya burası?" Yaralanmamış kolunu göğsümden çekerek bileğinin iç kısmına, nabzına ve tendonlarına dokunuyorum.

"Bileğimde zincir ve dikenli telden bir bileklik var. Ne?" soruyor kıs kıs güldüğümde.

"Bu gerçekten emo."

"Kapa şu lanet çeneni." Diğer eli benimkini sarıyor ve parmaklarımı daha yukarı kaydırıyor. "Bir de kardeşimin adı var, *Scout*. Bunun üstünde-" elimi dirseğinin iç kısmındaki yumuşak tene doğru itiyor, "siyah bantlar var." Parmaklarım tişörtünün altından geçerken tişörtünün kolu yukarı doğru kıvrılıyor. "Ve güllere sarılmış bir geyik kafatası. Bir sürü basmakalıp şey."

"Sırtında ne var?"

". " Sesine bir kenar sızıyor.

Kolunu bırakarak öne doğru dönüyorum ve üşüyen ellerimi koltuk altlarına sokuyorum. "Her şey mi? Bekle, mesela..." TV programlarında gördüm. Çete işaretleri olan biri dışarı çıkınca onları örtmek zorunda kaldı. Nasıl devam edeceğimi bilemediğim için susuyorum.

"Evet. Aynen öyle," diyor açıkça. "İşte bu yüzden buradan çıkıp çıkmamamın bir önemi yok Oliver. İşim hemen hemen bitti."

Ayağa kalktım, arkamı döndüm. ". Hiç kimsenin işi bitmez."

"Nefret ettiği bir kadınla sahte bir ilişkiye hapsolmuş biri bile mi?" "Her zaman bir gün her şeyin daha iyi olacağına ve başka bir sevgilim olacağına inandım.

mutlu olma şansını. Bu sayede buraya kadar gelebildim."

Kolu göğsüme dolanıyor ve beni doğru çekiyor. "Bu, dostum, mide bulandırıcı bir saçmalık."

Dirseğimi kaburgalarına saplıyorum. "Yüzün mide bulandırıcı bir saçmalık." "Sen bilemezsin. Annen mide bulandırıcı bir saçmalık."

"Kaç yaşındayız, on iki mi?"

Beni itiyor, kahkahalarımız birbirine karışıyor ve hapishanemizin tavanına kadar yükseliyor, ölü boşluğu dolduruyor.

"Sözümü geri alıyorum," diyor tekrar sessizleştiiğimizde, daha önce hiç duymadığım kadar yoğun ve yalnız bir ciddiyetle. Eli omzumu buluyor, sıkıyor ve bu kez başparmağı kazağımın yakasında geziniyor, tenime zar zor dokunuyor. "Buradan çıkacaksın, o kadını bırakacaksın ve çocuğunuzla güzel bir hayatınız olsun. İyi şeyler sizin gibi insanların başına gelir."

Kafası karışmış kalbim kontrolüm dışında çarpmaya başlıyor ve bunu hissedebildiğini biliyorum. "Peki ya sen? Sen nereye gideceksin?"

Başparmağı yavaşça omurgamın tepesindeki kemik kabarıklığını okşuyor. "Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Senin gibi kokmayan bir yer."

Burnunu kulağımın arkasına bastırıp nefesi enseme ısıttığında ağzımdan yumuşak, istemsiz bir ses çıkıyor. Çok hızlı nefes aldığım için başım dönüyor, göğsüm titriyor. Sinirlenmiş gibi ofluyor ve elini dikkatlice boğazımın ön kısmına doluyor. Uzun bir süre öyle kalıyoruz, ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

"Ben gey değilim," diye fısıldıyor, parmaklarını açıyor, böylece çeneme değiyor ve serçe parmağı kazağımın kenarının altından kayıyor.

"Ben de değilim," diye nefes alıyorum.

Yüzünü boynuma gömüyor, sesine acı ve şaşkınlık karışıyor. "O zaman neden bana böyle hissettiriyorsun?"

Sonunda geri çekildim ve etrafımda döndüm. O kadar yakınız ki teninden akan sıcaklığı hissedebiliyorum ve nabız atışlarımız bir oluyor, ayırt edilemez, acı verici ve korkutucu. Eli boynumu nazikçe kavlıyor, başparmağı boğazımın çukurunda duruyor ve kavrayışı sıkılaştığında bunun beni uzaklaştırmak için mi yoksa yakınlaştırmak için mi olduğunu bilmiyorum. Onun da bildiğini sanmıyorum.

Burunlarımız birbirine değiyor ve boğazından inleyerek geri çekiliyor, vücudu bir piyano teli kadar gergin. Eğer dışarıda bir dünya hala varsa, bu çok kötü bir fikir. Artık var olduğundan pek emin değilim, bizim için değil.

Daha önce hiç başka bir erkeği öpmek istememiştim. Ama birini öpmek istemek böyle bir şeyse, hayatımda hiç böyle bir şey hissettiğimi sanmıyorum. Ben onun adını söylerken o da benim adımı söylemeye başlıyor ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde, yumuşak, çatlamış ve sıcak, iniltimi yutuyor. Yüzümü kocaman dudaklarının arasına aldı.

Ellerimi tutuyor ve beni tekrar öpüyor, şefkatle, henüz dili olmadan. "Şşşt," diye nefes alıyor ben ileri doğru itmeye çalıştığımda, beni sabit tutuyor ve ağzıma daha yavaş ve daha yavaş öpücükler yerleştiriyor. Şimdiye kadar yaptığım en kirli, en saf şey gibi hissettiriyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyor ben kurtulup kucağına tırmanırken ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken. Bu sefer benim için açılıyor, ıslak, tatlı bir sıcaklık ve ağzımın içinde ve dışında alay eden çelik delici. Bizim Bir eliyle enseme kavrayıp diğer elini kazağımın altından geçirerek göğüs kafesimin şeklini çizerken, diller dağınık ve arayış boğuşuyor. Artık nefes alamaz hale geldiğimde, başımı geriye atıyorum. pantolonunu omzuma dayadı.

Jackson köprücük kemiğimin yakamın altında kaybolduğu noktaya burnunu sokup usulca ısırırken göğsünde bir gümbürtü kopuyor. "Üstünü çıkarabilir misin?"

gömlek?"

Adrenalin beni hiç düşünmeden kazağımı ve fanilamı başımdan çekiştirmeye itiyor. Beynim beni yakaladığında bir av hayvanı gibi kaskatı kesiliyorum, soğuk hava çıplak tenimi okşayıp meme uçlarımı sertleştirirken nabzım gümbür gümbür atıyor. Vücudumun bu adamla ne yaptığını, ne istediğini, *kalbimin* ne istediğini anlamıyorum. İnce, kassız gövdeyi okşadığında bulacağı şey karşısında hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum. Karanlık her şeyi daha da çiğ ve savunmasız gösteriyor, çırılçıplak ve nefessiz, bekliyor.

Ama dudaklarının benimkilere yaptığı tatlı-tuzlu baskıyı, her geçen gün uzayan kirli sakalının çiziklerini hâlâ hissedebiliyorum. Bu bir gecelik bir değil. Bu Jackson. Bana her zaman ilk yudum suyu veren. Gölgeler Kulesi'ne benimle birlikte saldırdı, başka kimseye söylemediğim sırları biliyor.

Kazağımı yere bırakıp kollarımı açıyorum, o görmese de. "Ta-da. Unutma, ScarJo'ya benziyorum."

Elleri göbeğimin etrafında ağır ve sıcak bir şekilde sarılıyor, başparmağı göbek deliğimle oynuyor. "Viktorya dönemi kadınları gibi bir beli var mı?"

"Ben-" Geniş avuçlarından biri yukarı doğru kayarak göğsümün ortasına dayanınca bir ürperti ile ara veriyorum. İçinde bir sahiplenme var. Daha önce hiçbir kadından hissetmemiştim. İkimiz de nefeslerimizi tutuyoruz, parmakları tenimi her seferinde harika bir inç keşfederken alınlarımız birbirine sürtünüyor. Soğuktan ve istekten kaskatı kesilmiş bir meme ucunu bulup başparmağıyla daireler çizerken ben eğilip acınası bir ses çıkarmamak için ağzımı onunkiyle kapatana kadar havayı dışarı veriyor.

Diğer eli çenemi hafifçe kavırıyor, yüzümü yana çevirirken burunlarını çeneme dayadılar. "Hayır. Hangi sesleri çıkardığını öğrenmek istiyorum." Her ne kadar

Hareketleri sakın ama sesi tam olarak sabit değil.

"Bu hiç adil değil," diye huysuzca mırıldanıyorum ve onun gülümsediğini hissediyorum. "Sana dokunmama da izin ver." Üzerinden çıkardığı tişörtü hışırıyor ve vücut ısıımız çarpışınca etrafımdaki hava ısınıyor. "Dokunabilir miyim?"

Saçlarıımın arasında sessizce mırıldanıyor. Biraz başım dönüyor, biraz da onun gizemiyle sarhoş olmuş gibi hissederek uzanıyorum ve elimi kıllarla tozlanmış deri ve sert kaslarla dolduruyorum. Daha önce hiç kendimden daha büyük ve boyun eğmeyen bir şeye, yumuşak, kabarık kıvrımlardan oluşmayan bir vücuda dokunmamıştım. Omzunun şeklini izliyorum, kollarının altındaki telli çalılara kadar iniyorum, sonra hareket ettikçe esneyen pazusunu. Eğilip dudaklarımı göğüs kaslarının bastırmaya cesaret ettiğimde nefesini içine çekiyor.

" yapıyorsun," diyorum alnımı boynuna yaslayarak, çünkü şu anda kelimelere dökemeyeceğim kadar kafa karıştııcı.

"Yapacak başka bir şeyim yoktu."

"Senin gibi... olmadığım için üzgünüm."

İnleyerek bedenlerimizi birbirine yaklaştıyor, teninin tenime değmesinin şokuyla kalbim duracak gibi oluyor ve parmaklarını omurgamda gezdiriyor.

"Kim seni bu kadar parlak yaptı?" Omzumun ucunu öpüyor, sonra emiyor ve yarı sertleşmiş sikim ağrıyor.

Zayıfa gülüyorum. "Bu da ne demek şimdi?" Ama cevap vermesini istemiyorum. Geri sözler duymak istemiyorum. Bu yüzden tekrar dudaklarını buluyorum ve elleri vücudumda niyetli ve saygılı bir şekilde dolaşırken dilimi ağzına sokuyorum. Piercingi için yalvarıyorum, o da oynamama izin veriyor.

Hiç böyle tadılmamıştım, hiç tutulmamıştım, bildiğimi sandığım her şeyin böylesine yavaşça çözüldüğünü hiç hissetmemiştim. Onu, bir insanın rüyalarının hafızasında kalan isimsiz duyguyu istediği gibi istiyorum, bir şey

Hatırlayamayacağım kadar uzun zaman önce ellerinden alınmış. Ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bölüm b

JACKSON

Seksin ne olduğunu yan karavandaki çiftin gecenin yarısında çığlık atıp bok atmasını dinleyerek uyanık yatarak öğrendim, sonra da sabaha kadar nefret dolu hayvan sikişleriyle ortalığı salladım. Okuma yazma bilmeyen liseliler arabalarda kızışıyor, sarhoş haydutlar fahişelere saldırıyor, babam evde porno izleyip mastürbasyon yapıyordu.

Güpegündüz karavanımızın ortasında. Hepsi sikler, memeler, amlar ve insanlara her şeyi yaptıracak hayvani açlık. Ben hiç bir şey istemedim. Vücudum da öyle. Daha önce de sert bir şekilde uyandığımda mastürbasyon yapmıştım, ama bu sadece fiziksel bir acı, nedenlerinden çok farklı görünüyor insanlar birbirlerini beceriyorlar.

Şimdi hayatımda ilk kez ihtiyaç duyuyorum. Vücudundan hoşlandığım değil, yani hoşlanıyorum, sanırım. Ona dokunmadan duramıyorum. Çünkü ben Göğsüne sokulmak ve ondan akan sıcaklık ve iyilikle yaşamak istiyorum. Teninin her santimini yalamak istiyorum, tıpkı bildiğim gibi hepsinin hafif bir tadı olduğundan emin olmak için.

Elim sırtının kusursuz kıvrımından aşağı doğru indiğinde Oliver kollarımda kıpırdanıyor, yumuşak sesler çıkarırken nefesi boynumu okşuyor Bu kadar sessiz bir yerde olmasaydık asla duyamayacağım sesler, sadece tenin tene değme sesi. Avuçlarından biri hafifçe göğsüme yaslanırken, diğeri düşmekten korkuyormuş gibi omzumu kavlıyor.

Net düşünemiyorum; sadece ondan daha fazlası olduğunu ve hepsini hissetmem gerektiğini biliyorum. Elim kot pantolonunun kemerinin altından külotunun arkasına doğru ilerliyor ve dünyada başka hiçbir beden yapamadığı bir şeyi bana yapan yumuşak, sıcak bir eti avuçluyor. "Siktir," diye inliyor, utangaç ve muhtaç bir şekilde yalıyor.

Boynumun kenarını öpüyor, tüm vücudu aynı anda hem geriliyor hem de eriyor.

Parmağım kendi başına hareket ediyor, çatlağına doğru ilerliyor ve deliğine değdiğinde ikimiz de sığıyoruz. Oliver kısık sesle küfrediyor. Elimi çekip kolunun üzerine koyuyorum. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

Uzun, belirsiz bir an boyunca hareket etmiyor ya da bir şey söylemiyor. Sonra eğiliyor ve alnını şakağıma dayıyor. "Lütfen tekrar yap," diye fısıldıyor. Vücudumdaki tüm kan kasıklarına hücum ediyor ve başım dönüyor.

Dikkatlice, işi berbat etmemeye çalışarak, parmaklarımı tekrar iç çamaşırının içine, sıkı kış yanaklarının arasına sokuyorum, onu canlı bir tel gibi kıvılcımlandıran noktayı arıyorum. "İyi hissettiriyor mu?"

Başını sallıyor, hızlı hızlı nefes alıyor ve kot pantolonunun fermuarını açtığını duyuyorum. Isı tenimde geziniyor ve ağrıyor. "Daha önce kimse bana dokunmamıştı."

"Ben de yapmadım. Hiç... hiçbir şey yapmadım," diye itiraf ediyorum, bunun beni ne kadar ucube yaptığını merak ediyorum - daha önce hiç kimse için sertleşmemiş otuz bir yaşında bir adam.

"Her ne yapıyorsan, lütfen durma," diye yalvarıyor düzensiz bir şekilde, elime karşı sallanarak. Ham uyarılma gibi kokuyor.

"Mastürbasyon yapıyorsun?" Elinin yumuşak tokatları karşısında doğru düzgün düşünemiyorum.

"Evet," diye sızlanıyor, titriyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama sikim bundan daha fazlasını istiyor, hepsini, sonsuza , bu yüzden parmağımla deliğine daha sert bastırıyorum, daire çiziyorum. Eli hızlandıkça nefes nefese kalışı sessiz yalvarma seslerine dönüşüyor. "Jackson, siktir, lütfen, ben-"

Serbest elimin parmaklarını saçlarının yumuşak, dağınık tellerine sıkıca geçiriyorum - kızıl-sarı, ne demekse, sonbahar yaprakları gibi - ve saçlarımı çekiyorum.

Ağızlarını birleştiriyor, hayatımda duyduğum en muhteşem sesi yutarken sarsılıyor ve göğsüme ılık bir şey sıçırıyor.

Titreyerek üzerimden kalktı. Pantolonunu toparlamaya çalıştığını duyabiliyorum. "Tanrım, Jackson, çok üzgünüm. Az önce üzerine boşaldım. Islak mendil getireyim." Sesi mahcup ama hâlâ çaresizce tahrik olmuş gibi.

O kadar sertleştim ki canım acıyor, lafın gelişi değil, gerçek, berbat bir acı, zonkluyor ve pantolonumun içinde eziliyorum. "Oliver," diye inliyorum. Daha fazla kelime olmalıydı ama bulamıyorum. Daha önce hiç istemediğim bir şey için kelimelerim yok.

"Ne?" Nefes alış verişimi duymuş olmalı, çünkü duraksıyor, sonra elini kalçama koyuyor. İnce, nazik parmakları, parmak eklemleri çıkıntıma çarpına kadar nazikçe yukarı kayıyor. "Sana dokunabilir miyim?" diye mırıldanıyor.

Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum. "Bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

Elinin topuğunu ereksiyonuma bastırduğında nefesim kesiliyor ve kalçalarım seğiriyor, avucuna sürtünüyorum. Yine muhtaç bir ses çıkarıyor ve beni daha sert okşuyor. "İstersen beni tutabilirsin."

Ben istiyorum. Ellerim göğsünde geziniyor, yanlarını okşuyor, kot pantolonunu biraz daha aşağı çekiyor, böylece kalçalarının şeklini izleyebiliyorum. Sonunda küçük bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkarıyor ve pantolonumu aşağı çekerek fermuarımı açıyor.

ta ki elini boxer'ımın bacağından yukarı itene kadar. İkimizin de hazırlıklı olduğunu sanmıyorum -ben ilk kez sikime başka bir elin değmesine, o da başka bir adamın sikini tuttuğunu fark etmesine- ve ikimiz de bir an donup kalıyoruz. Sonra daha fazla dayanamıyorum ve parmaklarına doğru zayıfça itiyorum, parmaklarının canlı sıcaklığı sikime geliyor. "Lütfen."

İnliyor ve tutuşunu sıkılaştırıyor, içine girmem için sıkı, kaygan bir delik açıyor. Bıraktım ve o ezici hissi kovalarken

teslim olur ve göğsüme dağınık öpücükler saçar. Çünkü birlikte korkusuzuz. Sessiz bir hıçkırıkla eline dökülüyorum ve o titriyor, burnunu kulağıma bastırıyor, beni boşaltırken adımını soluyor.

Nefes alış verişlerimiz yavaşlarken ve soğuk tenimizde gezinmeye başlarken uzun bir süre olduğumuz yerde kalıyoruz. Sonunda hareket ettiğinde, temiz elinin parmaklarını benimkilerin arasına sokuyor, sonra sakal kıllarıyla kaplı yumuşak yanağını elimin arkasına bastırıyor. "Az önce ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum." Parmağımı boğazının çukurundan göbek deliğine, oradan da kot pantolonunun üst kısmına kadar gezdiriyorum. Seni benimkine kıyasla çok kırılgan, her yerinde tatlı kıvrımlar var. Bir insanın başka bir insanın bedenini arzulamasına neyin sebep olduğunu hâlâ tam olarak anlamış değilim. Ama onunkini seviyorum çünkü çok istediğim kişiyi tutuyor, onu güvende tutuyor ve ona hayat veriyor. Ona dokunmama izin veriyor. "Bana ne yaptın Oliver?"

Elimi çevirip bileğimin iç kısmını öpüyor, sonra tekrar öpüyor, sonra dilini nabzımda gezdiriyor. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım." Ben saçlarını okşarken o aç bir şekilde dokunuşuma doğru eğiliyor. Sadece bu hale geldik, eller, sıcak ten ve en karanlık gecede birbirine bastırılmış iki ruh.

Oliver burnunu çekmeden önce elimin arkasından ıslak bir şeyin damladığını hissediyorum, sonra boğuk bir hıçkırık çıkarıyor. Giderek daha çok ağlamaya başlıyor, ta ki kendi nefesinde boğulana kadar. "Seni daha yeni buldum" diye göğsüme doğru feryat ediyor.

Uzanıp onu kendime doğru çekerken tüm uzuvlarımı ona sarıyorum. "Ölmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın." Burnumu saçlarına dayıyorum ve ölmeyi, yaşamayı, onu tutmayı ve kaybetmeyi ve bunların hiçbirinde seçim hakkım olmadığını düşünüyorum. Çünkü ben sadece bir köpeğim ve köpekler kaderlerini seçemezler.

"Nereden biliyorsun?" diye inliyor.

Öyle ya da böyle bunun son kez olacağını bilerek omzunu öpüyorum. "Çünkü ben burada Tanrı'yım ve senin olmayacağını söylüyorum."

"Sen değilsin."

"Nereden biliyorsun? Olabilirim. Eğer sen benim ünlü aşkımsan, o zaman ben de Tanrı'yım."

Yüzünü çevirip beni öpüyor, derin ve gözyaşlarıyla karışık.

Belki de hayatımın yarısını kimseyi istemeden geçiren, sonra da hiç tanımadığım birine bu kadar hızlı ve sert aşık olan bir aptalım. Ama hiç sahip olmadığım her şey gibi kokuyor, evim gibi hissettiriyor ve otuz boktan yıl boyunca taşıdığım kırık parçalarımı anlamlandırıyor. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Ta ki unutmanın bu kadar uzun süre hayatta kalmamı sağladığını ve bunu asla hatırlayana kadar.

Bölüm 3

OLIVER

Uyandığımda yüzüm kurumuş gözyaşlarıyla kaskatı kesiliyor ve ellerim döl kokuyor - hem benim hem de başkasının. kuru ağzımın içinde döndürdüğümde, hâlâ Jackson'ın, onun vücudunun, dilinin ve o çelik halterin tadı geliyor.

Yuvarlanarak Jackson'ın yüzüstü yattığı yeri yokluyorum. Yüzümü omzuna yaslıyorum ve geniş, kaslı sırtını için elimi gömleğinin altına sokuyorum.

Birkaç dakika sonra halsiz bir şekilde mırıldanıyor ve başını kaldırıyor.
"Merhaba."

"Hey." Tereddüt ediyorum, işleri nerede bıraktığımızdan emin değilim, elim hareketsiz kalıyor.

Sonra elinde değilmiş gibi eğiliyor ve dillerimizin uçlarını birbirine sürterek beni nazıkçe öpüyor.

Midesi gürültüyle gurulduyor ve inliyor. Doğrulmaya çalışıyorum, sonra tekrar arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Yeni uyanmış olmama rağmen uykuluyum ve düşüncelerimi tamamlamak için kelimeleri doğru sıraya koymakta zorlanıyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum, Jackson."

"Ben öyle." Sabit avucunu göğsüme yaslıyor.

Bir panikle, mağara kurtarmalarıyla ilgili okuduğum haberleri hatırlıyorum.
"Ya hava akımı yoksa ve oksijenimiz tükeniyorsa?" Her nefes bir mücadele gibi başlıyor, ama hepsi kafamda mı bilmiyorum.

"Önemli değil." İnleyerek doğruluyor. "Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Bugün daha fazla malzeme aramaya gidiyorum. Sen burada kalmalısın."

Parmaklarım onunkileri buluyor, aralarına giriyor ve sıkıca kavriyor.

"Geri dönüş yolunu bulacağımı biliyorsun." Çoğunlukla boş su şişesini alıp çalkaladığını duyuyorum. "Bunu yarıya indirelim." Bir şırıltı sesi, birkaç

Yutkunuyor ve elime sıkıştırıyor. "Sıra sende. Bitir şunu."

Elimin olduğu karanlık yere bakıyorum. "Az önce gerçekten bir şey içtin mi?"

Nazikçe alay ediyor. "Elbette."

"Sana inanmıyorum."

Parmakları enseme sıkıyor. "Zorluk çıkarmayı bırak. Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Jackson-" Ama o çoktan gitti, ardında sessizlik bırakarak. Sonunda kendimi tüm suyu içmekten alıkoyamıyorum. Sonra kollarımın arasına alıp oturuyorum ve çok fazla nefes almamaya çalışarak bekliyorum. Sonunda, geri gelmeyince, örgümü çıkarıyorum. Ellerim ağrıyor, sadece birkaç sıradan sonra yoruluyorum ve ilmekleri batırmaya devam ediyorum. Bir şey takırdayıp ayak sesleri kampımıza girdiğinde iğneleri yere atıyorum. "İyi misin?"

Yanıma çöküyor ve beni kendine çekerek yüzünü saçlarıma gömüyor. Giysileri terden ıslanmış gibi ve yorgun kasları titriyor. "Hiçbir şey bulamadım," diye mırıldandı sonunda. "Başka tren vagonu yok. Bakacak başka yer yok." Son gücünü de kullanmış gibi vücudu ağır bir şekilde benimkine yaslanıyor.

Omzumla göğsüne vuruyorum, ona bir ağız dolusu su ayırmadığım için kendimden nefret ediyorum. "Sanırım işemenin vakti geldi, ha?"

Gülmek yerine bana daha sıkı sarılıyor ve başımı hırpalanmış ellerinin arasına alıyor. "Özür dilerim."

Ve işte o zaman gerçek korku sonunda ortaya çıkıyor ve göğsümün ortasına kök salıyor, çünkü eğer bir çıkış yolu görmezse, eminim ki Boku yedik.

Son birkaç gün içinde yeterince yıkıldım, bu yüzden bugün sert olan ben olmaya çalışıyorum ve dikkat dağıtıcı bir şey düşünüyorum. "Hadi başka bir şey yapalım.

Herhangi bir şey."

Bir dakika sessiz kaldı ve ben aklının tam olarak nereye gittiğini anladım. Aralarından seçim yapabileceği çok fazla seçenek yok. Kulağıma sokulup boğazını acıyla temizliyor. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum." Ama merakını bedeninde hissedebiliyor, nefes alış verişinde duyabiliyorum. Bunu istediğimiz kadar kovalayabilir, birbirimizi aklımıza gelen her şekilde keşfedebiliriz, çünkü başka hiçbir şeyimiz kalmadı.

Bir an düşündükten sonra "Oral seks bir şeydir," diyorum.

Yorgun bir kahkaha atıyor. "Ben de öyle duydum. Sikimin senin ilk sığın olarak güvende hissettiğinden emin değilim." Ama doğrulup döndüğümde nefesi kesiliyor, böylece tekrar yüz yüze oturuyoruz, aramızda birkaç santim var.

"Sadece dilimi kullanabilirim ve gerçekten çok yavaş gidebilirim."

Hafifçe inlediğini duyuyorum, sonra kot pantolonunun fermuarını açıyor ve bedenimi bir sıcaklık kaplıyor. Parmaklarını onu tekrar sarmak için can atıyor, ama onları kendime saklıyorum ve bunun yerine onu öpüyorum, önce çekingen bir şekilde, sonra açgözlülükle. İstiyorum ki tüm vücudunun tadı ağzı kadar dumanlı-tatlı mı, bilmek istiyorum.

"Sikimi çok ıslatıyorsun," diye mırıldanıyor, kotunu indirirken kafası karışmış gibi, "ama boşalmadım."

"Buna prekum deniyor." Bacaklarının arasına girip burnumu kalçasının sıcaklığına, daha fazla yasak şeyin tadına, bunu berbat etmemek için duyduğum çığ arzuya bastırırken kalbim o kadar sert atıyor ki görüşümde nabız gibi atıyor.

"Daha önce de mastürbasyon damlalar görmüştüm ama böylesini görmemiştim."

"Tecrübelerime göre, gerçekten tahrik olduğumda ortalık karışabiliyor. Bir şey deneyeyim."

"*Siktir.*" Ağır taşaklarını onlara masaj yaptığımda neredeyse yüzüme diz çöküyordu. Şaftından elime damlayan ıslaklığı hissedebiliyorum.

"Harika kokuyorsun." Tarif edilemez, topraksı ama temiz ve tamamen erkek, tamamen o. Şaftını kavıyorum, böylece nerede olduğunu biliyorum ve tabanını öpüyorum. En kısa sürede benim

Dilim fırçalıyor, ürperiyorum. "Senin de tadın güzel. Siktir." Yalıyorum, sonra tekrar, onu yalayıp yutmaktan başka bir şey yapmam gerektiğini unutarak.

Parmakları saçlarımın arasına giriyor ve neredeyse canımı acıtacak kadar sıkı kavırıyor. "Durma."

Aletin etrafında dişlerime ondan daha fazla güvenmiyorum, bu yüzden dilimi uzunluğunda gezdiriyorum, sonra başının altındaki V şeklini emmeye çalışıyorum. Ben kesmedim, bu yüzden hangi noktaların en iyi hissettirdiğini tam olarak bilmiyorum. Hepsini deniyorum, aklıma gelen her yeri, onu sarsan ve inletenleri dinliyorum. Şimdi deli gibi sızdırıyor ve artık dayanamayana kadar ayak uydurmaya çalışarak bir oyun oynuyorum. Dirseklerimi yukarı kaldırıp dudaklarımı başının etrafına doladım ve dilimi yarığına gömdüm.

Bir dizi tutarsız küfür savurarak beni itip kakıyor ve boşalmaya başlarken beni kazağımın arkasından tutup çekiyor. Ağzımı kurtarmak yerine, yanağımın her tarafına sıcak bir sıçrama yapmayı başardı.

"Tanrım," diye soluk soluğa titriyor. "Özür dilerim. Ben-"

Ayağa kalkıyorum ve yüzümü bir hayvan gibi onunkine sürtüyorum, onu öperken ıslak spermi ve tadını ağızlarımızın arasına bulaştırıyorum. "Gördün mü?" Aptal gibi sırtarak nefes alıyorum. "Tadın gerçekten çok güzel."

Kıkırdıyor, hala nefes nefese, sonra beni kolunun altına hapsediyor, böylece ben kaçmaya çalışırken kazağımın eteğiyle yüzümü düzgünce silebiliyor.

JACKSON

Güreşimiz Oliver'ın tişörtünü çıkarmaya dönüşüyor, boğazını ve nefes nefese göğsünü öperken ellerim ince vücudunun yerinde. Sanırım ikimiz de bunun nereye varacağını biliyoruz ama korkuyoruz, oraya nasıl varacağımızdan emin değiliz. Kot pantolonuna uzandığımda kıvranarak uzaklaşıyor. "Bekle, dur."

O göremese de ellerimi kaldırıyorum. "Özür dilerim." Seksin kurallarını bilmiyorum ve onları bir şekilde çiğnedim bile.

"Hayır, sen iyisin." Ellerimi buluyor, parmaklarımızı birbirine doluyor. "Durmak istemiyorum; sadece garip bir kuralım var. Lütfen sikime dokunma ya da yanına gitme. Sorun olur mu? Özür dilerim."

"Özür dileme." Rahatlamış bir şekilde, başımı dudaklarımızı birleştirecek kadar eğiyorum. Duramıyorum, sanki gülümsemeleri, aptal hikayeleri ve cesareti dudaklarının hafif tuzlu tınısında varmış gibi.

Gömleğimi başımın üzerinden çekerek, sanki bütün gece bunu tekrar yapmak için beklemiş gibi göğüs kaslarımı avuçluyor. Sesi utangaçlaşıyor. "Kıçımı denemek ister misin?" Sanki bir dondurma tadıymış gibi.

Vücudumdan sağır edici bir *evet sesi* geliyor, onun daha önce kimsenin dokunmadığı bir parçasını sahiplenmeye hevesliyim ama bu çok karmaşık geliyor. "Prezervatif ve kayganlaştırıcıya ihtiyacımız olmaz mı?"

"Sanırım kayganlaştırıcı olarak prekumu kullanabiliriz. Prezervatlere gelince-" Parmaklarını şefkatle çenemde gezdiriyor. "Bakire olduğunu mu söylemiştin?"

. Beni kilise kampında kot etek giyen bir ergen gibi gösteriyor. "Mhmm."

"En son seviştiğim kişi Kay'di, uzun zaman önceydi ve sonrasında test yaptırdım çünkü beni aldatıyordu. Yani bana güvenirseniz temizim."

"Cinsel yolla bulaşan hastalıklar bizi ele geçirmeden çok önce açlıktan öleceğiz."

Yaralanmamış koluma tokat attı. "." Sonra tereddüt ediyor, sesi daha sakın geliyor. "Peki, beni nerede istiyorsun?"

O da ne yaptığını bilmiyor. Ama uzun zamandır, belki de hiç, kendisini bu kadar iyi hissettiren ilk kişi olmamı istiyor.

Çünkü o benim. O

benim değil.

Siktir et.

"Diz çökmek için paltolardan birini al."

Sırtını bana dönerek dizlerinin üzerine çöküyor, sonra kollarını yere dayayarak kıcını yukarı kaldırıyor. Sırtındaki güzel kavisi, nemli, sıcak tenini ve kalbinin atışını izliyorum. "Lanet olsun, Oliver." Başparmağım deliğini bulduğunda boğazından irkilmiş, müstehcen bir ses çıkarıyor ve mastürbasyon yapmaya başladığını duyabiliyorum. "Bu kadar heyecanlanmanın sebebi Bu mu?" Yumuşak bir inilti ile ödüllendirildim.

Fark etmeyeceği için kendi kıcıma ve apış arama dokunuyorum. ereksiyonumu acıtacak şeyler yapıyorum, böylece ona da yapabiliyorum. Sikine yaklaşıyorum ama parmaklarımı taşaklarının arkasına sürtmeme izin veriyor. Bir süre sonra kıvranarak "Yine sertleştin mi?" diye inliyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu sefer daha da sert ve hassasım. Sanırım çıkardığı sesler yüzünden, çünkü en iyi tanıdığım yanı sesi. "Evet."

"Göster bana." Yalvarıyor, kendini daha hızlı okşuyor, ben de sikimi kıcının çatlağına sokup ona sürtünüyorum. "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. Deneyebilir miyiz
Şimdi mi?"

Sinirleri görmezden gelerek kendimi birkaç kez sarsıyorum, şaftımın her tarafına precum bulaştırıyorum ve başımı deliğine bastırıyorum. İnanılmaz derecede sıkı, direniyor

Ben de sırtını okşadım. "Biraz daha açabilir misin?"

"Emin değilim," diye inliyor. "Kızlarda her şey ıslak olduğu ve hazır oldukları sürece ilerledikçe açılıyor."

Kalçalarımı daha fazla baskı uyguluyorum, onları biraz döndürüyorum. Birden direnç kırılıyor ve kendimi onun içinde buluyorum, duvarları bana kenetlenmiş.

Boğazından bir çığlık kopuyor. "kahretsin," diye soluk soluğa hıçkırıyor.

"Siktir." Aletim gitmek istemiyor ama ben başlıyorum. Oliver bacağımı tuttu. "Hayır! Yapma. I-" Ama bitiremiyor. "Ben ne?"

"Kahretsin," diye feryat ediyor sessizce. "Acıyor."

Kalçasını dikkatini çekecek kadar sertçe sıkıyorum. "Bana ne istediğini söyle Oliver. Kelimelerle."

Bir an sessiz kalır. "Bilmiyorum. Henüz istemiyorum." Titreyerek nefes alıyor. "Bana ne yapacağımı söylemen hoşuma gidiyor... böyle."

Tüm nefesimi bir dışarı vererek gülmemeye çalışıyorum. Seks hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama bana ihtiyacı olan biriyle ilgilenmek, bu farklı bir şey. Tehlikeli ama farklı. "Pekâlâ." Sırtını göğsüme yaslayarak, aletim hâlâ götündeyken onu aşağı indiriyorum, ta ki birlikte yatana kadar, bedenim onunkinin etrafında kıvrılana kadar. "Bana şu anda kıcının nasıl hissettiğini söyle. Acımanın dışında." O konuşurken ben de uzanıp başparmağımla yanaklarındaki gözyaşı izlerini siliyorum.

"Uhh...dolu mu?"

Homurdanarak ensesini hafifçe ısıriyorum. "Hikâye anlatmayı sevdiğini sanıyordum. Daha iyisini yapabilirsin."

"Sanki..." Sesi utanmış gibi geliyor. "Sanki beni zorla açmışsın, sonra da tekrar kapatamayayım diye büyük bir şey sokmuşsun gibi. Çok ateşli." Yaralı vücudu biraz gevşemeye başlıyor ve sikimdeki demir kavrama gevşiyor. "Her zaman bir kadın olmanın, bir erkeğin deliğini sikmesinin nasıl bir his olduğunu merak . Eğer harika hissettiriyorsa. Bu beni gerçekten tuhaf gösteriyor."

"Şşş." İki parmağımı ağzına sokuyorum ve anında parmaklarıma yapışıyor. "Söylediklerini beğenmezsem, konuşman biter." Yumuşakça inliyor, daha sert emiyor.

Aklımı başımdan alıyor. Onu istediğim şekilde harika hissettirecek güce sahibim. Sonra o daha da sertleşiyor, bu da beni daha da sertleştiriyor ve sadece onunla çalışan mükemmel bir döngü haline geliyor, sanki vücudum tüm bu süre boyunca bekliyormuş gibi Oliver'a rastladığım gün için.

Kalçalarını oynatmaya, bana sürtünmeye başlıyor, ben de parmaklarımı ağzından çekip göğsüne siliyorum. "Peki ya şimdi?" Boynunun arkasını yalıyorum, vücudu sikimi kavrayıp çeğiştirirken piercingi teninde gezdiriyorum.

Sırtını eğerek, ağzımı bulmak için başını çeviriyor. "İçimde hareket ettiğinde, sanırım hakkında okuduğum o noktaya dokunuyor. Tüm vücudum eriyormuş gibi hissettiriyor."

Saçlarını kulağından uzaklaştırıp öpüyorum. "Seni şimdi becermemi ister misin?"

"Yavaşça."

Kalçalarımı onun kıkına doğru istikrarlı ve dikkatli bir şekilde bastırıyorum, sevişmekten çok oynuyorum. En sevdiğim yerlerine dokunmaya başladığımda kıvranıyor; göğsüne, kalçalarına, uyluklarına ve vücudu beni daha da derine çekiyor.

Oliver usulca inliyor, ben hızlandıkça vücudu sarsılıyor ve sonra bir erkeğin dölünün sikini terk ettiği aynı titreşimli ritimle inlemeye başlıyor. Kıcı tekrar tekrar etrafımda kenetleniyor; bu harika hissettiriyor ama ona odaklanabilecekken tekrar boşalmak umurumda değil.

"İyi iş," diye mırıldanıyorum boynuna karşı. "Mükemmelsin."

"Peki ya sen?"

Elimden geldiğince yavaşça dışarı çıkıyorum ve üşümemesi için pantolonunu kalçalarının etrafından yukarı çekiyorum. Sikim yarı sert ve memnun bir şekilde kalçama yaslanıyor. "Çoktan boşaldım. Mutluyum." Hiçbir anlam ifade etmese de bu son iki kelimeyi uzun zamandır hiç olmadığı kadar içten söylüyorum.

Bölüm 8

OLIVER

"Eğer tekrar gelmek istemiyorsan, o zaman bana ne yapmak istediğini söyle." O kadar nazik ve karmaşık ki, bana doğru kıvrılmış ve daha önce hiç kimsenin ona ne istediğini sormadığına dair garip bir his var içimde.

"Bu oyunu biraz daha oynayabilir miyiz?"

Dirseklerimin üzerinde yükseldim. "Bekle, gerçekten mi?" "Sakın bu konuda tek kelime etme."

Daha fazla ıslak mendille temizleniyoruz; o kadar susadım ki bir tanesini ağzıma sokup nemini emmek istiyorum. Jackson'ın fanilasını üzerime sararak duvara yaslanıyorum ve o da sözsüz bir şekilde başını kucağıma koyuyor. Oynadığımız saatler ya da günler olabilir, ben parmaklarımla onun saçlarını çözüp tararken kulenin tarif ederim. Onun ağırlığı ve nefes alışının düzeni bana Megan'ın şöminenin önünde üzerimde uyuyakaldığı akşamları hatırlatıyor, sessiz, doğru ve gerçek, sanki her zaman bizimle oraya aitmiş gibi.

Sonunda isimsiz maceracı kulenin tepesine ulaşıyor. "Ay ışığının aydınlattığı bir odaya giriyorsunuz," diye tarif ediyorum hevesle. "Pencerenin altında, büyük bir taş sandığın üzerine özenle oyulmuş, şüpheli bir şekilde sikler."

"Aynen öyle." Kıpırdanıyor, bacağını heyecanla zıplatıyor. "Sandığı açıyorum ve asayı alıyorum."

"Öylece açacak mısın?"

"Tabii. Neden olmasın?"

"Kapağı açtığınızda tek gördüğünüz keskin diş sıraları. Sandık bir taklit."

"Bir *ne*?"

"Kendini hazine sandığı olarak gizleyen bir canavar. Kolunu ısıtırıp ısırmayacağını görmek için refleks yapman gerekecek." Ben bir piçim, ama Jackson'ın öfkeyle boğuk bir sesle ayağa fırlaması için her şeye değer.

"Seni *pislik*. Senin derdin ne lan?" "Tuzakları kontrol etmeyen ben değilim."

Bana ve de onu tekmelemeye çalışıyorum ama gülüyorum. "Bu aptal oyundan nefret ediyorum."

Ağır karanlıkta birlikte uzanırken zaman kaymaya ve bükülmeye başlıyor. Bazen uykudayız, bazen de uyanık, ama hiçbir fikrim yok. ne kadar zaman geçtiğini. Yapacak bir şey kalmadığında ikimizde de kendimizi ayağa kaldıracak enerji yok. Sanırım çışimizi içmeliyiz, ama bunun bile artık bir önemi yokmuş gibi geliyor.

Gözlerimi kapatıp başımı Jackson'ın göğsüne yaslıyorum, o da boynumu okşayıp saçlarımla oynuyor. Sanırım hayal görüyorum ama sanki saatler yere düşen iplik gibi çözüldükçe onun nefes alış verışı de yavaşlıyor.

"Jackson?" Boğazım harap oldu, sesim zayıf, ama o hâlâ beni anlayabiliyor görünüyor. "Ölmeyeceğimizden emin misin?"

Parmakları hala boynumda ve hiçbir şey söylemiyor. Uzanıp elini tutuyorum ve kendi ellerimin arasına alıp yüzümü ona yaslıyorum. "Eğer , en büyük pişmanlığın nedir?"

Bunu neredeyse hiç düşünmüyor. "Doğmak."

Onu sıkıca kavriyorum. "Bu korkunç." "Sana yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Yani buradan çıkmak için bir nedenim yok derken ciddiydın." Yine cevap vermiyor.

"Peki ya..." Etrafta çılgınca dolanıyorum, tüm zor parçaları gerçek bir Şey haline getirmeye çalışıyorum. "Peki ya ben? Ya da bize. Eğer biz... Biz arkadaş olabiliriz," diye yarım yamalak bitiriyorum.

Parmakları omurgamda geziniyor. "Bizim gibi insanların gerçek hayatta arkadaş olduğunu sanmıyorum." İtiraz etmeye başladığımda, parmak eklemlerini nazıkçe ağzıma bastırıyor. "ŞŞŞ. Eğer başarısak yapacağın ilk Şey ne olacak?"

"Sakallı bir ejderha al."

Kaşlarının atıldığını hissedebiliyorum. "Ne?"

"Megan bir yıldır bir tane istiyor. Daha çok genç ama sorumluluk sahibi olduğunu göstermek için fazladan ev işleri bile yaptı. Kay hayır dedi çünkü küçük kızların sürünge­leri sevmemesi gerektiğini düşünüyor. Pes ettim ve bir tane almamaya karar verdim." I

Ne kadardüşünmemeye odaklanarak yavaşça nefes alıyorum. "Sanırım Kay'e karşı ayakta durmaya başlayacağım."

"atlayacak. Zorbalar gaddardır ama zayıftırlar."

İlk başta sese tepki bile vermedim. Rüyalarım­da o kadar çok duydum ki. beynim parazit gibi filtreliyor. Jackson'ın eli sırtımı sıkıca kavramadan önce makinelerin hafif gürültüsü neredeyse tam bir dakika sürüyor. "Oliver." Beni hafifçe sarsıyor. "Dinle."

"Lanet olsun." Dizlerimin üzerine çöktüm, kalbim küt küt atıyordu. "Aman Tanrım." Neredeyse beni devirecek olan bir baş dönmesi dalgasına aldırmadan, karanlıkta sesin geldiğı yöne, tünelin kazmaya çalıştığım yerden uzak tarafına doğru pervasızca ilerliyorum. Buradan, sondajın alçak uğultusu üzerinden uzak, boğuk sesleri yakalayabiliyorum. Ellerimi kaba taŐa bastırıyorum, sanki onu itip yolumdan ekebilirmişim gibi. "Alo? Buradayız!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağırlıyorum ama daha çok boğuk bir vıraklama gibi.

Duvarın arkasından bir erkek sesi duyduğumda vücudumdaki tüm ağrıyan kaslar eriyor. "Seni anlıyorum. İçeri girmeye çalışıyoruz.

tünelin çökmesi. Bana hayatta kalanların isimlerini söyleyebilir misiniz?"

Jackson sonunda bana yetişiyor ve arkamda duruyor. "Ben Oliver Shaw," Öksürmek için duraklayarak geri aradım. "Jackson'la birlikteyim, uh-" "Moreno" diye mırıldanmadan önce uzun bir duraklama oldu. "Oliver Shaw ve Jackson Moreno. Başka kurtulan yok." "İkinizden birinin acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı var mı?" "Açız, susuzuz ve birimizin kolunda büyük bir kesik var.

Ama hepsi bu kadar."

Ses birkaç dakikalığına kaybolur, sonra tekrar konuşur. "Sıkı durun çocuklar ve duvardan uzak durun. Yakında geçeceğiz."

Ağlamıyorum ama Jackson'a döndüğümde gözyaşlarımın yanaklarımı ıslattığını hissedebiliyorum. "Başardık. Kahretsin, *başardık*." Ellerimi uzatıp sakallı yanaklarını avuçlarımın arasına alıyorum. "Senin sayende. Bizi hayatta tuttun." Ben gevezeliğe başlarken sessizce yüzünü avucuma çeviriyor ve burnunu sokuyor. "Jackson, dinle. Bilmiyorum... Kay'i terk etmeyi deneyebilirim, bu sefer gerçekten. Ve eğer yaparsam, belki sonra..."

"Dur," diye mırıldanarak saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. Sesinde bir gülümseme var. "Küçük kızını korumaya odaklan, tamam mı? Önemli olan tek şey bu."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Bazen bir 'ama' alamayız."

kırılan ve ufalanan kayaların sesi yükseliyor. "Oliver?" diye fısıldıyor.

"Öyle mi?"

"Onlar gelene kadar bana tutunabilir misin?" Sesi titriyor. Bu adam hakkında bildiğim tek şey vücudu ve sözleri ve ikisi de yanlış görünüyor.

"Elbette." Ne bilemeden belinden sarılıyorum ve tenini rahatlatmak için elimi gömleğinin arkasına atıyorum. Güçlü kollarını bana doluyor ve nefes alamadığım yüzümü göğsüne çekiyor. Kalbi hızla atıyor.

"göründüğünü görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum gömleğinin içine. "Ve seni Megan'la tanıştıracam. O bir ateş parçası; bence onu seveceksin."

İç çekerek, tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Hâlâ orada mısın?" Ses şimdi çok daha yakından geliyor, sanki bir duvarın içinden konuşuyormuş gibi. Makinelerin yerini el aletlerinin takırtısına bırakmış.

"Buradayız!" Yaklaşmaya çalışıyorum ama Jackson gitmeme izin vermiyor. Karanlıkta birbirimize halde öylece kalıyoruz, ta ki son bir çatırtıyla her şey seslere, telsizlere, üzerimizdeki ellere ve ışığa dönüşene kadar. Gözlerim yanıyor ve yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyorum, bu yüzden onları sıkarak kapatıyorum.

Sonsuza dek kendime Jackson'ı asla bırakmadığımı, kurtarıcıların bizi ayırdığını söyledim. Ama bir yanımda bunun doğru olmadığını biliyor. Tek hatırladığım, sağlık görevlileri tarafından çevrelenmiş bir şekilde yerde oturduğum, gözlüklerimi fırlatıp yüzüme ağır iş gözlükleri geçirdiklerinde acı içinde göz kırptığım. Yapamıyorum.

Jackson'ı ilk müdahale ekiplerinin oluşturduğu çemberin ötesinde görebiliyordum.

"Megan nerede?" . "Kızımı görmek istiyorum. Bütün bu Bu."

Birisi yanıma plastik bir sedye bırakıyor ve ben debelenmeye başlıyorum. Bir kadın kulağıma, "Ailenle temasa geçildi," diyor. "Sizinle hastanede buluşacaklar." Yüzüme oksijen maskesi takıp kollarımı ve bacaklarımı tutarak beni sedyeye kaldırdıklarında sonraki kelimelerim kesiliyor. Bir sağlık görevlisi susuz kalmış damarlarıma serum takmaya çalışırken gözlerim sulanarak inliyorum.

Havaya kaldırılıp tünelden çıkarılırken biri "Gözlerini kapalı tut," diye emrediyor. Güneş tenimi ısıtıyor ve hafif bir esinti beni okşuyor. Kollarımdaki teri. Jackson'ın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama kendime onu güvende tuttuklarını söylüyorum.

Serumuma bir şey koymuş olmalılar çünkü uçup gidiyormuşum gibi hissediyorum. Karanlık bir dalga beni altına çektiğinde, bu bir rahatlama, bir arkadaş'a tekrar hoş geldin demek gibi.

JACKSON

Beni bıraktı.

Burada ellerim boş duruyorum. Ama sorun
değil.

Sırıtarak elime dokunduğundan ve bana bir kazak yapmak istediğini
söylediğinden beri kendimi buna hazırlıyordum.

Bölüm 9

OLIVER

Neredeyse bir haftadır ilk kez gözlerimi gün ışığına açıyorum. Korkunç bir şey. Havanın tadı küflü toprak yerine çamaşır suyu ve temiz çarşaflar gibi ve kim, ne ya da nerede olduğumu anlayamıyorum. Sırtımda sıcak bir bedenin ağırlığı yok, belime sarılan bir kol ya da üzerime atılan bir bacak yok.

"Jackson?" Doğrulamak için çabalıyorum, beyaz duvarlar ve bip sesi çıkaran aletlerden panjurları yarıya kadar çekilmiş bir pencereye bakıyorum. Her şey çok gürültülü, çok fazla açık alan var ve gözlerim bir kerede çok fazla ayrıntıyı almaya çalışmaktan yanıyor. Boğazımı temizleyip adını tekrar, daha yüksek sesle söylüyorum, bacaklarımı battaniyelerden kurtarıp yataktan aşağı sallamaya çalışıyorum.

Koluma saplanan bir ağrı çığlık atmama ve donup kalmama neden oluyor, titriyorum ve ne yapacağımı şaşıyorum. Dirseğimin kıvrımına bantlanmış bir iğne var, bir sehpanın üzerindeki sıvı torbasına bağlı. Gitmesini istiyorum; parmaklarımı etrafındaki deriye ama çıkaracak kadar cesur değilim. İnce, kâğıt gibi bir hastane önlüğü hareket ettikçe kalçalarım dolanıyor ve kendimi çıplak hissetmeme neden oluyor.

Odamın kapısı kayarak açıldığında başımı kaldırıyorum. Kay'ın ağartılmış saçlarını ve tasarım çantasını görünce midem bulanıyor, dudakları kaşlarını çatıyor. Soğuk, ela gözleri beni bir aşağı bir yukarı inceliyor, şu anda ne kadar berbat görüldüğüme eminim. "Sen gerçekten yaptı."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

İnce ince gülümsüyor. Cevap veremeden, ailem neredeyse onu çiğneyecekti. Annemin gözlerinin etrafındaki lekeli, gözyaşı damlalı makyaj katmanlarına bakıyorum, sonra babamın normalde kırmızı olan yanaklarının solgunluğuna. Kay aramıza girdiğinden beri birbirimizden ne uzaklaştığımızı düşününce

Söylemeyi unuttuklarında bile beni hâlâ sevdiklerini. "Ah, Oliver," diye hıçkırıyor annem. Bana doğru koşmadan minik bir beden kıvrılarak yanından geçiyor.

Megan "Baba!" diye çığlık atarak odanın öbür ucuna fırlıyor. Yumuşak kollarını bana doladığında ve yüzünü karnıma gömdüğünde ruhumun tüm parçalanmış parçaları bir araya geliyor. "Hey, ufaklık." Kendimi her an uyanıp onun gitmiş olduğunu görmeyeceğime ikna çalışarak Saçlarını şefkatle okşuyorum. Karmakarışık, giysileri kırışiklarla dolu, çünkü Kay anne sıfatını hiçbir şekilde, hiçbir biçimde hak etmiyor. "Seni özledim."

"Seni çok özledim," diye sesleniyor ve yüzünü hastane önlüğümün kıvrımlarından ayırmadan ellerini gidebildiği kadar uzatıyor.

"Vay canına, bu çok fazla. Peki ya Scorch?" Küçük yumruğunda sıkıllı duran siyah ejderha peluşunu oynatıyorum. "O da mı beni özledi?"

"Öpücük istiyor." , onu yüzüme doğru itti ve ben burnuna gerekli öpücüğü verene kadar etrafında dans etti.

"Megan öpücüğüne ne dersin?" Onu kucağıma çalışırken kollarım tutmuyor, ama yanımdaki yatağa tırmanıyor ve dudaklarını yanağıma bastırıyor. "Nereye gittin baba?"

Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor, ama dışarı çıkmıyorlar. Tüm duygularım sessizleşti, gecikti, karıştı. Olan biten hiçbir şeyi aklım almıyor.

"Megan, tatlım, hadi gidip bir şeyler içelim." Babam elini uzatıyor ve beni küçük kızıma bakmaktan, bir cevap bulamamaktan kurtarıyor.

Annem beni kollarıyla sarıyor, tombul vücudu rahatlatıyor ama ben omzunun üzerinden Kay'e bakıyorum. "Jackson nerede? Benimle birlikte olan adam." Ben de

Her yerde onu arayabileceğimi ama bulamayacağımı, çünkü neye benzediğini bilmediğimi fark etmek mide bulandırıcı ve kara mizah dolu.

Annem ve Kay birbirlerine *baktıklarında* kalbim duracak gibi oluyor. "O başardı, değil mi? Benden daha iyi durumdaydı."

Annem sessizce, "Sizi biraz yalnız bırakayım," diyerek beni tekrar öpüyor ve çıkarken kapıyı arkasından kapatıyor. Muhtemelen birbirimizin kollarına atlayacağımızı, öpüşeceğimizi ve birbirimizi ne kadar özlediğimizi anlatacağımızı sanıyor.

Kay yatağın yanındaki sandalyeye çöküyor ve dar eteğini aşağı çekiyor. "Onunla oldukça yakın mıydınız?"

"Ne oluyor lan? Tabii ki öyleydim. O benim hayatımı kurtardı." Yontulmuş bir kaşını kaldırdığında, cevapları ondan silkelemek istiyorum. Ama benim için önemli olan şeyleri görmesine izin verirsem, onları koz olarak kullanıyor. "Hangi cehennemde

O mu?"

Cevap vermek yerine telefonunda birkaç sayfayı karıştırıyor, sonra kalçamın yanındaki yatağa atıyor. "Yeni en iyi arkadaşınla tanış."

Titreyen ellerim ve sisli beynim arasında, ekrandaki haber makalesini anlamaya konsantre *olmak* zorundayım - *bu sabah kurtarılan iki tünel çökmesi kurbanından biri olan Jackson Moreno, tıbbi müdahalenin ardından şartlı tahliye ihlalinden tutuklandı.*

Tüm nefesim ciğerlerimi aceleyle terk ediyor. Kulağıma bastırıldığı sesini duyabiliyorum. *Onlar gelene kadar bana tutun.*

"Anlamıyorum." Çaresizce Kay'e bakıyorum. "Neden?"

Reality TV'nin dramatik bir bölümündeymişiz gibi sırtarak arkasına yaslanıyor ve elini telefona doğru sallıyor. "Devam et. Şu anda hayatta olduğun için ne kadar şanslı olduğunu anladığında yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir cümle beni tökezletip durdurana kadar rastgele atlayarak aşağı kaydırıyorum. *Kurbanına yakın mesafeden on bir el ateş etmekten hüküm giymiş.*

Geçen yıl şartlı tahliye edilen Moreno, birkaç ay önce bir tartışma sırasında polis memurlarından kaçtı ve bu haftaki dramatik tünel çöküşünde kalana kadar tutuklanmaktan kurtuldu. Moreno'nun fotoğrafı yok, sadece şu anda içinde bulunduğumuz hastanenin dışında bekleyen polis arabalarının görüntüsü var.

"Orada bir katille kapana kısılmıştın." Kay'in sesi büyülenmiş gibi. "Süper çekici miydi? Karısı, çocukları ve havalı bir işi olan gizli bir hikâyesi var mıydı? Kafanın içine girdi mi?"

Onun sadeliği, onun yoğunluğu. Hüznü. Onunla her konuştuğumda ya da onu her güldürdüğümde vücudundaki tüm gerilim nasıl da çözülüyordu.

"Cinayetle değil, kasıtsız adam öldürmekle suçlandığı yazıyor." Telefonu ona geri fırlattım.

"Ah, affedersiniz," diye tersliyor gözlerini devirerek. "İnsanları soğukkanlılıkla öldürmenin farklı kabul edilebilirlik seviyeleri olduğunu unutmuşum Seni gerçekten etkiledi, değil mi?"

Burası onu terk ettiğimi, Jackson'a söz verdiğim gibi bir daha asla yatmayacağımı ve onun bokunu yemeyeceğimi söylediğim kısım. Ama o burada değil ve dilim kelimeleri oluşturamıyor. Sadece başımı eğiyorum, yumruklarım kalçalarım doğru kıvrılıyor ve eski hayatımın geri gelip beni bütünüyle yutmasını bekliyorum.

"Sürpriz! Evine hoş geldin!"

Süslenmiş ve insanlarla dolu oturma odamı gördüğümde kapı aralığında tökezleyerek duruyorum ama geri çekilebileceğim bir alan yok. Hepsi Kay'in ya da ailemin tanıdıkları, çünkü benim arkadaşlarım .

kendi. Ve işte , eski bir tişört ve eşofmanla tamamen bitkin bir halde, elimde hastaneden aldığım eşyaların olduğu plastik bir torba.

Annem kolumu sıkarak, " şeyler hazırladım hayatım," diye fısıldıyor. "Seni özel hissettirmek için."

Şu anda kendimi çok sıradan hissedebilirdim ama o kadar ilgili görünüyor ki gülümseyip teşekkür etmekle yetiniyorum. Sonraki iki saat boyunca, bedenimin kucaktan kucağa geçişini izlerken, yedi gündür yediğim ilk normal yemek olan tadını alamadığım ordövrleri yerken ve televizyondaki parti oyunlarına gülerken ayrışmanın nasıl bir his olduğunu öğreniyorum. En son ne zaman birinin benim için bir parti verdiğini, bu evin cehennem kadar yalnız olmadığını hatırlayamıyorum. Bir yanım, hiçbirini tanımasam bile, bu insanlara geldikleri için acınası bir minnettarlık duyuyor.

Megan'ı yatması için üst kata çıkardığımda şenlik hala devam ediyordu. Onu taşıyamayacak kadar zayıf olduğumu hissediyor gibi görünüyor, bu yüzden elini benimkine sokarak beni takip ediyor. Küçük yatak odasının ışığı dinazor lambasının huzur veren yeşiliyle renklenmiş. Kalın halının üzerine oturuyorum, yumuşaklığına dokunmadan ve hayret etmeden duramıyorum ve en sevdiği hikayelerden biri olan *The BFG*'den bir bölüm okuyorum.

Kitabı kapattığımda yan yatmış, tıpkı benimkiler gibi iri, mavi gözlerle bana bakıyordu. "Babacığım?"

"Öyle mi?" Scorch'u kollarının arasına alıyorum ve battaniyeyi çenesine kadar çekiyorum. "Geri döndüğün için neden üzgünsün?"

Boğazım acıyor, başım ağrıyor ve alt katta yediğim somon midemi ediyor. Yatağın kenarına doğru kayarak çenemi şiltenin üzerine koyuyorum ve yüzünü inceliyorum. "Geri döndüğüm için üzgün değilim Megs. Gittiğim süre boyunca sadece seni görmek istedim."

Elini uzatıp henüz kesmeye fırsat asi sakalımın kenarından çekiştiriyor. "Yine de üzgünsün."

Gözlerimi kapatıyorum. *Babam yeni bir arkadaşıla tanıştı ve onu çok özlüyor.* Bunun yerine, bir korkak gibi yalan söylüyorum. "Söz veriyorum üzgün değilim. Git uyu, tamam mı? Ben her zamanki gibi koridorun sonunda olacağım."

Kay ve ben sadece ailem bizde kaldığında ana yatak odasını gibi yapıyoruz, bu yüzden dört yıldır yaşadığım misafir odasına doğru yürüyorum. Annem odaya girmiş olmalı; mobilyaların tozları alınmış ve kaldırılmış, yataklara serilen o sert, sıkıca sıkıştırılmış nevresimlerle yatak hazırlanmış.

hiç kimse kullanmaz. Lysol gibi kokuyor. Alt kattaki sarhoş kahkahalarını hala duyabiliyorum.

Pencereye geçip bitkilerimi kontrol ediyorum. Hepsi yeşil ve sağlıklı, annemin stres temizliği sayesinde toprak nemli. Dolabı açıp halının diz çöküyorum ve eşyalarımı çıkarıp etrafıma yığmaya başlıyorum. Dizüstü bilgisayarım, kitaplarım, hayatım boyunca kullandığım tığ işi battaniyem, iplik zulam. Ellerimi kabarık, renkli çilelere gömüyor, Jackson'a yakışacağını düşündüğüm sessiz pas rengini bulmak için etrafı araştırıyorum. Bir süre öylece oturuyorum, bacak bacak üstüne atıyorum, her şeye bakıyorum ve ellerimi tekrar tekrar hepsinin üzerinde gezdiriyorum.

Sonunda, yatağın kenarına yavaşça oturmak için geçiyorum. Ayağım, çıkış yaparken hastanenin bana verdiği plastik eşya torbasına çarpıyor. Bu elimi uzatıp içini yokladığımda usulca kırışıyor, parmaklarım pazen bir doku bulana kadar pislikleri kenara itiyorum. Jackson'ın gömleğini çıkarıp dizlerimin üzerine seriyorum ve ilk kez inceliyorum. Parmaklarım lacivert ipuçlarıyla bezenmiş, soluk kahverengi-beyaz ekosenin üzerinde geziniyor. Sandığımdan daha yırtık pırtık, yakası yıpranmış ve manşetleri delik; ölesiye giymiş. Ona geri vermeden önce elimden geldiğince diyeceğim.

Hastanede geçirdiğim iki gece boyunca hemşireler ışıkları hiç . Sanırım nazik olmaya çalışıyorlardı. Sık sık vardiya değiştiriyorlardı. Hiçbiri uyumadığımı fark etmeyecek kadar. Bütün gece kırmızı, bulanık gözlerle tavana baktım. Şimdi o kadar yorgunum ki doğru düzgün göremiyorum. Odanın içinde dolaşarak lambaları söndürüyor ve perdeleri kapatıyorum. O zaman bile şifonyerimin ve sandalyemin dış hatlarını net bir şekilde görebiliyorum, bu yüzden halıyı kapının altından gelen ışık yarığının üzerine atıyorum.

Bir yastığı duvara dayayıp, sırtımı ona yaslayarak kıvrılıyorum, aynımış gibi davranıyorum.

Ve deniyorum.

Kendimi bırakmaya, burada binlerce gece uyuyup anlamsız şeyler hayal eden, her sabah beni karşılayan ve dişlerini fırçalarken Kelly Clarkson söyleyen Oliver'ı bulmaya çalışıyorum. Ama o güneşli bir tren vagonunda, anlamadığı bir kişisel gelişim kitabını okurken öldü ve yerini tanıyamadığım ya da kavrayamadığım bir yabancı aldı.

Oliverı tanıyan, onu bana açıklayabilecek tek bir kişi var ve o da kim bilir nerede, bir hapisane hücresinde. Tek başına.

Yataktan fırlayarak halıyı itiyorum ve aceleyle Megan'ın odasına dönüp kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Dünyaya karşı ölü gibi, ağzı açık ve kolları dışarıda. Yatağı da Şu kırmızı plastik yarış arabaları, bir yetişkin için fazla küçükler, ama tüm uzuvlarımı elimden geldiğince sıkıca katlıyorum, kendimi onun küçük bedeni ile duvar arasına sıkıştırırken onu uyandırmamaya dikkat ediyorum.

Jackson'ın fanilasını yumruklarımda toplayarak yüzümü kıvrımların derinliklerine gömüyorum ve ilk kez gerçekten karanlık olmasına, tamamen hareketsiz olmasına izin veriyorum. İçimi doldur ter, deodorant, duman ve onun karışık kokusuyla duyumsuyor, ta ki zeminden yukarı doğru süzülen müziği duyamayana kadar.

Uykuya dalarken, varlığından haberdar olmadığım bir anı daha beni buluyor: Jackson'ın her gece uyuduğumu sandıktan sonra soğuk burnunu ensemdede ısıttığı an. Günlerdir gözlerimin arkasına sıkışmış olan gözyaşları nihayet serbest kalıyor, fanılanın içine işliyor, sessizlikte sadece birkaç boğuk, hı kırıklı hıçkırık.

O olmadan, ben kaybolurum. Ve bensiz, o her neredeyse,  ş yor.

Chapter 10

Üç hafta

Jackson,

Merhaba, benim.

Mektuba başlamak için ne aptalca bir yol. Özür dilerim.

Her neyse, seni ziyaret etmeye çalıştım ama kimseyle görüşemeyeceğini söylediler. Onlardan beni içeri almalarını isteyebilir misin? Bir şey okumadım.

Çünkü ilk kez gözlerinizin içine bakmak ve sizin bakış açınızı duymak istiyorum.

Hikaye. Söz sana kızgın değilim.

Tüm zamanımı Megan'la geçiriyorum tabii ki. Şu anda yumuşak bir dokunuş olduğumu hissedebilir, çünkü o sakallı ejderha için gerçekten zorluyorum. Sadece bir kertenkele, ama içimden bir ses bunun tüm evimizi sürünen tanklarıyla doldurmak için bir geçiş ilacı olduğunu söylüyor.

? İyi uyuyor musun? Megan'ın yatağında olmadığım sürece pek dinlenemiyorum. Benim

Kayropraktör faturaları astronomik olacak.

Seninle konuşmak çok şey var ama bunları yüz yüze konuşmak için saklayacağım. Kay'e karşı durmak pek iyi gitmedi, çünkü sandığın kadar cesur değilim. Tavsiyeni almak istiyorum. Ya da belki sadece "senin sorunun ne" moral konuşmalarından birini. Bana cevap yaz ve ziyaret için uygun bir zaman söyle, orada olacağım.

Oliver

İki ay

Jackson,

İki kez kontrol ettim ve mektubumu aldığını söylediler. Herkesin söylediği onca saçmalıktan sonra bana inanmanız zor olabilir ama ben onları dinlemiyorum. Hala bekliyorum.

Senden duymak. Anlamıyorum ama katil olduğunu sanmıyorum.

Ya da öyleysen, bir sebebi vardır.

Birisi beni Batı Yakası'ndan Gray Freeman adında bir avukatla görüştürdü. Olanlar için biraz tazminat alabilirsem, belki

Megan'ı ve

başka bir yere taşınabilir. Ve böyle bir kazanın tekrar yaşanmasını engellemeye çalışabiliriz.

Bay Freeman davanın en az bir yıl süreceğini söyledi. Hâlâ çok yorgunum.

gücüm yok. Ama kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, yüzden deneyeceğim. Bana sadece şartlı tahliyeyi ihlalden ceza alırsan, yakında çıkabileceğini ve bu davayı birlikte üstlenebileceğimizi söyledi.

Bana bir şeyler oluyor, Jackson. Her şeyden korkuyorum, eskisinden çok daha kötüyüm ve sürekli

Panik atak. Kay'in haberi olmadan bir terapistle gidebilirim, deneyebilirim.

Bir toplantı ayarlayalım, tamam mı? Lütfen.

Oliver

Dört ay

Jackson,

Hâlâ yüz yüze konuşmak için bir liste hazırlıyorum ama bunu söylemem gerekiyordu. Gray'i öğle yemeğine götürdüm ve Onunla konuştum; Kay beni durdurmaya çalışsa bile, babalığı kanıtladıktan sonra Megan'ın tam velayetini alma şansımın yüksek olduğunu düşünüyor. Onun birincil bakıcısı olduğuma dair tüm kanıtları belgelemeye ve saklamaya başlamamı söyledi- okul raporları, doktor kayıtları, kıyafetlerinin faturaları. Çok korkutucu. Dosyayı hazırlayıp odama sakladığımda yine panik atak geçirdim. Ama Megan'ın iyiliği için deneyeceğim. Sake.

Jackson. Anlamıyorum. Benimle konuşmak istemiyor musun? Haberlerde bir sürü saçmalık var - "masum fotokopi editörü bir katille cehennemde kapana kısıldı"- ve ben yeterince şey yapamıyorum durdurmak için hasar kontrolü. Özellikle de evden zar zor çıktığım şu günlerde. Sadece ne olduğunu anlamak istiyorum. Lanet sesini duymaya ihtiyacım var. Lütfen. Bunu okuduğunu biliyorum.

Oliver

Not: Megan kertenkelesini aldı. Ona Bay Thundertail Scaly pants adını verdim, çünkü bu onuru ona hata ettim. Megan her kime mektup yazıyorsa onu görmesi gerekiyor, bu yüzden bir fotoğraf ekliyorum.

Sekiz ay

Jackson,

*Her gün seni düşündüm. Bu beni zavallı mı yapıyor?
Muhtemelen. Ama yine de seni görmemeyi başardım.
Benimle görüşmek konusunda fikrinizi değiştirirseniz diye,
resminizi çekebilir ya da davanızla ilgili makaleler
okuyabilirim. Eğer değiştirmezsen, ben
Sanırım senin hakkında hiçbir şey bilmemeyi tercih ederim.
Dava boka sardı. Küçük bir uzlaşma oldu ama hepsi bu.
Muhalefet, ceza davanızı yeniden açacaklarını söyledi.
sana daha uzun bir ceza vermek için, ve ben geri çekildim.
Bu da birkaç ay içinde çıkacağın anlamına geliyor. Lütfen bana
ne zaman ve nerede olacağını söyleyip seni almamı sağlar
mısın? Megan'ı ailemde kalması için gönderirim ve bir yere
gideriz, dağlara falan, ve her şeyi konuşuruz.*

Oliver

*Not: Megan'ın anaokulunda geçen ay bir oyun vardı; ayı olması
gerekiyordu. Ona kostüm yaptım. Onun rolü diğer çocuklara
kükremekti, ama yasal olarak birinin üzerine atladı ve kolunu
ısırdı. Tetanos olmadığından emin olmak için hepimizi doktora
sürüklediler. Diğer ebeveynler çok kızgındı ama sürekli dışarı
çıkma zorunda kaldım çünkü yapamadım.*

Gölmeyi kes.

Size göstermek için bir kenara koyduğum bir fotoğrafı var. Bu hafta güncellemek zorunda kaldım, çünkü ilki eskimeye başlamıştı.

Bir buçuk yıl

Jackson,

Çok özür dilerim. Gray'e sana yardım etmesi için yalvardım ama edemedi. Bana inanmadığından ya da umursamadığından eminim ama sen kadar seni beklerdim. Üç yıl o kadar da uzun bir süre değil - sanırım şu anda sana bunu söylemek boktan bir şey ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Bana nerede olduğunu ya da ne zaman çıkacağını söylersen, ne olursa olsun seni almak için orada olacağım.

Dikkatini dağıtacak başka bir haber istersen, Kay'den resmen ayrılıyorum. Ailem çıldırdı ve benimle ilişkisini kesti, çünkü bunun fikrimi değiştireceğini düşünüyorlar. Sadece tekrar değerli, mutlu küçük bir aile olmamızı istiyorlar. Ben Parayı bir şekilde işletmek. Gray, bu işin arkasında ama haklıydın, Kay bunun için savaştı bile. Boş tehditlerle beni bu kadar uzun süre tuzağa düşürmesine izin verdiğime inanamıyorum. Şimdilik küçük bir daireye taşındık ama nereye gideceğimizi bilmiyorum.

Sanırım beni bir daha görmek istemediğin gerçeğiyle barıştım. Eğer yazmak ve neler olduğunu açıklamak istersen, bu beni biraz rahatlatır. Ama sanırım

Eğer senden haber alamazsam, bu son mektubum olacak. Özür dilerim.

*olanları yanlış ve temelde seni takip ve taciz ettiğimi söyledi.
Yaptığınız her şey için teşekkürler.*

Oliver

Oliver,

~~Özür dilerim.~~

~~Keşke kokunu~~

~~duyabilseydim~~

~~Keşke~~

Siktir et bu boku.

Üç yıl

Jackson,

Sürpriz, benim.

Gerçekten sarhoşum. Yazım hataları için özür dilerim.

*Büyük şok, kendi başıma sadece bir yıl geçirdikten sonra
şimdiden dağılıyorum. Serbest metin editörlüğü pek fatura
ödemiyor, bu yüzden*

*bir ofis işi buldum, sonra panik ataklar ve devamsızlıklar
yüzünden kovuldum. Eski bir aile dostumuz büyük bir iyilik
yaparak beni yeni bir işe bağladı, tahmin edin ne oldu? Şimdi i
yapıyorum. Hayatımızı devam ettirmek için her şeyi yaparım ama
korkuyorum. Sadece arada bir, sarhoş olduğumda romanım
üzerinde çalışıyorum, ki buraya da böyle geldik.*

Megan'ın da artık bir yılanı var. Mars adında bir top pitonu.

*Onunla çoğu çocuğun oynayamayacağı kadar çok oynuyor ve
sarılıyor.*

*Bir köpek yavrusu. Bir resim ekliyorum çünkü sarhoş ben, evcil
sürüngenlerimin neye benzediğini bilmenize rağmen benim ya da
kızımın bilmemesinin komik olduğunu düşünüyorum. İyi
eğlenceler.*

*Bazen kokunu hatırlayarak mastürbasyon yapıyorum ama bu
sadece benim uydurduğum bir şey. Artık ne kokunu ne de sesini
hatırlayabiliyorum. Rüyalarım hatırlıyor ama bana
söylemiyorlar. Eninde sonunda biriyle çıkmaya başlamam
gerekecek çünkü*

*"Ama Megan'ın bir anneye ihtiyacı var" lafını o kadar çok
duydum ki, insanlar sussun diye alnıma dövme yaptırmak
istiyorum.*

*Belki o bulduğumda sana bir aile fotoğrafı gönderirim. Lanet
buzdolabına asabilirsin.*

Siktir git, Jackson.

*Bana başka seçenek bırakmadan çekip gittiğin için siktir
git. Senden nefret ediyorum.*

Oliver

Dört yıl

Jackson,

Uzun zaman oldu, sanırım bir noktada çıktın.

Tebrikler. Hapishanenin mektupları iletildiğini sanmıyorum, bu yüzden muhtemelen bunu hiç görmeyeceksiniz.

Taşıyoruz. Avukat Gray, zor durumda olduğumu duydu ve ortağıyla birlikte yaşadıkları yere gelmemizi önerdi. Sanırım ucuz ve arkadaş canlısı, daha rahat işleri var. Megan'ın yaşına yakın çocukları bile var, yani birkaç arkadaşı olacak. Bizi çok uzağa götürmez ama o aptal tazminat parası ben iş bulana kadar bizi ayakta tutar ve bize yetecek kadar para verir.

Küçük bir evin peşinatı için. Sana söylemiyorum.

Çünkü bir gün ortaya çıkma ihtimalinle yaşayamam.

Megan ilkokuldan mezun oldu ve ben ağlayarak onu utandırdım.

Gerçekten bir şey duymak ister misin? Mizah anlayışı, konuşma şekli, bazen bana seni hatırlatıyor ve bir anlığına seninle birlikte olmadığımızı unutuyorum.

birlikte. İşte sana bu kadar aşık oldum. Biriyle çıkmıştım.

birkaç kişiyle görüştüm ama hepsi sönüp gitti. Tünelden sonra asla normale dönemedim ve şimdi kimsenin dokunmak istemediği bir tren dolusu (anladınız mı? ha) bagajım var. Onları suçlamıyorum.

Acınası olan şu. Bütün bir yıl boyunca "Senden nefret ediyorum" sözünün benden duyacağın son söz endişe ettim. Ve bu yüzden bunu son kez yazıyorum.

Senden nefret etmiyorum. Ama onun yerine ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Hoşça kal dışında.

Oliver

JACKSON

Oliver'ın son mektubundan sonra iki yıl daha dışarı çıkamadım. Hapishane kapısından içeri girdiğimde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, gözlerimin içine umutsuzca üflüyor. Otoparkın boş olacağını düşünmüştüm ama ortada tek başına rölantide çalışan boktan bir siyah hatchback vardı.

Bir an için, imkansız olsa da, Oliver olduğunu düşünüyorum.

Sürücü kapısı açılır ve on dokuz yaşlarında bir çocuk iner, yağmur saçlarını dümdüz etmiş ve çıplak kollarından aşağı akmaktadır. Ağzında arabada içtiği bir sigara var. Sakin gri gözleriyle beni süzüyor ve sigarayı bırakıp söndürüyor.

"Scout?"

Kaşlarından biri, onu on dört yaşından beri görmemiş olmama rağmen tanıdığım bir hareketle kıvrılıyor. Hâlâ zayıf ve gibi, her şeyi o kadar yoğun izliyor ki sanki bakışlarıyla ateşe vermeye çalışıyor.

Karavan parkındaki çocukların çoğu hayvandır, ama o her zaman zekiydi ve bu yüzden daha da tehlikeliydi.

Başını arabaya doğru eğiyor ama ben tereddüt ediyorum. "Beni öldürecekler mi?"

Dudaklarını bükerek omuz silkiyor. "Borçlarını ödeyene kadar olmaz."

Belki beş yıl sonra hapisten çıktım ama özgür değilim. Asla da . Arabaya doğru yürürken, Oliver'ı bulup beni geri alması için ona yalvarma hayalleri kuran yanımlı kapatıyorum.

Yolcu koltuğuna çöküyorum, ıslak kıyafetlerim yırtık döşemeyi ıslatıyor. Bardak tutucularından biri taşan bir kül tablasına dönüşmüş. Diğerinde ise çöp ve bozuk para yığınları arasında dengede duran bir

Kapağındaki küçük delikten taze kahve kokusu yayılan strafor bardak. Scout onu elime alıp ilk yudumda dilimi yakmamı izlerken o arabayı çalıştırmak için bebek gibi çalışıyor.

"Teşekkürler."

"Evine hoş geldin." Sesi ironi etrafında dönüyor, ama küçük bir gülümseme ağzının köşesine değiyor. Arabayı sürerken, bardak boşalana kadar sessizce elden ele dolaştırıyoruz. Beni nereye götürdüğünü, bu sefer kaçamayacağım kaçınılmaz sonu biliyorum, bu yüzden tek yapabildiğim elimi sırt çantamın içine sokmuş, yıpranmış bir demete sarılmış halde uykuya dalmak
Lastik bantlarla bir arada tutulan harfler.

II

Ollie and Jax

Bölüm zz

OLLIE

"Ew. da ne?" En iyi arkadaşım Tristan arkamdan gelip çenesini başımın üstüne koyuyor ve bir yandan da kaydırđığım büyük, kırmızımsı kahverengi yılan fotoğraflarını inceliyor.

"Megan'ın doğum günü hediyesi," diye açıklıyorum, sanki acı verici bir şekilde belliymiş gibi "Yeni bir cep telefonu ya da bisiklet önerebilir miyim? seni uykunda boğmak mı?"

Kaburgalarına dirsek ve onu silkeliyorum. "Böyle konuştuğunu duymasına izin verme. Sekiz yaşından beri kırmızı kuyruklu bir boa istiyor. Dedim ki Belki on üçüncü yaş günü için." Yüzümü elimle destekleyerek iç geçiriyorum. "O zamanlar kulağa çok uzak geliyordu."

Etrafıma uzanarak, çalışma monitörümün kenarlarına saçtığım tarihi geçmiş yapışkan notları temizlemeye başladı. "Bu şeyler kocaman olmuyor mu?"

"Altı ila on fit," diye mırıldanıyorum.

"Tanrım, Ollie." Gür sesli ve asi kara sakallı koca inek tezgâha oturdu ve neredeyse kıcıyla PB&J'imi ezecekti. "Umarım odanı yılanlarla doldururken arabada uyumak senin için sorun olmaz."

"Bu kaçınılmazdı." Çocuk boa listelerinden bazılarına dokunarak sandalyemi döndürüyorum ve fotokopi makinesine doğru ilerliyorum. "Bununla uzun zaman önce barıştım."

"Bu hafta sonu için bir randevu aldın mı?" Gözlerinin başımın arkasını hissedebiliyorum.

"Hayır. Sen yaptın mı?"

"Aslında vardı. Sevimli bir veteriner." *Göz kırıyor.* "Eğer ağırlığını koymazsan seni *SSTMBDC*'den ."

Üzgün Çuval, Çok Fazla Bagajlı Flört Kulübü'nün sadece iki üyesi var: Karısı dört yıl önce ölen Tristan ve bir mağarada bir yabancıyla yaptığı birkaç sikişin hayatının geri kalanında ilişki kurma yeteneğini yok etmesine izin veren ben. Tris'in bildiği kadarıyla , çok fazla sürüngeyi olan bekar bir baba olduğum için kız arkadaş edinemeyen geç olgunlaşan biriyim. Böylesi daha kolay.

"Tamam." Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp flört uygulamasını başlatıyorum, Tris omzumun üzerinden sarkıyor. "Peki ya o?"

Tristan parmağımı ilk profilden uzaklaştırıyor. "Fazla kurumsal. Standartları varmış gibi görünüyor, bu da seni eliyor." Sonunda pes edip kendime rağmen gülümsediğimde sırtıyor. Tris ve onun maskaralıkları ve sürekli, sorgusuz sualsiz kabulü, yerel bankadaki bu işi sürdürebilmemin ve uzaktan da olsa aklımı başımda tutabilmemin tek nedeni.

Birkaç dakika daha tartıştıktan sonra, bir sonraki kasabadan bir öğretmende karar kıldık. Tam sohbet davetini *gönder* tuşuna bastığımda ön kapı gıcırdayarak açılıyor ve ikimiz de dikkat kesiliyoruz. Tris profesyonel görünmeye çalışırken ben telefonumu cebime atıp tezgahı silmek için bir sprey şişesi kapıyorum.

Bu kasabada modern olan herkes yolun aşağısındaki büyük zincir bankayı kullanıyor, bu yüzden sadece ikinci el ekipman satın almak için nakit para çeken bronzlaşmış çiftçiler ya da Cumartesi pazarından kazandıklarını yatıran yaşlı kadınlar var.

Kapıda duran adam kesinlikle bunlardan biri değil. Arkasında güneş varken güçlükle seçebiliyorum, ama iri yarı, kafası küt ve çenesi sert.

İçeri bir adım daha atıyor, vücudu geri dönüp dışarı fırlayacakmış gibi gergin ve kapının arkasından kapanmasına izin veriyor. Tezgâha gelmek yerine, lobinin uzak tarafındaki sandalyelerden birine yöneliyor ve oturuyor. Ellerini kucağında kavuşturur ve hiç kıpırdamadan oturur, ayaklarına bakar ve omuzlarının biraz sarkmasına izin verir. Üzerinde yıpranmış siyah bir düğme, solmuş siyah bir kot pantolon ve ağır deri çizmeler var.

Tristan şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor, ben de omuz silkiyorum. "*Onunla konuşmalı mıyım?*" diye abartılı bir şekilde soruyor.

"*Cenazen,*" diye karşılık veriyorum. Bu adam karanlık bir sokakta karşılaşmak istemeyeceğiniz türden birine benziyor.

Sandalyemin etrafında dolanan Tris, patronumuzun ofisine doğru gözden kayboluyor. Birkaç dakika sonra köşeden kafasını uzattı. "Efendim? yanınızda olacak." Adam homurdanıyor, kafasını kaldırıp bakmıyor bile.

"Stace buraya hademe pozisyonu için mülakata geldiğini söylüyor," diye fısıldıyor arkadaşım, sessiz kalmayı beceremeyerek.

Boynumu bükerek monitörümün üstünden yabancıyı inceliyorum. Mahallede iki yıl geçirdikten sonra, yerlilerin çoğunu tanıyabilirim. "Onu daha önce hiç görmedim," diye mırıldanıyorum.

"Ben de öyle."

"Tristan." Banka sahibi Stacey koridorda belirir. "Tahmin etmem gerekirse, arka tarafta kendini saymayan bir para var."

"Orada para mı saklıyoruz? Kim bilebilirdi ki?" Tris sırtarak ayağa fırlıyor ve kasaya doğru yöneliyor. Lobideki adam bizim aptalca maskaralıklarımızı görmezden geliyor; sanki uyuyakalmış gibi başını öne eğmiş öylece oturuyor. "Yarın gece oyun var mı?" Tristan geçerken fısıldıyor.

Arkamı döndüm. "Randevun var sanıyordum." "Yalan söyledim."

"Seni *pislik*," diye tıslıyorum arkasından.

Stacey bizi görmezden geliyor. "Sizin için hazırım, efendim. Geri gelin."

Küçük plastik sandalyeden yavaşça kalkıyor ve elleri ceplerinde, özgeçmiş falan olmadan odayı geçiyor. Onun

Kasları gömleğinin kollarını ve omuzlarını dolduruyor ama çok zayıf görünüyor, kot pantolonu kalçalarına bol geliyor. Onda Iowa'ya dair hiçbir şey yok.

Onunla ilgili her şey burada ya da başka bir yerde olmak söylüyor.

Başını kaldırıp gözleri benimkilere kadar aval aval baktığımı fark etmiyorum. Tatlandırıcısı olmayan acı bir kahve gibi karamsar bir kahverengiydi. Yorgun görünüyor. Gerçekten yorgun.

Ona en parlak gülümsememi sunuyorum ve baş parmağımı . "İyi şanslar!"

Bakışlarını kaçırarak Stacey'nin ofisinde kayboldu. Gerçek bir iş yapmak yerine, sonraki otuz dakika boyunca işi alıp almadığını görmek için oyalanıyorum. Ofisin kapısı açıldığında ayağa kalkıyorum, ama o lobiyi boydan boya geçiyor ve bana doğru bir bakış bile atmadan kapıdan çıkıp gidiyor. Stacey masasını terk etti, ben de pes ettim ve Tris'in temizlik yapmasına yardım etmek kasaya gittim.

Saat dörtte çıkıyoruz, sonra kapıdan çıkarken öndeki lale ve çiğdem sulamak için duruyoruz. Güneş pastel gökyüzünde yeni batmaya başlıyor, hava temiz ve keskin. Baharın o zamanı, gölgede ceket isteyecek kadar serin, ama güneşte hemen çıkaracak kadar sıcak.

Tristan hırpalanmış Accord'u sürerken, telefonunu rehin alıyorum ve ona flört uygulaması profillerini okuyorum, çünkü o etrafta dolanırken bu hafta sonu bir randevuya katlanacaksam ne olayım. Geri bildirimlerine "hı-hı" diyorum, sonra yine de hepsine mesaj atıyorum. Mizah anlayışı olan muhteşem bir kadın.

Kendisi de bir inek olan etiketler hemen mesaj atıyor ve ben de "rica ederim" diyerek telefonu onun kucağına bırakıyorum.

Araba yolumun sonuna geldiğinde lastiklerimizin altındaki çakıllar patlıyor, o kadar kötü döşenmiş ki daha fazla çekersen çıkamazsın. Şehrin hemen kenarında, çürümeye yüz tutmuş eski Viktoryen evlerin ve aşırı büyümüş gül bahçelerinin olduğu bir mahalledeyiz. Çarpık beyaz evimizin basamaklarında çatlaklar ve çift camlı pencerelerinde küf var ama bence büyüleyici. Benim Yaz aylarında çiçek tarhları renk ve tür dönüşüyor, çünkü bir temaya asla karar veremiyorum.

Tris'e el sallayarak çalılık çimenlikte ilerliyor ve ön kapıyı iterek açıyorum. İki yıl önce, kapıyı tamir etmesi için birini göndereceğimi söylemiştim. çığlık atıyor ve ahşap döşemede bir iz bırakıyor ama çoğu şey gibi bu da hiç yaşanmamış. Megan normalde düzenli bir çocuktur, bu yüzden girişe dağılmış mor spor ayakkabıları ve kamuflajlı sırt çantası, dünyanın geri kalanının varlığının sona erdiği tam yılan ebeveyn modunda olduğu anlamına geliyor. Onları ayağımla bir kenara itip oturma odasına geçiyorum.

Kabarık kanepeyi ve eski televizyonu görmezden gelerseniz oldukça normal görünüyor.

sürüngen tankları duvarı dolduruyor. Kurbağalar için birkaç küçük akvaryumumuz var, o da keyfim yerindeyken yanımdan geçip gitti - bu noktada kendimi bir tür Stockholm sendromuna teslim ettim.

devasa yılan sıradan bir satın alma gibi hissettiriyor. Yaşlanan kertenkele Bay Scalypants bir köşede yaşarken, diğer köşeyi de lanet olası saray kaplıyor.

Piton Mars'a aittir. Güneşlenme noktalarına ve bir ormana ek olarak

Plastik bitkiler, Megan sıkıcı yılan postlarını kaleler ve hobbit delikleri gibi görünecek şekilde yeniden dekore ediyor. Şu anda, tankının arkasına fon gibi yapıştırılmış renkli kalemle çizilmiş bir plaj resmi var. Bütün bir seti

Karlı dağlardan çöllere ve bir rock konserindeki sahneye kadar onun ruh haliyle eşleşir.

neredeyse onun kolunda ya da omzunda yaşıyor ama bugün tüy dökme günü. Megan yemek masasında bir sandalyenin üzerinde dengede durmuş, büyük plastik bir kaba yosun serpiyor. Sabırsızca ofluyor, dağınık örgüsünden dökülen beyaz-sarı saçlarını geriye doğru üflüyor. Kızın üzerinde benim üniforması olarak adlandırdığım pembe bir kot pantolon ve geniş koleksiyonundan vintage bir metal grubu tişörtü var.

"Mars yine tüy dökmekte zorlanıyor mu?" Kollarımı arkadan sarıyorum ve başının üstünü öpüyorum.

"Mhmm." Beni selamlayamayacak kadar odaklanmış, kıvranıyor. "Bana biraz su getirebilir misin, lütfen?"

Tristan, boa geldiğinde arabada uyuyacağım konusunda .
Bu ev kızıma ve onun yılanına ait. Ben sadece burada yaşıyorum.

Bir sürahi ılık su alarak yosunun üzerine biraz serpmesine yardım ediyorum. Kapağı kapatıyor, maket bıçağıyla kenarından tehlikeli bir şekilde açtığım deliğı iki kez kontrol ediyor ve tüy dökme kutusunu Mars'ın tankına yerleştirmek için atlıyor. "Al bakalım, dostum." Yerde kışının üzerine kayarak, dört ayak uzunluğundaki siyah top pitonun içeri girdiğinden emin olmak için dikkatle izliyor.

"Tarih sınavın nasıl geçti?" Dolaptan düdüklü tencereyi kaptığım gibi donmuş tavuk göğsü ve köri baharatını koymaya başlıyorum. Eskiden yemek pişirmeyi ve fırınlamayı severdim ama zaman ve para sıkıntısı yüzünden çoğunlukla ucuz, doyurucu, sağlıklı ve hızlı yemeklerle idare ediyoruz.

Cevap vermeyince tavuğı yere bırakıyorum ve kafamı duvarın arkasından uzatıp gözlerimi ona dikiyorum. "Megan..."

Kollarını dramatik bir şekilde açarak sırt üstü yere uzanıyor. "Denedim, söz veriyorum."

"Hasar nedir, Skip?" Skipper lakabının küçükken gittiğimiz çocuk parkındaki korsan teknesinden geldiğini sanıyor ama aslında gizliden gizliye bu lanet gemiyi ikimizin arasında o yönettiği için.

İsteksizce elini C şeklinde, diğerini eksi işareti gibi düz tutuyor.

"Hey!" Bileklerinden tutup cılız bedenini yukarı doğru salladım ve onu ayaklarının üzerine düşürdüm. "Geçtin! Seninle çok gurur duyuyorum!"

"Ben B istemiştim." Burnunu çıplak ayaklarına doğru kırıştırıyor. "Her gece ders çalıştık."

"Pekâlâ." Önünde çömeliyorum ve onun büyüleyici mavi gözlerine bakıyorum. "Kuralımız nedir?"

Yüzü hayal kırıklığıyla buruşuyor. "Ama bu kural, markette korktuğunda ya da bizi bir yere götürmesi için Tris Amca'yı aradığında senin için."

Başımı sallıyorum, kelimeler acıtmıyormuş gibi yapıyorum. "Bu ikimiz için de geçerli ve bunu senden duymak istiyorum."

Gözlerini deviriyor ama şimdi gülümsüyor. "Eğer elinden yaparsan, herkesin başarısı gibi görünmese de başarmış olursun. Tanrım, bu çok klişe baba."

"Botlarını giy ve elmaları al. Ve küfür etme." Örgüsünü çekiştirdim ve düdüklü tencereye geri döndüm.

"Boa sahibi olacak kadar yaşlıyım ama küfredecek kadar değil miyim?"

"Bir, senin boa'n yok çünkü henüz doğum günün değil. İki, okuldaki dırdırcı anneler küfür ettiğini duyarsa beni şehirden kovarlar ve boa alacak paramız olmaz."

"Yani boa buraya geldiğinde küfür edebilir miyim?"

Düdüklü tencerenin kapağını kapatıp zamanlayıcıyı ayarlarken bir sırtış ağzımı geriyor. Bu kız gülümsemelerimin ve kahkahalarımın sahibi; içimdeki iyi olan her şey ona ait. Bu hep böyleydi ve hep böyle olacak. Girişte botlarını giymiş beni bekliyor, bir elinde olgunlaşmış elma poşetini sallıyor, bacağına vuruyor. Ön bahçeden gelen altın sarısı ve uykulu güneş, sarı saçlarından bir haleyle onun etrafında çiçek açıyor ve ben kendi ayakkabılarımı giyip onu dışarıda takip ederken gözümü zorlukla kaçırabiliyorum.

İnce elini benimkinin içine soktu ve omzunu omzuma çarptı. Evimizden tarım arazilerine giden toprak yolda yürürken bir yandan da. İki yıldır neredeyse her gün bu yoldan yürüyoruz. Burada yaşıyoruz, karda tırmanıyoruz, düşen yaprakları tekmeliyoruz, baharda çamur savaşı yapıyoruz. Yılanlar, okul ve erkekler, benim kaygılarım ve onun arkadaş edinme zorlukları, Cuma günü hangi filmi izlememiz gerektiği ve bir anneyle sahip olmayı özleyip özlemediği hakkında konuşuyoruz. Yaşına uygun bir şekilde ona karşı her zaman tamamen dürüst oluyorum. Eskiden sahip olduğum, benimle ilgilenen, mektuplarımıza cevap vermese de asla unutmadığım arkadaşım hakkında bile biraz bilgisi var.

Yolun bir mil aşağısında, Megan parmaklıklılı çitin en alt demirine atlar ve ıslık çalar. Dört Shetland midillisi otlaktan tırıs tırıs geçerek Tüylü bedenler karmakarışık, doğrudan elindeki çantaya yöneliyorlar. Tüylü burunlarının hepsi birden ona saldırırken neredeyse çitten geriye doğru düşüyor, kıkırdıyor ve kıvranıyor. "Hayır, Frodo, kes şunu!"

Açık torbayı yere koyarak midillileri beslemeye devam ediyoruz
Yüzüklerin Efendisi'ndeki hobbitlerin isimlerini verdik. Her birinin iki elma aldığından emin olmak için bir oyun, çünkü elmalarını yeniden düzenleyip duruyorlar.

neredeyse aynı yüzler ve birbirlerinin ikramlarını kapmaya çalışıyorlar. Megan onları bir şahin gibi izler, ama en sevdiği Pippin'i gizlice fazladan besler.

Frodo'nun yelesini kaşıyarak, uzaktaki güzel çiftlik evine, arkasındaki ağaçlara ve ötesindeki keskin ufka doğru kısıyorum. Gray Freeman bana Iowa'daki yaşamdan bahsettiğinde ve bunun bizim için iyi olabileceğini söylediğinde deli olduğumu düşünmüştüm. Ama Megan'ın burada ihtiyacı olan her şey var ve benim de yavaş yavaş bozulan akıl sağlığımla boğuşacak bir alanım var.

"Bugün harika bir şey oldu mu?" Megan başını bana doğru eğdi, elini Ona milyonlarca kez yapmamasını söylememe rağmen at pantolonunun her yerine tükürdü. "Gizemli bir yabancı bankaya geldi. Koyu renk giysiler giyiyordu ve köşede sessizce."

Ön dişlerinin arasındaki boşluk kocaman bir sırtışıyla parlıyor. "Bu !" Pippin'in kulaklarını okşuyor. "Duydun mu? Gelip seni bir maceraya çıkaracak. Harika bir şey mi yaptı?"

"Bir iş görüşmesi yaptı ve eve gitti."

"Oh." Sönüyor. "Eğer işi alırsa, kılıcını nerede sakladığını öğren."

Dudaklarımı ağızma götürüp ve bu masum örtmeceye gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ona soracağımdan emin olabilirsiniz."

Boş elma poşetini arka cebime koyup eve doğru yola çıkarken kolumu onun omuzlarına doluyorum.

"Bu gece *Yüzüklerin Efendisi*'ni tekrar okuyabilir miyim?" Atlıyor, örgüsü zıplıyor. "Yolgezer'in geldiği bölümü."

"Eğer kitabı ezberlediysen bu gerçekten okuma alıştırmaları sayılmaz, değil mi?" "O zaman hikayeni daha fazla yazmalısın, böylece ben de yeni bir şeyler

Oku." Benden uzaklaşarak, çamurlu ve çukurlu yolda seke seke ilerliyor.

Yol.

Üşüyen ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ve yavaşlıyorum, bahar çimenlerinin kokusunun tadını çıkarıyorum. Bunun neden yeterli, basit ve mükemmel olmadığını bilmiyorum. Kafamın içinde hasta olmadığım bir an. Çocuğun "bir anneye ihtiyacı yok", beni hiç istememiş birinin hayaleti ayaklarımın etrafındaki bir çapa gibi beni geride tutmuyor.

Bölüm Iz

JAX

"İş başvurunuzdaki adres *1 Main Street, Byrock, Iowa.*" Banka müdürü sandalyesine geri oturuyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Mükemmel bluzu ve ütülü eteği, bu işi ön bankosunda çalışan aptallardan çok daha fazla ciddiye aldığını gösteriyor.

İki katına karar verdim. Kaybedecek bir şeyim yok. "Evet, hanımefendi."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. Cesaretimin komik olduğunu düşünüyor gibi. "Bizim bir ana caddemiz yok ve bu kasabada sizi daha önce hiç kimse görmedi."

Bir dakika boyunca sessizce onu izliyorum, beni dışarı atmasını bekliyorum. Gelmeyince ellerimi açtım. "Senin temiz tuvalete, benim de paraya ihtiyacım var."

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Sorun şu ki, adresi olmayan birini işe alamam-" başvuru formundaki kötü el yazımı işaret ediyor "-ya da gerçek bir isim, Bay *John Martin.*"

Gitmek için sözsüzce ayağa kalkıyorum ama onun sesi beni durduruyor. "Bekle." Gözleri tek güzel tişörtümün altındaki dövmele çöp parçasına kadar görebiliyor. "Bu sabah kahve alırken seni kasabaya gelirken izledim. Bisikletinde bir uyku tulumu ve büyük bir çanta vardı." Çok zayıf vücuduma baktı. "En son ne zaman yemek yedin?"

Kollarımı kavuşturarak, iç çekene ve yüzü yumuşayana kadar sessizce onu izliyorum. "Bir zamanlar evsizdim, biri bana bir şans vermeden önce. Seni işe alamam ama bu bina dökülüyor. Su tesisatı sızdırıyor, ısıtma ve soğutma sistemi bozuk ve kilitlerin hepsi sert. Hem iç hem de dış cephenin boyanması, halının kaldırılıp yer döşemesinin yapılması, mobilyaların

Tamir edilmiş. Eğer memnun kalırsam, haftada 500 dolar nakit para bırakabilirim."

İhtiyacım olan tek şey bu. Sürmeye devam edecek kadar yakıt alır almaz, tekrar gideceğim.

"Teşekkür ederim." Başının arkasındaki mantar panoya bakıyorum. Ailesinin resimleri ve çocuğunun çizimleri. Köşedeki fotoğraflardan birinde, ayın çalışanı ödülünü elinde tutan ve sanki milyon dolarlık bir çekmiş gibi gülümseyen, gözlerini güneşten kısarak bakan, ön bankodaki zayıf, sarı saçlı adam görülüyor.

"Evin halini görünce bana teşekkür etmeyeceksin." Bir çekmeceyi karıştırmaya başladı. "Gerçek çalışanlarıma bir şey söyleme. Bırak seni benim tuttuğumu düşünsünler; böylesi daha kolay."

"Anlaşıldı."

"Her gün saat dokuzda gel." Kırmızı bir polo ceket çıkarıp bana fırlattı. "Bunu giy ki insanlar seni etrafta dolanırken görürlerse şikayet etmesinler. Paraya ya da kasaya en ufak bir şekilde bakarsan seni cehenneme kadar kovuştururum. Bir sürü güvenliğim var."

"Evet, hanımefendi." Gerçekçi olmak gerekirse, geçici bir yabancının sözü hiçbir şey ifade etmez. Ancak insanların ıssız bir yerdeki isimsiz bir bankaya fazla güvenmesi de şaşırtıcı değil.

"Bir şey daha var." Kadın masanın altından çantasını alıyor ve karıştırıyor. Gıcır gıcır bir 100 dolar uzatıyor ama o bana doğru sallayana kadar kıpırdamadan bakıyorum. "Bu gece yiyecek bir şeyler ve yatacak bir yer bul. Ve beni sana yardım ettiğime pişman etme."

Parayı alıp dikkatlice katladıktan sonra ona başımı sallıyorum.

"Yarın görüşürüz, *John*."

Yemi yutmayı reddederek kaşlarımı kaldırıyorum ve ona adımı söylüyorum. "Sen de."

Çıkarken göz ucuyla, oturduğu yerden zıplayan ve bilgisayarının tepesinden merakla beni izleyen bir tutam kızıl saç görüyorum. Bir gülümseme daha hazırlıyor, sevimli bir gülümseme, ama ben ona sırtımı dönüp dışarı çıktığımda gülümsemesi kayboluyor.

Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra, motosikletime geri dönüp şehri boydan boya geçmeden önce, botumun iç tabanındaki para zulasına yüzlüğü ekliyorum. Hercai menekşelerle dolu saksıların ve küçük konsinye giyim butiklerinin olmadığı bu mahalleye daha iyi uyum sağlıyorum. Köhne görünümlü bir bara yanaşıp, bazılarının bütün gece orada kalacağı gerçeğine güvenerek arka taraftaki bir sıra motosikletin sonuna park ediyorum.

Burası daha rüzgarlı, daha az ağaç var ve ceketimin yakasını kaldırıp yırtık pırtık şapkamı çantamdan çıkarmak zorundayım. Ortabatı'yı geçerken birkaç geç donma yaşadım, uyku tulumumda donla uyandım ve bu gece dışarıda uyumak çok zor olacak.

Omuzlarımı kamburlaştırarak boş caddeyi geçip bir markete doğru ilerliyorum. Şehrin fakir tarafında bile bir yabancı dikkat çeker ve Ben ısıtılmış raflardan birinde tek bir sosislinin yavaşça dönmesini izlerken üniversite çağındaki bana bakıyor. "Kaç yıllık bu?"

Tezgâhın eğiliyor ve orada olduğunu bilmiyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Bu dünden kalma olabilir."

"İndirim alabilir miyim?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Sadece iki elli, artı bir dolara topuz."

Cebimdeki son iki bir doları havaya kaldırıyorum. Diğer her kuruş, biri beni yakalamadan önce buradan çıkmam için harcanacak.

Ben. "Sosisli sandviç, kalıbı kesilmiş en eski ekmeğiniz ve iki dolara bir soda olsun."

Homurdanıyor. "Her neyse, dostum. Beni çözü çıkarmak zorunda kalmaktan kurtarıyorsun."

Ödölümü kucaklayarak caddenin karşısına geçiyorum ve barın dışındaki sigara içme alanına . Çimen, eriyen asfalt, benzin ve eski tuğla gibi kokuyor. Yemeğin uzun süre dayanmasını istiyorum ama otuz saniye içinde kayboluyor ve ben daha tok hissetmiyorum. Açlık biraz hafifliyor

Yaşlı bir adam bana sigaralarından birini ve daha sonrası için bir tane daha verdiğinde. Duvara yaslanıp uyukluyorum, farkındalığım eklemlerimdeki ağrı, karnımdaki açlığın gergin acısı ve sürekli koştüğüm endişe dolu yarı rüyalar arasında gidip gelirken alacakaranlığın çökmesini bekliyorum.

Geçen yıl Scout'la birlikte evimiz dediğimiz o bok çukuruna girdiğimizde çete beni öldürmedi. Daha da kötüsünü yaptılar - beni rütbelere yerleştirdiler, onlara neden olduğum tüm sorunlara eşit uydurma bir borcu ödemem için beni çalıştırdılar. Borç azalmak yerine artmaya devam ettiğinde umursayacak gücü bile kendimde bulamadım.

Büyürken hep ilk nasıl öleceğimi merak ederdim. Benim silahım işini yapmadan önce başka birinin silahı bana ulaşabilir miydi? Günler geçtikçe cevap daha da netleşti - her zaman ben olacaktım ve zamanım dolmak üzereydi. Ama içimdeki aptalca bir parça, Oliver adında aptal ve bekar bir babayı sevmekten bir an bile vazgeçmemiş olan parça

karanlık ve beni bir kez daha savaşmaya zorladı.

Kaçarken dikkat dağıtmak için çeteye polis çağırmak yapabileceğim en aptalca şeydi ama aynı zamanda en tatmin edicisiydi. Sanırım kelime dağarcığı geniş olan insanlar buna şiirsel derdi. Şimdi, iki eyalet boyunca sürdükten sonra, beni takip etmeyi bırakmaları için daha ne kadar gitmem gerektiğini bilmiyorum. Bir yanım asla bırakmayacaklarını umuyor. Çünkü yaşamaya devam etme ihtiyacı hissetmemin tek nedeninin koşmak olduğuna eminim.

Karanlık, barın etrafındaki alacakaranlık ışığını büyük ölçüde bastırdığında, bu yerin arkasında bir striptiz kulübü olması gerektiğine karar verdim, çünkü çok mutlu görünen çok fazla müşterileri var. *Dolly's Den* ismi de bunu ele veriyor.

Otoparkın karşısını göremediğimde ve cadde boyunca uzanan tüm lambalar yandığında, sırt çantamı ve uyku tulumumu alıp daha önce keşfettiğim tel örgü boyunca ilerliyorum. Küçük bir karavan parkını çevreliyor, arkasında ağaçların arasında paslanan birkaç terk edilmiş araba gördüm, otlar lastiklerinin etrafına dolanmış ve kaputlarının altına itiliyordu.

Kotuma yapışan uzun otların arasından geçerek çitlere yaslanıyorum ve uzun bir süre parkı izliyorum, köpekleri ve insanları arıyorum. Sessiz görünüyor, yüzden ayak parmaklarımı zincir bağlantıya sokup tırmanıyorum ve diğer taraftaki toprağa düşüyorum. Herhangi bir hareket duymadığımda ya da herhangi bir ışığın yandığını görmediğimde, başımı aşağıda tutuyorum ve arabaların etrafındaki gölgelerde kayboluyorum. Fare sidiği kokan penceresiz bir tanesinin yanından geçiyorum. İkincisi kilitli, ama üçüncüsünün penceresi kolumu zorlayıp kilidi açabileceğim kadar açık. Kapıyı çekip açtığımda ve kafamı içeri soktuğumda kapı gıcırıyor. Duman ve daha kötü kokuyor ama yine de koltukları var ve hayvan ya da insan pisliği göremiyorum. Bu, uyuduğum bazı yerlere kıyasla burayı üç yıldızlı bir otel yapıyor, bu yüzden uyku tulumumu açıp yolcu koltuğuna seriyorum.

Gecenin bir vakti, dolunay her bir ot parçasını keskin bir şekilde ortaya çıkarırken, arabadan dışarı fırlıyorum ve çalılıkların arasındaki kokmuş sosisli sandviçi kusuyorum. Orada o kadar uzun süre çömeliyorum ki, başım kollarımda ağırlaşıyor ve ağzımdan tükürük sarkıyor, sabaha kadar o şekilde uyuyorum. Soğuktan titriyorum ve canım çok yanıyor, nemli gömleğimi çıkarıp temiz banka polosunun altına uzun kollu bir tişört giyiyorum.

Sırt çantam arabanın arka koltuğunun altına mükemmel bir şekilde sığıyor, bu yüzden onu geride bırakıyorum ve herkes uyanmadan önce çitlere tırmanıyorum. Marketin tuvaletinde kağıt havlularla elimi yüzümü yıkıyorum, deodorant sürüyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Aynadaki bitkin yüzüm bok gibi görünüyor, gözlerim çukur ve ölü. Çok fazla kaburgamı sayabiliyorum. Kırk yaşıma sadece birkaç yıl kaldı ve vücudumun her santimi *ağrıyor*, her kasım, eklemim ve organım, eskiden hiçbir şey yokmuş gibi omuz silktiğim taciz türünü protesto ediyor. Eğer hayatım bir şakaysa, o zaman aynadan bana bakan şey lanet olası bir yumruk çizgisi gibi hissediyor.

OLLIE

"Kendine gel." Ayakkabılarımı tuvaletin kenarına çekip yüzümü haki pantolonuma sürterek burnumun kenarındaki yalnız ve sinirli gözyaşımı silmeye çalışıyorum. Tristan bu sabah bankada işler yoğunlaştıktan sonra uzun bir öğle yemeği yememi söylemişti ama buna yoktu. Normal insanlar bunu yapmak zorunda değil. Keşke normal olma ayrıcalığını kaybetmeyi hak edecek ne yaptığımı bilseydim. Tünel çıktuktan sonra birkaç ay gittiğim terapist, agorafobinin çoğu insanın düşündüğü gibi dışarıda olmaktan korkmak olmadığını söyledi. Bu, kendinizi kapana kısılmış hissettiğiniz yerlerde -mağaza kuyruğu, sinema koltuğu, canlı canlı gömülme- panik atak geçirme travmasının tetiklediği, kendi kendini besleyen bir anksiyete döngüsüdür. Kapana kısıldığınızda kafesten kaçamazsınız.

tüm dünyaya.

Bir elimde sandviç poşetim, diğer elimde elmamla bankanın arka kapısından çıktığımda baş dönmesi ve göğsümdeki sıkışma hafifliyor. Bu kendimden daha da nefret etmeme neden oluyor. Ortamdan ayrılır ayrılmaz, sanki bunca zamandır numara yapıyormuşum gibi kendimi yine gayet iyi hissediyorum. Beynim çok aşağılık.

Normalde bankanın arkasındaki kırık dökük, yabani otlarla kaplı otoparkta, caddenin karşısındaki işletmelerin çalışanları olan birkaç araba gölgeye park etmiş durumda.

Bugün tökezleyerek durdum ve öğle güneşinde parıldayan koyu mavi boyası ve kromuyla tek duran muhteşem motosiklete bakakaldım. Klasik, neredeyse eski bir tasarıma sahip ve yakıt deposunun üzerinde *Indian* yazıyor. Motosikletler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama güzel görünmelerine bayılıyorum, bir motosiklete binersem ne kadar havalı olacağım fantezisinden bahsetmiyorum bile.

Ögle yemeğimi kaldırıma bırakıp, her açıdan hayran olmak için motosikletin etrafında dönüyorum. Lastiklerin ve şasinin alt kısmının çamurla kaplanması dışında mükemmel bir şekilde korunmuş görünüyor, sanki çok sürülmüş gibi. Bu onu daha da seksi yapıyor. Orada uzun bir süre dudağımı çiğneyerek duruyorum, sırf çocuğumla girdiğim bir iddiayı kazanmak için gerçekten aptalca bir şey yapıp yapmamam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. Sonunda, cevabım her zaman *evet* olacaktı.

Telefonumu çıkarıp park alanının boş olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum. Kamerayı beton bir saksıya doğru açıyla yerleştirmek için uzun süre uğraştıktan sonra cesaretimi toplayıp zamanlayıcıyı ayarlıyorum. On beş saniye başladığında bağırarak bisiklete koşuyorum ve bacağımı yumuşak deri selenin üzerinden geçirip gidona uzanıyorum. Şimdi çocuk, babamın hâlâ yetenekli olduğunu kabul etmek zorunda kalacak. Tabii en başından beri varsa.

Hay sikeyim. Görüldüğünden çok daha büyük ve poz vermeye çalışırken ayak parmaklarımın ucunda dengede duruyorum. Tam deklanşöre bastığımda arkamda biri boğazını temizliyor.

"*Kahretsin,*" diye ciyaklıyorum, aynı anda hem dönmeye hem de bisikletten inmeye çalışıyorum. Kalçam seleye çarpıyor ve her şey düşmeye başlıyor. "Hayır, hayır, hayır, hayır." Kendimi altına atmayı başarıyorum, ağırlıkla , ama onu dik itmek için çok zayıfım. Kapana kısılmış bir halde başımı kaldırdığımda gizemli ziyaretçiyi, yani Yolgezer'in kendisini, kollarını kavuşturmuş bankın köşesine yaslanmış halde buluyorum. Orta Dünya'dan gelen pipo otu yerine, sadece bir Lucky Strike içiyor. Koyu renk gözleri ifadesiz bir şekilde üzerimde geziniyor. Ağzımı açıyorum ama bisiklet beni yavaşça ezerek öldürürken inlemekten başka bir şey çıkmıyor.

Duvarı iterek saksıdan telefonumu alıyor ve ekranı inceliyor. Ağzının kenarı seğiriyor. Hiç acelesi yokken yanıma geliyor ve iri, yıpranmış elini benimkinin yanına, koltuğa koyuyor. Gözleri fıldır fıldır

Sonra motosikleti ellerimden çekip alıyor ve tekrar ayağa kaldırıyor.

Yakından daha da korkutucu; çenesinin sertliği, yüzündeki Saç kesiminin sertliği, kafa derisine ve boynuna dağılmış yara izleri. Ama gözlerinde başka bir şey var. Zeki ve sıcak bir şey, derinlere gömülmüş.

Bana bağırmasını beklerken yüzüm alev alev yanıyor. "Çok özür dilerim. Bu inanılmaz kabaydı. Çocuğumla iddiaya girdik. Ona daha önce motosiklete söyledim, ama o görene kadar bana inanmayacağını söyledi.

fotoğrafik kanıt...kanıt..." Telefonumu elime bırakıp arka bahçeye doğru döndüğünde, ıslak çimlerin üzerinde pırıl pırıl parlayan eski bir kasa ve dosya dolabı yığını görüyorum. Kot pantolonunun alt kısmı sıırıslıklam görünüyor.

Ağrıyan kollarımı esneterek gidiyorum. "İşi aldın mı? Tebrik ederim. Bu benim yaptığımdan daha eğlenceli görünüyor." Cevap vermiyor. "Öğle yemeği mi yiyordun?" Tek omzunu silkerek, çoğunlukla bitmiş sigarasını kaldırıyor.

"Bu öğle yemeği değil," diye otomatik olarak azarlıyorum, sanki Megan beni bir kurabiyenin yemek sayıldığına ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Yemeğimi kaptığım gibi, onun yaslandığı yere en yakın saksıya oturuyorum.

"Aç değilim." Bunu söylemek bana garip geliyor, *zaten yemek yemedim.* yoksa *sonra yiyeceğim.* Jambonumu açarken gözleri ellerimi takip ediyor. Peynirli sandviç, hardallı. Poşetten çıkar çıkmaz kokusunu alırsın.

Sandviçin yarısını ona uzattım. "Ben Ollie. Kasabaya hoş geldin."

Çenesi biraz geriliyor, bakışları yemekten yüzüme kayıyor, sonra sigarasını söndürüyor ve çimenlikte açıkta duran hortuma doğru ilerliyor. Adam sırtı bana dönük bir şekilde uzun bir süre durdu, gömleği

Geniş kürek kemiklerinin sırtından yumuşak bir şekilde sarkıyordu. Hızlı bir hareketle geri dönüp sandviçi aldı ve birkaç ısırıkta yutarak uzaklaştı.

"Teşekkürler."

"Bisiklet için tekrar özür dilerim," diye arkasından sesleniyorum ama arkasını bile dönmüyor.

Bölüm z3

JAX

Cuma gecesi ilk dört günlük çalışmamın sonuna geldim. Karavan parkının itlerini hava tamamen kararmadan atlayarak ve etrafımı dikkatlice kontrol etmeyerek şimdiden dikkatsiz davrandım.

Adımlarım yavaşlayarak arabadan yirmi adım ötede duruyorum. Yan tarafa yaslanan adam benim kadar büyük değil ama aurası çok büyük ve tehlikeli. I Bu tür adamları tanırım ve pantolonunun arkasında dolu bir silah biliyorum.

Beni dikkatle izliyor, kılını bile kıpırdatmıyor, kaçıp kaçmayacağımı görmek için bekliyor.

Çantamı arabada bıraktığım için aptalın tekiydim. Onsuz da yapabilirdim. Giysiler , ama en az yiyecek, sıcaklık ve yakıta ihtiyaım olduğu kadar en alttaki yıpranmış mektup demetine de ihtiyaım var.

Yatıştırıcı bir şekilde ellerimi uzattım. Cebimdeki bıçağa uzanabilirim, ama onun beni kafamdan vurabileceği kadar hızlı değil. "Eşyalarımı alıp gidebilir miyim?"

"Burası benim mahallem. Burada ne arıyorsun?" Koyu renk, arkaya kaymış saçları batan güneşte yağlı görünüyor.

Temkinli  adım daha yaklaşarak sesimi alaltıyorum. İzleyen adamları olduğundan eminim ama daha fazla dikkat çekmek istemiyorum. "Sadece buradan geçiyordum ve uyuyacak bir yere ihtiyaım vardı. Birkaç hafta çalışmam gerekiyor ama buraya sorun çıkarmaya gelmedim."

O bana bakarken kalbim kaburgalarımı dövüyor. şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım, ama artık sert olmak, bu lanet akıl oyunlarını oynamak için içimde bir g yok. Sonunda arabanın içine uzanıp çantamı çıkartıyor ve iki parmağının arasından sarkıtıyor. "İn ve uyuyacak başka bir yer bul."

"Yapacağım. Özür dilerim." antayı almaya çalıştığım da, elini .

"Bazı şeyler görmüşe benziyorsun. Senin için daha iyi bir işim olabilir." Beni bilerek izlerken boş mideme kramplar giriyor.

"İlgilenmiyorum."

Çantayı bırakıyor, göğsüme çarpmasına izin veriyor ve çatlak dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürüyor. "Fikrini değiştirirsen beni bul. Eğer bela getirirsen ya da seni tekrar burada bulursam, seni başıboş bir köpek gibi uyuturum. Anladın mı?"

Bela beni yakalamadan önce ne kadar zamanım var bilmiyorum ama şansımı denemek . "Sorun yok, söz veriyorum."

Kaşları alaycı bir şekilde yukarı kalkıyor. "Büyük söz."

Bakışlarını tutarak, ona sırtımı dönmekten ve karavan parkından hızlı adımlarla çıkmaktan başka çarem kalmayana kadar geri çekiliyorum. Paslanan binalardan verandalara zincirlenmiş hüzünlü köpeklere kadar buranın her santimi evim gibi hissettiriyor. Kimseyi göremesem de gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Başımı eğerek kendimi kaçmamaya zorluyorum.

Barın otoparkında bisikletimin üzerine çöküp alnımı gidona dayayarak nefesimi tutuyorum. İlk maaşımla depoyu doldurup bu gece yola çıkmalıyım ama bir sonraki eyalette yine beş parasız kalacağım. Bankada geçireceğim birkaç hafta daha beni Doğu Yakası'na kadar idare eder.

Yanı başımda oturduğunu hissedebiliyorum, pasif içiciliği ve tatlı gece havasını ciğerlerime çekerken beni izliyor. Ona karanlık hayvanım diyorum. Gölgelerden oluşan kocaman bir kurt, göremeyinceye ya da duyamayınca, kendime zarar vermekten başka bir şey yapamayana kadar beni içine alıyor. At sürerken benimle koşuyor, yanımda oturuyor.

Ben uyurken. Beni artık başarısız olamayacağım, çünkü deneyemeyeceğim bir yere davet ediyor. Bu geceki gibi gecelerde, teklif ediyor. Yeterince sık reddettiğimde, sadece alıyor.

Şansıma, daha kötü bir şey yapmak şöyle dursun, sarhoş bile olamayacak kadar meteliksizim. Dolly's Den'e giriyorum, arka taraftaki işaretlenmemiş kapıya dikkat ediyorum, içeriye sürekli bir erkek akını girip çıkıyor. En ucuz biralardan küçük bir bardak içtikten sonra arka tarafta gölgeli bir kabin bulup uzanıyorum, gözlerimi açık tutmaya ve içkinin mümkün olduğunca uzun süre dayanmasını sağlamaya çalışıyorum.

Sabahın dördünde barmen beni sarsarak uyandırdı. "Defol git buradan, dostum. Biz otel değiliz."

"Özür dilerim." Açlık, bira ve uyuşukluk arasında, ayağa kalkmak için hareket ettiğimde başım dönüyor. Gözlerimi kırıştırarak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum.

"Bu öğleden sonra şehir merkezinde bir iş fuarı var," diye teklif ediyor barmen, benim durumum karşısında yüzü biraz yumuşuyor. "Bedava yemekleri var. Ama bir daha burada uyursan, seni kovmak zorunda kalacağım."

Sanırım hayatımın en dip noktası silahın elimde patladığı andı. Ya da belki de korumak için neredeyse öleceğim kişinin benden nefret ettiğini söylediği andı. Ama karanlık bir striptiz kulübünün otoparkında tek başıma, kirli, aç ve avlanmış bir halde, altı yıl önce bir adamın elimi bıraktığı andan itibaren kalbimde kocaman, iltihaplı bir delikle durmak... Bu da yaklaşmazsa ne olayım.

"Hey, tatlım!" Pembe *Byrock City Küçük İşletmesindeki* kadın *Fair* tişörtü kiminle konuştuğunu görünce biraz beyazlıyor. ve dövmelerimi en güzel tişörtümle ama bir eşek arısı sürüsü gibi her yerde vızıldayan ailelerin ve yaşlı çiftlerin arasına asla karışamayacağım. "Bir broşür ve çıkartma ister misiniz?"

"Ben şey için geldim..." Elimle çaresizce hamburger ve mısır koçanı tabakları taşıyan insanların olduğu yönü işaret ediyorum. Midem üç metre ötemdeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle gurulduyor.

"Harika! Byrock Pasaportunuzda yedi damga olduğunda, bunu bir yemek bileti karşılığında verebilirsiniz." Elime parlak bir kitapçık tutuşturdu. Aslında hiç pasaport görmedim ama sanırım buna benzemesi gerekiyor. İçinde etkinlikteki her stant için bir damga ekleme yeri var. Bir dakika boyunca ona bakıyorum, her parçam bu saçmalığı bir kenara bırakıp uzaklaşmak istiyor. Ama ağaçların arasından süzülen barbekü sosu ve taze pişmiş et kokusu yüzünden doğru düzgün düşünemiyorum.

"Anladım." Başımı eğerek ve herkesle göz teması kurmaktan kaçınarak parkın etrafında dönüyor ve pulları olabildiğince çabuk topluyorum. Bana bakar bakmaz satış konuşmaları kesiliyor; sigorta ya da soya mumu pazarında olmadığım çok açık. Her uzaklaştığımda gözlerimin arkamda olduğunu hissediyorum, sanki bir çocuğu kaçırmadığımdan ya da birinin limonatasına işemediğinden emin olmak için izliyorlarmış gibi.

Son standın üzerindeki iğrenç kırmızı masa örtüsü tanıdık geliyor. Ollie'nin bankasının ilanlarıyla kaplı. Sanırım bizim bankamız. Masada kimse yok ve büyük cam şekerlik küçük canavarlar tarafından yağmalanıyor, dev avuçlarla kaçıyorlar. Hiç düşünmeden onu alıp kabinin arkasına taşıdım. Katlanır sandalyenin arkasından yeşil bir ceket sarkıyor ama etrafta kimseyi göremiyorum.

Bir aptal gibi, şeker tabağını parkın diğer ucuna taşıyarak Sahibi. Yüz metre ötede, ıssız bir köşede, tanıdık kızıl bukleleri olan ince bir beden görüyorum. Kulağında bir telefonla istinat duvarının tepesinde bir ileri bir geri volta .

Beni görünce aniden durdu, bileğini burkup düşmemek için kollarını iki yana açtı. "Beni korkuttun." Telefonu cebine sokup bir ayağını diğerinin üzerine atarak dengede duruyor. Kırmızı giyiyor.

banka polosuna uygun kanvas spor ayakkabıları. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"
Onun

Sesi gergin geliyor ve gözlerimin içine bakmıyor. Elimdeki şekere göz kırptıyor ve başını eğiyor.

"Göz göre göre soyuluyordun."

Belli belirsiz, yorgun bir gülümseme ağzını çekiştiriyor. "Teşekkürler. Bir banka için iyi bir görünüm değil, ha?"

Bükülmüş pasaportu cebimden çıkarıp havaya kaldırıyorum.

"Oh, . Özür dilerim. Al." Duvardan atlayıp bana doğru geliyor. I
Bir kalem çıkarıp son kareye bir yıldız çizerken, başının tepesine bakıyor, yumuşak kırıışık. Geri verirken parmaklarını gergin bir şekilde büküyor. "Damgayı kaybettim ama sorun olmaz."

"Tamam."

Gergin bir refleksle telefonunun ekranını tekrar kontrol ediyor ve boş olduğunu görünce yüzü düşüyor. Dudağını kemirerek birine mesaj atmaya başladı, sonra pes eder. "Geri dönmeliyim. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı." Sanki her yerde hava yokmuş gibi.

Etrafımdan dolaşmaya çalıştığında, bedenim beynime sormadan hareket ediyor ve yoluna çıkıyor. Aniden duruyor ve şaşkın gözlerle bana bakıyor. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Belki de geçen haftaki sandviç için ona borçluymuşum gibi hissediyorum. Belki de beynimi deli gibi çekiştirmeye başlıyor, çünkü oksijenden daha çok ihtiyacım olan bir şey varsa o da ilgilenmesi gereken biri. "Bu bok daha ne kadar sürecekt?"

"Fuar mı?" Gürültülü kalabalığa doğru bakarak kendine sarıldı. "Öğlen kuruluyoruz ve sekize kadar devam ediyor."

"Diğer adam nerede? Gürültücü olan?"

"Tristan?" Telefonunu üçüncü kez kontrol ettikten sonra omuz silkiyor.

"Annesinin köpeğinin saç fırçası gibi bir şey yediğine dair bir telefon aldı. Üç gibi döneceğini söyledi. Ben de onu aramaya çalışıyordum aslında." Kendi telefonunu kontrol ettiğimde saat neredeyse beşti.

"Ve devreye girecek başka kimseleri mu?"

Bu kez fazla espri yapmadan sırtıyor. "Biz yaklaşık on müşterisi olan tek şubeli bir bankayız. Tabii ki yok." Çenesi yukarı kalkıyor. "Bunu yapamayacağımı düşündüren nedir?"

"Hiçbir şey. Unut ." Omuz silkerek şeker kasesini onun eline bırakıyorum ve uzaklaşıp yemeğe doğru yürüyorum.

Yaklaşık on altı ızgara ve dağlar kadar yiyecek var ama cimri herifler bana sadece bir plastik tabak ve sırada bir tur veriyorlar. Ceketimin cebine sekiz paket cips, bir avuç ketçap paketi ve birkaç ekstra hamburger ekmeği koyduğumda kimse fark etmiyor.

Uzun büfe masalarının sonunda durup, tıklım tıklım dolu parkın karmaşasını gözden geçiriyorum. Yemeğimi sessiz bir yere götürmek istiyorum ama ne zaman gitsem o karavan parkındaki adamın beni izlediğini hissedebiliyorum - bunu yapacak kadar umursasa da umursamasa da - beni bitirmek için bir bahane bekliyor. Baş ağrılarımın anasını ağlatsa da kalabalık daha güvenli hissettiriyor.

Aile piknik alanını kullanmaya kalkarsam muhtemelen tutuklanacağımdan, sanki bir işaretmiş gibi kırmızı masa örtüsüne doğru geri dönüyorum. Ollie koltuğuna çökmüş, başı öne eğik, telefonuna bakıyor. Şeker kasesi kayboldu, bu da müşterilerin çoğunun da anlamına geliyor. İkinci katlanır sandalyeyi çekip içine çöktüğümde, gıcirtı başını kaldırmasına neden oldu.

Kaşlarını çatıyor, gözleri sıkıntılı. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir kürek dolusu domuz etini mideye indirirken plastik çatalımı masaya vuruyorum. "Burada çalışıyorum, değil mi?"

Derin bir iç çekerek, sadece konsantre olduğunda taktığı gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerini ovuşturuyor. Kalın, gri çerçeveleri burnunun üzerine geri kaydırırken parlak, kırılgan bir gülümseme yerleştiriyor. "Endişelenmen çok hoş ama ben iyiyim. Bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok."

M&M kurabiyesini alıp önüne bırakırken gözleri elimi takip ediyor. "Bunu ye. Sandviç için."

Şaşkın bir duraksamadan sonra yüzü rahatlayarak içten bir kıkırdamaya dönüşüyor. "Eğer sen
Israr ediyorum." Kurabiyenin kenarını özenle kemiriyor, sanki saatlerce sürmesini istiyormuş gibi. Herkesin aksine, bu adam bana asla korku ya da tiksintiyle bakmıyor, sadece merakla ve bir şeyle bakıyor. "Sana bir şey daha verdim."

"O da ne?"

"Benim adım."

"Oh, nasıl olduğunu anlıyorum." Kurabiyenin geri kalanını kaptığım gibi ağzıma atıyorum. "Ben Jax."

Yumuşak, milyon dolarlık bir gülümsemeyle parlıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Tüm bu eşyalar," diyerek botumla masayı itiyor, sandalyeleri ve PVC çerçeveye tutturulmuş büyük afişi işaret ediyorum. "Toplamak zorunda mısın? kendin mi?"

Biraz yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Tris'in o zamana kadar döneceğini umuyordum ama sadece ben varım. Başa çıkabilirim." Kolunu uzatır ve esnetir. Kesinlikle hiçbir şey olmuyor. Daha sert esniyor, homurdanıyor, sonra öyle bir çatlıyor ki

Dar omuzları gülmekten titriyor. Gözlerinin etrafındaki belli belirsiz kırışıklıklar bana benim yaşıma yakın olduğunu söylüyor, ama küçük bir çocuk gibi gülüyor - yüksek sesle ve özgürce, burnunu kıvrarak.

Boş tabağımı masaya koydum, umutsuzca daha fazlasını diledim. "Burada kalıp toplanmana yardım edeceğim. Ben bir çalışanı, değil mi?"

"Yapmak zorunda değilsin." Ama çok rahatlamış görünüyor. "Teşekkürler."

Akşamın geri kalanında sandalyemi bir ağacın altına çekip Ollie'nin müşterileri tavlamaya çalışmasını dinlerken uyukluyorum. Kimse boktan bir Ama enerjisinin duysam da denemekten asla vazgeçmiyor. Ağaçlarda peri ışıkları yandığında ve insanlar evlerine dönmeye başladığında, tamamen bitkin görünüyor.

"Ufak tefek şeyleri katla, ben de masa ve sandalyeleri kamyonu götüreyim." Masayı almak için eğildiğimde cebimden  paket cips ve yarım hamburger ekmeği çimlerin üzerine yuvarlanıyor. Ollie yüzünde tuhaf bir ifadeyle onlardan bana bakıyor ama ben sadece onları alıp masayı alacakaranlığa, park yerinde beyaz bir kamyonetin beklediği yere götürüyorum.

Ollie masa örtüsünü, şeker kasesini ve broşürleri taksiye doldurduktan sonra inleyerek arabanın kenarına yaslanır ve gözlerinin kapanmasına izin verir. "ok teşekkür ederim." Parmaklarıyla oynar, onları sarar ve çözer, sonra ceplerine sokar. "Pazartesi günü görüşürüz."

"İyi misin?"

Cevap vermesi bir dakika sürüyor, sanki beyni takılıp kalmış gibi. Gözlerini kırpıştırarak, inandırıcı olmayan bir şekilde başını sallıyor. "Sadece uykum var. Bu gece için bunları eve götüreceğim."

Farklı bir cevap alana kadar aynı soruyu sormaya devam edemem, bu yüzden başımı salladım ve bu gece nerede uyuyacağımı bulmaya çalışarak otoparka doğru yola ıktım. Parkın kenarında durdum. bir ağacın gölgesi altına girip arkana bak. Ollie kamyonu çalıştırıyor, ama hiçbir yere gitmedi. Meşenin pütürlü kabuğuna

kollarım ve beklerim. Beş dakika boyunca boş arsada, farları bir çöp konteynerini aydınlatırken tek başına rölantide bekledi.

Tam kendimi onun iyi olduğuna ikna ettiğim anda kamyonetin kapısı açılıyor ve o da asfalta düşüyor. "Jax?" diye seslendi, sesi gergindi. "Hâlâ burada mısın?"

Kesinlikle olmamalıydım, bu yüzden gölgelere geri döndüm ve ayrılmak için döndüm. Son bir kez kontrol ettiğimde, yüzünü kollarına gömmüş, devasa araç tarafından cüceleştirilmiş bir halde ön panele oturmuştu. Diğer herkes yirmi dakika önce eve gitmişti.

Botlarımın sesini duyunca hızla başını kaldırıyor, masmavi gözleri ve soluk kirpikleri biraz ağlamaklı. Ayağa kalkmaya çalışarak orada duruyor. Titriyor, kendine sıkıca sarılıyor. Gece havası o kadar da soğuk değil ama üzerinde sadece ince bir tişört var ve fazladan yağ yok. Deri ceketimi silkip omuzlarına astığımda tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Ben geri adım atarken, o daha sıkı çekiyor ve kabuğuna saklanmaya çalışan bir kaplumbağa gibi içine gömülüyor. "Ne oldu?"

"Bu çok utanç verici." Gözlüklerini yukarı itiyor ve kabaca gözlerini siliyor. "Acaba kamyonu evime kadar götürebilir ? Biraz sıkıştım da."

"Nasıl sıkıştın?"

O uzaklara bakarken teninde soluk sarı renkte parlayan eski, örümcek ağı sokak lambalarının vızıltısı dışında ortalık şimdi çok sessiz. Sonunda bakışları tekrar benimkileri buluyor; yenilmiş görünüyor. "Agorafobim var."

"Tamam mı? Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Verdiğim tepki onu zayıf bir gülümsemeyle şaşırtıyor. "Bu panikle ilgili bir şey. Zor bir gün geçirdiğimde araba kullanamıyorum. Denediğimde başım dönüyor, kafam karışıyor ve vücudumun büyük bir kısmı uyuşuyor. Bu çok tehlikeli." Bir kayayı tekmeliyor ve

park yerinde sıçradı. "Ve bugün iyi bir gün değil. Ama eve gidip çocuğumu yatırmam lazım."

Bir çocuğu var ama alyansı yok. Bir daha asla göremeyeceğim bir yabancı hakkında işe yaramaz bilgi kırıntıları toplayan hüznü bir karga gibiyim. "Sorun değil. Seni ben bırakırım."

Gözlerimiz buluşuyor ve sarılıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Özür dilerim."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Özür dilediğini duymak beni ." Bunun benim ağzımdan çıkmaması gerekiyordu.

"Üzgünüm-" Başımı eğdiğimde kaşları kuşkuyla havaya kalkıyor ve ağzının kenarı seğiriyor. "Anlaşıldı," diyor sessizce, sırtıtmamak için zor tutarak. "Senden bir daha asla özür dilemeyeceğim."

"Güzel. Acele et ve kamyonu bin."

Dört tekerlekli bir şey sürmeyeli epey olmuştu, bu yüzden Ollie yolcu koltuğuna tırmanıp kemerini bağlarken ben gösterge panelini inceliyor pedalları test ediyorum. Kollarını ceketimin kollarının içine soktu, omuzları dikişleri pazılarının yarısına kadar sarkıyor. Caddeye çıktığımda, arkadaşının bu sabah açtığı Korece pop müziği kapatıyor ve ellerini dizlerinin arasında birleştirerek sessizce sürüyor. Turuncu gösterge panelinin ışıkları yüzünde oynasırken boynunu eğmiş, blok blok dekoratif çitlerin ve bahçe süslerinin geçip gidişini izliyor. Eski, köhne ama çok huzurlu bir mahalleye girene kadar sağa ya da sola dönmemi söylemek dışında konuşmuyor.

Sessiz bir sokağın en sonunda, pencerelerinde birkaç ışık yanan tek katlı bir evi işaret ediyor. Arabayı garaj yoluna çekip motoru durdurduğumda kıpırdamıyor. "Bir sorum var," diye patladı sonunda. "Ama alınmasan iyi edersin, çünkü görünüşe göre artık özür dilememe izin yok."

"Bu anlaşmanın bir parçası değil. Hâlâ sana kızabilirim. Sadece bu konuda bir şey yapamazsın." Uzak ve kafası karışık bir yanım şu anda yaptığım şeyin flört etmek olabileceğini söylüyor. Ama bu doğru olamaz, çünkü nasıl flört edileceğini bilmiyorum. Çünkü aleti çalışmayan birinin flört etmesi için hiçbir neden yoktur.

Yüzü bana dönük olana kadar kıpırdanıyor ve yorgun başını koltuğa yaslıyor. "Geçen gün bankanın tuvaletinde dişlerini fırçaladığını duydum. Kalacak bir yeriniz var mı?"

"Ne yani, hiçbir çalışan iş yerinde dişlerini fırçalamıyor mu?"

Göz temasını sürdürerek ellerini ceketimin ceplerine sokuyor ve iki büyük avuç dolusu cips poşetini çıkarıp koltuğun üzerine serpiştiriyor.

"Ne oluyor lan? Cips seven tek kişi ben değilim."

Ezilmiş hamburger ekmeklerini çıkarır. Elindeki ekmeklere bakar ve iç çeker. "Sana zorluk çıkarmaya ya da işine burnumu sokmaya çalışmıyorum. Ama arkadaşım Tristan'ın garajında bir kanepa var ve bedava kullanmana izin verecek. Soru sormak yok."

İşte her şey böyle birbirine karışıyor, iyilikler borçlanılıyor. Koptuğunda acı veren bağlar. "Ben iyiyim."

"Lütfen, Jax." Fişlerimi toplamaya başladığımda bir an için kolumu tutuyor ve kaşlarını çatıyor. "Bugün beni endişeli ve bunalmış görmek hoşuna gitmedi, değil mi? Ben de seni aç görmekten hoşlanmıyorum. bitkin." Biraz kızarak ve ezik garaj kapısına bakıyor.

Bu gece nerede uyuyacağıma dair tek bir fikrim bile olsaydı, onu geri çevirirdim. "Peki."

"Öyle mi?" Gözleri parlıyor. "Al, numaraları değişelim, ben de sana adresini mesaj atayım. Yürümek sadece on dakikanı alır. Kaldığını söyledi.

ama garajı hiç kilitlemez. Ona orada olduğunu haber veririm."

Boş rehber listemde artık bir isim var. Bir yanım, aptal yanım, onu orada görmekten hoşlanıyor. Geri kalanım ise nefret ediyor. Ceketimi çıkarıp bana geri verdi. Vücudunun çok fazla ısı ürettiğini hayal edemiyorum ama astarı sıcak hissettiriyor. "Yardıminız ve kendinizi tanıttığınız için teşekkür ederim." Elini uzattı. Sanki bir partide ya da barda tanışıyormuşuz gibi. Sanki önemliymiş gibi. Tıpkı altı yıl önce birinin yaptığı gibi -ama bu kişi beni açıkça görebiliyor, her feci, ulaşılmaz yanımı görebiliyor ve yine de yapıyor bunu.

Bölüm 14

OLLIE

"Hayır, hayır." Ellerimi sabırsızca Tristan'a doğru çırpıyorum. "Beni kaçırmaya çalışıyormuş gibi üzerime gelmelisin."

Düzenlemeye çalıştığı müşteri dosyasını yere bırakıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Seni kim kaçırmak ister ki?"

"bakalım. Seni sırt üstü çevireceğim." *Street Fighter* karakteri gibi bir diğerine dans ediyorum.

Tris hırıltılı bir kahkaha atar. "*Bana takla mı attıracaksın?*"

"Megan bana takla attırdı." Okulunda kendini savunma dersi vardı ve bütün hafta birbirimize hareketler yaptık. "Sırtım asla eskisi gibi olmayacak."

"Çünkü o lanet olası bir baş belası ve sen de yaşlı bir ." O başını sallar. "Bugün ne yapıyorsun? Akıl sağlığım için lütfen dışarı çık ve tur falan at."

İki yıldır ilk kez yeni ve heyecan verici bir şey yapıyorum. Bu durumda, *yeni ve heyecan verici* olan kötü bir tutuma sahip olmak ve Beni gördüğünde parlayan somurtkan, karanlık gözler. Tris'in garajına taşındığından beri işe uyanık ve temiz geliyor, bu da benim sırtımı sıvazlamama neden oluyor.

Personel odasından çantamı kaptığım gibi dizüstü bilgisayarımı binanın arkasındaki güneşli çim alana taşıyorum. Yere uzanıp sonsuz, boş gökyüzüne bakarken gömleğimin yukarı kalktığı yerde taze otlar sırtımı gıdıklıyor. Dizüstü bilgisayarım

Gözlerim yoruluyor, tuşlarındaki tüm harfler aşınmış küçük bilgisayarımı açıyorum ve geçen ay nerede kaldığımı hatırlamaya çalışarak ekrana bakıyorum.

Samvir tepeye ulaştığında yağmur yağmaya başladı.

İşte bu kadar. Vay canına, Ollie'yi geçtik, bırakmanın yolu. Neye tırmandığını bile hatırlamıyorum. Stres ve yazar tıkanıklığının bir karışımı zihnimin arkasında beliriyor, bu yüzden hızlıca sekmeyi aşağı indiriyorum ve dört gözle beklediğim yeni bir sahneye atlıyorum: Samvir ölümler tapınağına giriyor. Soğuk, kadim gölgeleri betimlemeye kendimi o kadar kaptırıyorum ki kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Arka kapının gıcirtısıyla Jax'i görmek için başımı kaldırıyorum. Beni fark eder etmez arkasını dönüyor ve tek kelime etmeden içeri giriyor. İç çekerek saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. Neden geçen hafta sonu araba kullanamayacak kadar yorgun olduğumu söylemedim ki? Uzun zaman önce öğrendiğim bir şey vardı. insanlar bana patlamak üzere olan bir bomba gibi davranmalarına neden oluyor. Nedense Jax'in yüzü ben daha düşünmeden gerçeği ortaya çıkardı.

kiraz ağacının çiçeklerinin dalgalanışını dinlerken, aşkını kurtarmak için dünyanın en saygısız yerine giren kutsal şövalyeye odaklanıyorum. Aşk! güzel bir genç kız olarak başladı elbette. Sonra Jackson'ı özlediğimde, nasıl hissettiğimi görmek için bir erkeğe dönüştürmeyi denedim. Hatta bazı potansiyel eşcinsel seks sahnelerine bile mastürbasyon yaptım, ta ki sadece kafamdaki karakterleri Jackson ve benimle değiştirdiğim için orgazm olduğumu fark edene kadar. Şimdi yine bir bakire, çünkü gerçek hayatta olduğu gibi fantezide de kalbimin kırılmasına ihtiyacım yok.

Kapı ikinci kez çarparak açılıyor ve gözlerimi kısarak Jax'in kule gibi yükselen formuna bakıyorum. Bana turuncu bir Tupperware kabı sallıyordu. "Bunu ceketimin üstünde buldum."

"Harika." Bir elimle gözlerimi gölgeleyerek onu izliyorum.

"yiyecek var," diye suçluyor, sanki biri ona korkunç bir şaka yapmış gibi.

"Yanlışlıkla çok fazla şey paketlemişim. Fazlalıklardan kurtulmama yardım edebileceğinizi düşündüm."

Çömelip bana dik dik bakıyor, ben de kendimi garip bir şekilde savunmasız hissetmemek için ağacın gövdesine yaslanıyorum. "Yanlışlıkla iki sandviç, iki elma, iki paket cips ve iki kek mi paketledin?"

"Henüz kahvemi içmemiştim. Benimle yemek ister misin?" Çantamdan kendime uygun öğle yemeğimi çıkardım.

Gözlerimi tutarak Tupperware'i kucağıma bırakıyor. "Benim için bir bok yapmayı bırak. Uyumak için bir kanepeye ihtiyacım olması artık senin hayır kurumun olduğum anlamına gelmiyor."

"Hey," diye sesleniyorum arkasından o uzaklaşmaya başlarken. "Özür dileme iznim yokken şeyler söyleme."

Durdu ama arkasını dönmedi. "Benimle zaman geçirmeni istemiyorum." Her kelimedede kasıtlı bir ağırlık var, durgun bir havuza düşen taşlar gibi.

"Seninle vakit geçirmiyorum," diye homurdanıyorum nazikçe. "Sadece otur ve yaptığım lanet sandviçi ye ve ben burada yokmuşum gibi davran. Yemin ederim çocuğumdan daha inatçısın."

Şaşkınlıkla birkaç adım ötedeki çimlere uzanıyor ve sessizce Tupperware'i kabul ediyor. Göz ucuyla onu izliyorum.

Sanki ölüm kalım kararı veriyormuş gibi içindekileri dikkatle inceliyor. Sandviç kazanır ve tek bir kaloriyi bile ziyan etmemek için parmaklarındaki hardalı yalayarak birkaç ısırıkta mideye indirir.

Cipsler bittikten sonra dirseklerinin üzerine uzanıyor ve elmadan düşünceli ısırıklar alıyor. Bulutları izlerken gözlerinin kahverengisi daha açık ve sıcak görünüyor, zengin bir maun gibi. Benim bakışlarımla buluşmak için dönene kadar, omuzlarının nasıl toparlandığına aval aval baktığımı fark etmiyorum.

polo, yutkunurken boğazının nasıl hareket ettiği, onunla ilgili her şey. Göğsümde panik kıvılcımları çakıyor. Uzun yıllardır böyle hissetmemiştim.

Tamamen haklı çünkü Megan'ın bir anneye ihtiyacı var ve Ollie'nin ailesinin geleceğini düşünmesi gerekiyor, kalbini başka bir garip, dokunulmaz adama vermesi değil. Ama bir öğleden sonra için bile olsa yeniden mutlu olma şansını geri çevirecek kadar güçlü ya da iyi değilim.

"Ne üzerinde çalışıyordun?" Öğle yemeğimden arta kalanları toplarken Jax nihayet soruyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum. Megan ve Tristan dışında kimse eski yazarlık hayallerimi bilmiyor. Jax sadece kaşlarını kaldırıyor ve ben konuşana kadar bekliyor. "Tamam, yani bir kitap yazıyorum. Ya da yazıyordum. Çocuğum fanteziyi seviyor, ben de okuması için yeni bir şeyler yapmaya çalıştım. Ama artık bununla fazla uğraşacak zamanım ya da enerjim yok."

Elma çekirdeğini çalıların arasına atıp sırt üstü uzanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Ne hakkında?"

"Um." Ekrana sabitleniyorum, böylece gözlerimle yapabileceğim bir şey oluyor. Onu parçalara ayırmanın yanı sıra. "Uzun versiyonunu mu, daha uzun versiyonunu mu yoksa kibar konuşma mu istersiniz? Sonuncusu *sadece fantastik bir macera, evet tamamen popüler-imtiyaz-şuraya-ekle gibi.*"

Ben tepki veremediğim yüzüstü dönüp dizüstü bilgisayarımı bacaklarımdan kaptı ve çimlerin üzerinde sürükleyerek dirseklerinin arasına yerleştirdi. kaşlarını çatıyor. *"Duvarları kaplayan altın kaplama kafatasları, sanki Tanrı'sının onu burada takip edemeyeceğini biliyormuş gibi Sör Samvir'e bakıyordu. Cehennemle yüzleşmek ve buradan canlı çıkmak için cesaretinin son damlasına ihtiyaç duyacaktı,"* diye özenle okuyor ve ben bilgisayarımı geri almaya çalışırken ellerimi savuşturuyor.

"Cidden, kes . Benimle dalga geçme." Dizüstü bilgisayarımı tekrar kapıyorum ve eli bileğimi yakalamak için dışarı fırlıyor. İkimiz de bir an donup kaldık.

yaralı başparmağım nabız noktamda geziniyor.

"Seninle dalga geçmiyorum." Yüzümü inceliyor. "Kulağa ilginç geliyor."

"Evet, doğru." Kolumu çekiyorum. "Sen lanet olası sert bir motorcusun
"Dostum, ben de kimsenin okumayacağı hikâyeler yazan, kaygılı, sıska bir
ineğim."

Bilgisayarı bana doğru geri itiyor. "Oku o zaman. Başından itibaren."
Bacaklarını uzatarak başını kollarının arasına alıyor. Ona öylece baktığımda
"Bekliyorum," diyor.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için belgenin en üstüne gidip yüksek sesle
okumaya başladım. Bunları yıllar önce, göçükten önce yazmıştım ve bu, kendini
toparlamış arkadaşlardan birini ziyaret etmek gibi hissettiriyor.
evlerini dağınık, yetersiz ve biraz da kıskanç hissederek terk ederler.

Utanç dayanılmaz bir hal aldığında telefonu kapatıp dizüstü bilgisayara
vuruyorum. "İşe dönmeliyim." Jax kımıldamıyor ve yüzünü çimlere gömüp
uyukladığını fark ediyorum. Bunun yazdıklarımın kalitesi hakkında ne
söylediğinden emin değilim.

Bilgisayarımı göğsüme sıkıca sararak dizlerimi katlıyorum ve omuzlarının
yavaşça yükselip alçalmasını, rahatlamış parmaklarının ara sıra seğirmesini
izliyorum. Ne kadar hareket etmeye çalışsam da çeviremiyorum. İstedğim her
şeyin, kaybettiğim her şeyin, zar zor hatırlayabildiğim adamın, sonrasında mutlu
olmak için aşka ihtiyacım olmadığına dair kendime verdiğim sözün hayaletleri
ile oturuyorum. Eğer bir şekilde aşkı bulursam, onu tamamen sileceğim
korkusu.

Uyandırmak için Jax'in omzuna uzanıyorum. Gömleğinin üzerinden teninin
sıcaklığı elimi şok ediyor ve parmaklarımı sırtına dayayarak duruyorum, tembel
bahar öğleden sonrasında uyumasını izliyorum.

Bölüm I5

JAX

Garaj bütün gece ve gündüz soğuk kalıyor ama dışarıda uyumak kadar soğuk değil. Tristan bana on beş kişiyi sıcak tutmaya yetecek büyüklükte bir yığın eski battaniye ve bir ev kurmaya hazır gibi görünen bir ısıtıcı getirdi dokunursam ateş ediyor. Her seferinde sohbet etmeye çalışıyor.

Kafasını içeri sokuyor, ama sadece *evet*, *hayır* ve *teşekkürler* dediğimde rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Pizza ve kötü bir bilimkurgu filmi için içeri gelme davetini geri çevirdikten sonra garajın merdivenlerinde sucuk dilimleriyle dolu bir tabak buldum. O kadar hızlı yedim ki dilimi yaktım ve kendimi hasta ettim.

Ollie'nin yanında uyuyakalmak beni korkuttu, bu ona karşı gardımı ne kadar düşürdüğümün ve odağımı ne kadar kaybettiğimin bir işaretiydi. Kendimden nefret etme ve hayal kırıklığı ertesi gün boyunca peşimi bırakmadı, ta ki pes edip bir şişe ucuz içki alana kadar.

Dönüş yolunda votka. Sarhoş olmayı sevmiyorum, duygularımı başkasının kilerle değiştiriyor ama karanlık hayvan seviyor. Ve bugün onun içine gömülmekten, yırtık pırtık kanepeye uzanıp sürüklenmekten mutluyum.

Uyuşturucum olsaydı, muhtemelen onları da alırdım. Arızalı kalbimi ondan uzaklaştıracak her şeyi.

Hapishanede oturup Oliver'la ilgili anılarımın eriyip gitmesini izlerken, kendime en azından bittiğini söyledim. Beni açabilecek ve en karanlık köşelerimi aydınlatabilecek ışığı buldum ve tekrar bıraktım. Bir daha asla herhangi biri. Şimdi neredeyse aynı adı taşıyan başka bir adama rastladım, çünkü hayat bir kaltak - göğsünde güneş olan ve benim korunmaya ihtiyacım olduğu gibi korunmaya ihtiyacı olan.

Votka bitti, boş midemde yüzüyor, içim dışıma çıktı ve sürükleniyorum. Biraz daha olsaydı, kendimi tamamen silebilir ve ikinci kez uzaklaşmanın acısından kurtulabilirdim.

Çünkü bunun ne kadar acı vereceğini biliyorum ve buna dayanabilir miyim bilmiyorum. Sadece tek bir numarası olan telefonum çalışıyor. *Şimdi ne istiyor olabilir?*

O: Çiş tuzağı nedir?

Ben: Pardon?

Lavaboda. Videoda çiş tuzağının bozuk olduğu yazıyor.

Başımı arkaya atıp gözlerimi kapatıyorum ve inliyorum.

*Ben: *çiş kaparı* u şeklindeki borudur.*

O: Oh.

Çok uzun bir sessizlikten sonra pes ettim ve bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Ona ne yaptın?

O: Lanet çocuğuma sor. Su gitmiyor ve bok gibi kokuyor. Ben:

Yeni bir tane al. Dükkandaki adama nasıl takılacağını sor.

Cevap vermeyince, Home Depot'ta şaşkın şaşkın dolaşmaya gittiğini varsayıyorum. Tam telefonumu bir kenara atmıştım ki, tekrar çaldı.

O: Zımpara kağıdının olduğu ama hızlı çalışması için fişe taktığın şeye ne deniyor? Ben: Zımpara mı?

O: kk thx nereden bulabilirim?

Ben: Çiş kaparı ile aynı yerden.

Bu sefer sadece ekranı izliyorum, kafamda geri sayıyorum. Üç dakika sonra, başka bir metinle aydınlanıyor.

O: Bu cırcırlı şeyi diğer tarafa nasıl geçirebilirim?

Düşünme işini votkaya bırakarak ekranın köşesindeki görüntülü arama düğmesine basıyorum. Bir saniye sonra, kameraya doğru itilmiş çok bulanık bir cırcır görüntüsü beliriyor. "Cidden, nasıl?" Ollie onu sallıyor.

"Bu şeyin üzerinde sadece bir kol var." Olduğum kadar sarhoş görünmemek için elimden yapıyorum.

Kamerayı yere bırakıp kafasını alete doğru eğiyor. Bir bisikletin yanında beton bir zeminde bağdaş kurmuş oturuyor, kot pantolon ve yırtık pırtık bir Kolsuz bir gömlek ve önünden kıvrıkcık saçlar sarkan geriye dönük bir şapka. Hayatımda gördüğüm en şirin şey olabilir. "Bu bir kaldıraç mı? Ben dekorasyon olduğunu sanıyordum."

"Ruhsal bir çöküntü mü yaşıyorsun?"

Sırıttıyor. "Bugün cumartesi. Evimdeki her şeyi tamir ediyorum."

"Görünüşe göre evinizdeki her şeyi nasıl bir araya getireceğinizi bilmeden parçalara ayırıyorsunuz."

"Bilmeni isterim ki -" diye tehditkâr bir şekilde mandalını bana doğrulttu "- on iki yıldır bekâr bir babayım ve yeterli zaman verildiğinde her şeyi tamir edebilirim. Bazen bu yıllar demek, ama kim sayıyor ki?"

Gözlerimi devirirken, kalbim göğsümde çıldırıyor, içkiyle savaşıyor, karanlıkla savaşıyor. Oraya gidip onun için her şeyi düzeltmek istiyorum. Ama aynı zamanda gidip sadece oturmak, ona aletler vermek, işleri berbat etmesini ve tekrar çözmesini izlemek, sorularını yanıtlamak istiyorum.

"Hey." Oturur pozisyona geçmeye çalışırken dünya biraz eğiliyor ve bulanıklaşıyor. Boğazım garip bir şekilde daralıyor. "Gelip yardım edeyim mi?"

Yüzünde neredeyse suçlu bir ifade beliriyor. "Gelemem. Daha sonra bir işim var.

Ama ben şu bisiklet lastiğini takarken birlikte takılabilir miyiz?" "Tabii."

Telefonunu eline alıyor ve aklımı okuyormuş gibi bir dakika boyunca beni inceliyor. "Önce biraz su ve battaniye almalısın." İtiraz etmeye başlıyorum ama başını sallıyor. "Sen git. Ben hemen geliyorum."

Kendimi sabit tutmak için mobilyalara tutunarak geri döndüğümde, orada oturmuş cırcır kolunu ileri geri çeviriyor, aslında hangi yöne gitmesini istediğini anlamaya çalışıyor. Ben aşağı kayarken bana gülümsüyor.

battaniyenin altında, telefonumu kalçama dayıyorum. Biraz su boğazımı temizliyorum. "Saat yönünün tersine."

"Oh, teşekkürler."

Ekranın dışına doğru eğilerek klasik rock radyo istasyonunu ve işe koyuluyor, lastiği janttan çıkarırken başını ritme göre sallıyor.

"Bisiklete binmeyi sever misin?"

Kıkırdıyor, başını kaldırmıyor. "Aynı anda iki uzvumdan daha fazlasını koordine etmemi gerektiren her şeye hayır diyorum. Ama kızım bu işi yapmak için kaydoldu.

Yerel hayvan barınağı için 20 km'lik bir bisiklet turu düzenliyor ve ben de onunla birlikte gitmek istiyorum. Yüzüm kazınsa ya da hayalarım macun haline gelse bile en azından yavru köpekler için olacak."

Onun çocuğunu hayal etmeye çalışıyorum, sizi bu kadar seven bir babanız varsa nasıl bir insan olursunuz. Ollie sadece oyalanıyor, sarkık lastiği janta geçirip tekerleği yeniden takarken ara sıra yorum yapıyor. "İşte böyle!" Zıplayarak ellerini arabasının kışına vuruyor.

tozdan kurtulmak için şortlar. "Sana yapabileceğimi söylemiştim." Ama sesi gerçekten şaşırmış gibi geliyor.

"Bunun üzerine oturmam için bana para veremezsin."

"Sen bir pisliksin." Saatine bakarken gülümsemesi kaybolur ve telefonu açar. "Gitmem gerekiyor. Belki bu gece daha fazla içmezsin?"

"," diye homurdanıyorum ama o sadece kaşlarını kaldırıyor.

"Tris biriyle çıkıyor. Oturma odasında sıkılırsan kullanabileceğin bir Xbox'ı ve kaçırmayacağı bir ton dondurucu atıştırmalığı var."

Telefonu kapatana kadar onun da muhtemelen bir randevusu olduğu aklıma gelmiyor. Onu güzel bir gömlek giymiş, sakalları kesilmiş ve başındaki toka geriye doğru kaymış, çiçekli elbiseli güzel bir kadının arabasına binmesine yardım ederken hayal ediyorum. Acaba agorafobi *denen* şeyden haberi var mı? Umarım

Eğer bunalırsa onu dışarı çıkarmaya, onunla konuşmaya, eve gitmesine yardım etmeye ve bunun onun hatası olmadığını bilmesini sağlamaya hazırdır.

Daha fazla alkolüm olsaydı, hepsini içerdim. Hiç söz vermedim. Ama vermedim, onun yerine sessiz, karanlık eve girip pizza ekmek ve video oyunları aradım.

OLLIE

"Sadece kısa bir sorum olacaktı." Rahat görünmeye çalışarak telefonu kulağımla omzum arasında tutuyorum, böylece gömleğimin düğmelerini ilikleyebiliyorum. Jax'le konuşurken telefonu kapattığım için geç kalıyorum. "Bu yılki doğum günü ve Noel hediyesi paramı alıp Megs'diş tellerine yatırmak ister misin? Görünüşe göre yakında ihtiyacı olacak." Banka kesinlikle çalışanlarına dış sigortası .

"Tatlım," diye azarlıyor annem. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sana sadece parayı verebiliriz."

İçimi çekerek çoraplarımı giyiyorum ve tek ayağımla dolabın etrafında zıplıyorum. "Bana para vermeni istemiyorum. Noel için istediğim şey bu. söz veriyorum."

"Madem bu kadar sorun yaşıyorsun Ol," diye araya girdi babam, "neden bizden yardım istemedin?"

Çünkü sen onun tarafını tuttun. Çünkü senin yardımını hiçbir şey yapmadan aldığım an

Bağlandığım ipler yüzünden uğruna çok mücadele ettiğim bağımsızlığımı kaybettim. Ailem, kızının velayetini kaybetmeyi ne kadar kolay kabul ettiğini görünce Kay'den uzaklaştı ama bana yaşattıklarını asla kabul etmediler ya da özür dilemediler. Sadece Kay'in önlerine serdiği mükemmel aile hayalini kaybettikleri için üzgünler. Megan'ın iyiliği için aramı düzeltmeye çalıştım ama çok yavaş ilerliyor. "Çünkü yardıma ihtiyacım yok. Biz iyiyiz baba."

Garip, inanmaz bir sessizlik içinde yatağa sırtüstü uzanıyorum ve tavanın köşelerindeki örümcek ağlarına bakıyorum. "Konuşuyorduk." Annem o barışçıl sesini takınıyor, o zamanlar nefret ettiğim ses.

velayet duruşmaları. "Megan öyle bir yaşa geliyor ki onun geleceği için fırsatlar. Burada en iyi lise ve kolejleri besleyen kesinlikle güzel bir özel okul açıldı. Yerel hayvanat bahçesi ve sürüngen eviyle bağlantıları olan bir fen laboratuvarı ve büyük bir kütüphane var. Her yıl hikaye yazma yarışmaları, gitar kursları var...

cennette ol." *Onun için hala yeterli değilsin, Ollie. Asla yeterli olamayacaksın.*

Başım ağrıyana kadar burnumu sıkıyorum. "New York'a geri dönmeyeceğim. Tüm hayatımız burada."

Babam boğazını temizliyor. "Okul yılı boyunca onu almaktan mutluluk duyarız ve tatillerde ve yaz aylarında Iowa'ya geri dönebilir."

"Hayır..." Sarsılarak doğruluyorum, kelimeleri yutmakta zorlanıyorum. Muhtemelen haklılar. Ama başka bir cevap için dünyanın öbür ucuna kadar arayacağım. "Hayır, baba. Böyle bir şey asla olmayacak. Ben bize gayet iyi bakıyorum. Tek yapmaya *çalıştığım* diş tellerini sormaktı."

"Özür dileriz, tatlım." Annem durumu için acele ediyor. "Bunu tek başına yapmanın zor olduğunu biliyoruz." Agorafobiyi, araba kullanamadığım ya da normal bir işte çalışamadığım için bizi bir çukura sürüklediğimi bile. Muhtemelen bir müdahale düzenlemek için buraya kadar uçarlar, beni bir doktor için ödeme yapma veya beni izleyebilecekleri geri götürme teklifleriyle bombardımana tutarlardı.

"Aslında biriyle görüşüyorum," diye geçiştiriyorum, pantolonumdaki gevşek bir ipliği karıştırıyorum. "Bu gece ikinci randevumuza çıkıyoruz." Gözlerimi kapatıp, *"Bu harika, Megan'ın doğum gününde onunla buluşmak için sabırsızlanıyoruz"* cümlelerinin hücumunu bekliyorum. Megan ve ben tam bir aileye sahip olalım diye mi yoksa beni istedikleri şeye dönüştürmek için ikinci bir şansları olsun diye mi tekrar evlenmemi istediklerinden asla emin olamıyorum.

"Geç kaldım, gitmeliyim. Diş tellerini düşün."

Telefonumu cebime sıkıştırıp eski yorganı üzerimden atıyorum ve Megan'a döndüğümde dondurucuda ne kadar dondurma olması gerektiğine dair kesin talimatlar vermek üzere oturma odasına gidiyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Otoparktan sinemaya doğru ilerlerken Alice elini benimkinin içine soktu. "Gerçekten çok sessizsin."

"küçük bir tartışma. Nasıl olduğunu bilirsin." Siktir, aileme *bizimkiler* diyecek kadar uzun süredir Iowa'da yaşıyorum.

Uzun, kestane rengi saçlarını geriye atarak gülüyor. "Bazen oğlumun büyükanne ve büyükbabasıyla uğraşmanın eski sevgilimle yaşamaktan daha zor olabileceğini düşünüyorum."

Tris ve ben bir gece pho ve bira eşliğinde Alice ile ilk buluşmamızın tüm detaylarını gözden geçirdik ve bundan daha objektif bir şekilde mükemmel olamayacağı sonucuna vardık. Tris'in nazıkçe söylediği gibi, "dünyada başka ilginç konu yokmuş gibi çocuklarınız hakkında durmadan konuşarak" kaynaştık.

koy. Akşam yemeğinde garson elbisesine şarap döktüğünde, sadece gülüp geçti ve ona fazladan büyük bir bahşış bıraktı. Tekrar evlenmek zorunda kalsaydım, onun gibi biri olmasını isterdim, rahat, nazık ve komik biri. Ailem çok sevinirdi. İyi geceler derken kendimi karma ailemizin neye benzeyebileceğini hayal ederken yakaladım. Neredeyse yedi yaşındaki oğlunun yılanlar hakkında ne düşündüğünü soracaktım.

Bu gece sinemada son sıralardan bir koltuk kapmayı başardım. Kalabalıkta birkaç dakikadan fazla oturabilmemin tek yolu çıkışa engelsiz erişiminin olması. Alice'e henüz agorafobiden bahsetmedim ve adını öğrendikten bir saat sonra Jax'e her şeyi anlattığımı ama ona söylemeye cesaret edemediğimi bilmek göğsüme garip bir şekilde oturuyor.

Filmin başlamasını beklerken eğilip koluma sarıldı. "Ollie? Merak ediyordum da... Kyler'ın bu hafta sonu son futbol maçı var ve ben de onu mini golf ve dondurma yemeye götürmeyi planlıyordum." Bana tereddütlü bir gülümseme sunuyor. "Erken olduğunu biliyorum ama seni ve Megan'ı bizimle gel."

"Oh." Bu fikri sindirmeye çalışarak ona göz kırpıyorum. Şimdiye kadar flörtün hayatımdaki başka hiçbir şeye dokunmasına izin vermedim. Bunu bir kez yaptığımda, Megan ve ben ve güvenli, rahat küçük dünyamız asla aynı olmayacak. Derimin altında sürünen bir şey var, çılgınca bir şey, ama endişeye o kadar alışkınım ki onu fırçalıyorum. "Teşekkürler, Ali. Bu harika bir fikir. Bunu düşüneceğim ve Megan'la konuşacağım."

"Kesinlikle. Bunun büyük bir adım olduğunun farkındayım."

Film sırasında yanağını omzuma yaslıyor, boynuma değen yumuşak saçları çilek kokuyor. Parmaklarımı onunkilerin arasına sokuyorum, sıcak ve samimi ve kendimden daha büyük ve güçlü birine yaslanmanın nasıl bir his olacağını düşünmemeye çalışıyorum. Bir kolun beni daha yakına çekmesi, sağlam bir çenenin başımın üstünde durması ve böylece güvende olduğumu bilmem. Bu tuhaf, gelip geçici fanteziler Jackson'dan önce de benimle alay ediyordu ama Jackson'ın bunları daha iyi hale getirmediği kesin.

Buraya kadar. Giderken kendimi telkin ediyorum. *Oyalanmaya devam edersen çocuğunu kaybedeceksin. Ve eğer biri olmak zorundaysa, bu o olmalı.* Kendimi bu zayıf çekime bırakmaya, onu alevlendirmeye çalışıyorum. Çünkü o sadece ikinci randevu malzemesi değil, üçüncü, dördüncü ve beşinci randevu malzemesi.

Ailenizle tanıştırın, birlikte mükemmel tatiller geçirin, yazın gün batımında evlenme teklif edin. Birlikte güzel bir aile olabiliriz.

Neredeyse hiç kullanmadığım arabamla buraya gelmeyi başardım, yol boyunca midem bulanmıyormuş ve kendimden geçmemiş gibi davrandım, bu yüzden enerjimin son kısmını onu filmde sonra kulübesine geri götürmeye odakladım. Arabayı çevirdi.

Radyoyu sessiz bir halk radyosuna çevirip elini kalçama koyuyor ve bana doğru şeyleri yaptığımı söyleyen gülümsemeler sunuyor. Kendime, beynime, kalbime ve aletime programa uymaları için yalvarıyorum. İşe yaramaya başlıyor; onu ön basamağa kadar yürüttüğümde, göğsümden parmak uçlarıma kadar hafif, elektrikli bir sıcaklık yayılmaya başladı.

Arkasını dönüp bana yaklaşıyor ve gözlerime bakıyor. "Bu gece harika vakit ."

"Ben de." Ellerini yüzüme koyduğunda irkilmemeye çalışıyorum.

"İçeri gel," diye nefes alıyor, davetkâr bir şekilde gülümseyerek.

"Kyler'ın yanında

ve seni Megan'dan çok uzun süre uzak tutmayacağım."

Yıllardır kimseyi öpmedim ama yine de saçlarını geriye tarayıp eğildim, çünkü bu o olmalıydı. Göğsümdeki kelebeklerin, hoşuna gitmeyen bir şey söylediğimde benden uzaklaşan ama her seferinde geri gelen kavgacı bir yalnız için değil, bu çarpıcı kadın için olduğuna kendimi ikna ettiğim kısım.

Son dakikada, telefonum bacağımda titreşiyor ve vücudumdaki her sinir ve sinaps, genç bir kız kadar baş döndürücü tek bir düşünceyle aydınlanıyor: *belki de Jax'tir*.

"Siktir, özür dilerim." Elimi saçlarımdan arasından geçirerek geri çekildim.

"Çok özür dilerim."

Yüzü düştü. " var?"

Elini sıktım, ona deneyecek kadar saygı duyduğumu anlatmaya çalıştım. "Sen inanılmaz ve zekisin. Benim... Everest Dağı büyüklüğünde bir yığın sorunum var. Bunu daha ileri götürmek benim için adil olmaz."

Gözlerinde acı parlıyor ama gülümsüyor. "Dürüst için teşekkürler. Arkadaş kalabilir miyiz?"

"Kesinlikle." Yürüyüşüne geri dönerken kapıya doğru işaret ediyorum.
"Güvenli bir şekilde içeri girmenizi sağlayacağım."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Çünkü eski Byrock kasabasında çok fazla büyük, kötü, tehlikeli adam var."

Jax'i bisikletinin yanında duvara yaslanmış, siyahlar giymiş, kafası dumanlı, gözleri yoğun, yara izleri ve kaslarıyla hayal ediyorum. Ve tanıdığım en güzel, en besleyici kadından uzaklaşıyorum çünkü ona dokunmak istiyorum. Gerçekten sorunlarım var.

Arabaya bile gidemedim telefonumu kontrol ettim. Mesajda bir pizzada iki dolar indirim sağlayan bir kupon kodu vardı. Şu anda havamda olduğum için bir tane sipariş ediyorum ve Megan hepsini yiyemesin diye üzerine ananas koyuyorum.

Bölüm IG

JAX

Rulomu beyaz boya tepsisine bırakıp pencereye yöneliyorum, iterek açıyorum ve temiz havayı derin derin içime çekiyorum. Paravan olmadığı için başımı dışarı çıkarıp dirseklerimi pervaza dayayarak boya sıçramış ellerimin esintide kurumasını sağlıyorum. Burası çok sıcak, giysilerim küçük beyaz lekelerle kaplı ve dumandan başım dönüyor. Müdürün yumuşak başlı biri olduğunu düşünüyordum ama her günü sırt ağrısı ve bir sürü yeni kesik ve çürüklerle bitirirken, onun daha iyi bir anlaşma yaptığını fark ediyorum.

Bir ses duydum ve aşağı baktığımda Ollie'nin tam aşağıda oturduğunu gördüm. Pencereden bana bakıyor, başını arkaya doğru eğmiş. Sürekli birbirimize rastlayıp duruyoruz, sanki dışarıda bir güç varmış gibi. konuşmalarımızın tek bir cümle içinde beceriksizlikten kötü bir şekilde gizlenmiş flörte ve Tanrı bilir neye dönüşmesini izlemenin komik olduğunu düşünüyor. Bu bina çok küçük. Bütün bu kasaba çok küçük. Bir hafta önce gitmeliydim.

"Ben de seni arıyordum!" Ayağa fırladı ve yıpranmış çantasını karıştırmaya başladı. "Sana vermem gereken bir şey var." İçgüdülerim camı çarpıp kaçmamı söylüyor ama bu beceriksiz, nazik, tatlı şey beni onun duygularını incitemeyecek kadar iyi ve gerçekten becerdi. Bunu veda etmeden ayrılacağım zamana saklıyorum.

Ayağa kalkarak market poşetine sarılı bir hediye bana doğru itiyor. Parmakları buruşuk plastiğin etrafında sıkışıyor ve neredeyse görünmez çillerin tozuyla kaplı açık yüzü pembeleşiyor. "Lütfen tuhaf olduğumu düşünme."

"Çok geç." Lanet olsun. Sırf o gülümsemeyi bir an olsun görebilmek için, farkına bile varmadan onunla tekrar alay ediyorum. Beni bağımlısı yaptı.

Beni utangaç bir sırtıyla ödüllendiriyor. "Peki. Ben sadece... Çok fazla el işi yapıyorum ve evde durmalarındansa onları dağıtmayı tercih ediyorum. Bunu büyük bir şey olarak düşünme."

Bana çantayı uzatmaya çalıştığında ellerimi geri çekiyorum. "Islak boyayla kaplanmışlar. Göster bana."

Burnunu kıvırıyor, daha da kızarıyor. "Sen onu gördüğünde burada olmayı planlamıyordum."

"Beni öldürüyorsun."

Ambalajı çekip açarak, kalın, gri iplikten yapılmış, etrafında pas rengi bir şerit bulunan bir bere çıkarıyor. Çoğu örgü şey gibi aptalca görünmüyor, sadece yumuşak ve rahatlatıcı. Dokunamadığım için diğer tarafını görebilmem için ters çeviriyor. "İyi mi? En sevdiğin rengi bilmiyordum ama sende bir şey turuncu diyordu."

Endişeli yüzüne bakıyorum. "Bunu özellikle benim için yapmadığını söylediğini sanıyordum."

Öne doğru bir adım atarak şapkayı başıma yerleştiriyor ve gözlerimin üzerine indiriyor. Sıcak ve kalın, dışarıda uyumak için mükemmel. "Kaba olmayı bırak ve sadece teşekkür et."

"Teşekkür ," diyorum şapkanın karanlık iç kısmına. Bir an için kaçtığını düşündüm, ama sonra tekrar görebilmem için onu yukarı çekti. Bakışlarımdan kaçarak

kulaklarıma tam oturana kadar kenarlarıyla uğraşıyor.

"İyi görünüyor," diyor sessizce. Ellerini geri çektiğinde sıkı yumruklar halinde gerilmişti ve hızlı, hırıltılı bir nefes aldı. "Sen de Benimle çıkmak ister misin?" diye ağzından kaçırıyor, o kadar hızlı ki, sonradan bir araya getirmek zorunda kaldığım tek bir kelime olarak çıkıyor. Birbirimize bakarken, bunun saçma bir soru olmasını istiyorum, *ne halt ediyorsun* ya da *ne* diyebilmek için

sana bu fikri mi verdi? Ama öyle değil. Kendime sadece birinin sana bunu tekrar yapmasına nasıl izin verdiğini sorabilirim.

Ve tek cevabım adam, çenesi yukarıda, sanki dayak yemek üzereymiş gibi bekliyor. Yüzündeki duygu karmaşası en az benimki kadar karmaşık görünüyor.

"Seni nereye götürmemi istersin?" Sanki bana ait değilmiş gibi ağzımdan kelimeleri dinliyorum. Ben *gidiyorum*. Ama bugün değil.

Ağzından bir şey çıkmadan önce ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor. "Almak isteyen sen olmak ister misin?"

"Muhtemelen önce sana bir içki ısmarlamalıyım."

Adam bir an için şaşkın görünüyor, sonra o kadar yüksek sesle gülüyor ki elini ağzına kapatıyor. Gülümsemeden duramıyor. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok

Yapıyoruz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi ondan alamıyorum.

"Buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir barda Cuma günü sevdiğim bir grup sahne alacak," diye teklifte bulundu.

"Tamam o zaman."

"Peki, tamam." Ellerini kızarmış yanaklarına bastırıyor ve yavaş bir nefes alıyor. "Sanırım hepsi bu kadar." İkimiz de az önce ne olduğundan pek emin değiliz. İnsanın hayatını değiştiren anlara inanmak neredeyse imkânsız.

Hayat, bir soru ile bir cevap arasındaki nefes kesici saniyede çok basit bir şekilde geçip gidebilir.

Çantasını aldı. "İçeri dönmem gerek. Sonra görüşürüz."

"Uh-huh." Ben daha doğrulamadan yaklaşıp şapkasını çıkarıyor ve usulca pencere kenarına bırakıyor. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, bildiğinden daha fazla bilgelik barındıran sessiz bir bakış. Sonra ellerimden birini tuttu, boyası ve her şeyiyle, eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Yüzü yanıyordu.

geri adım atıp kapıya doğru kaçıyor. İçimden bir ses onu cumadan önce bir daha göremeyeceğimi söylüyor.

Şapkanın karmaşık örgüsünü incelerken, onun ellerinin şapka üzerinde çalıştığını, bir ip parçasını artık benim olan güzel bir şeye dönüştürdüğünü hayal etmeye çalışıyorum.

Herkes yumuşak ve güzel kokan bir şeyi hak eder - bunlar temel insan haklarıdır.

Burnumu ipliğe sokup içime çekiyorum. Güneş ışığı ve onun odunsu deodorantı gibi kokuyor, biraz da kahve. İçimde bir şey ağrıyor, göğsümün ortasındaki o lanet organ, durmasını istediğimde bile kan vermekte ısrar ediyor.

Biriyle tanıştım, Oliver. Bana seni hatırlatıyor, o kadar çok acıtıyor ki. O Onu uzaklaştırmaya çalıştığımda bile benimle ilgileniyor. Bence onu seversin.

Kolumu kabaca yanağıma sürterek işime geri dönüyorum.

Bölüm zç

OLLIE

Pek çok şeyden pişmanlık duyuyorum. Jax'in beline sımsıkı sarılmış kollarımdan, bisikletiyle köy yollarında hızla ilerlerken yüzümün omuzlarına gömülmesinden değil. Ama diğer her şey. Kendimi yüksek riskli bir duruma soktum.

Hiç tanımadığım biri, hiç bir şehirde, bir Cuma gecesi lanet olası bir barda. Yirmi dakikalık bir taksi yolculuğu benimle her şey kötüye giderse eve. Jax eve yanaştığında, daha sakın bir yere gidebilir miyiz diye sormak yerine tek kelime etmeden bisiklete atladım. O sonsuz inatçılığı, kendimi tekrar tekrar aynı durumlara sokma çılgınlığını, bir şekilde daha çok çabalarsam farklı bir sonuç almayı ummayı bir türlü üzerimden atamıyorum. Bunun sonunda panik atağı hak ediyorum ve kışımaya tekme yemeyi hak ediyorum.

Barın otoparkına girdiğimizde rüzgarda savrulmuş bir haldeyim, kaskımı çıkarıyorum ve Jax motoru kapatmadan önce saçımı düzeltmeye çalışıyorum. Kalbim küt küt atıyor; mekan tıklım tıklım görünüyor. Jax inip elini uzatana kadar motora bir cankurtaran salı gibi tutunduğumu fark etmiyorum. Dikkatle inmeme yardım ederken, güçlü parmakları benimkileri sıkarken, bu işi ciddiye aldığını anlıyorum. Belki de sadece onu taciz etmeyi bırakmamı sağlamak için *evet* dememiştir.

"Sevdim..." Uzanıp beyaz bir tişörtün üzerine çektiğim lacivert hırkamın kenarından çekiştiriyor. "Başardın mı?"

"Evet. Sen de bunlardan bir tane ister misin?"

Aklına gelen görüntü karşısında kahkaha atarken dudakları titriyor. "Hayır, teşekkürler." İş görüşmesindeki düzgün düğmeli ceketini giyiyor ama bir yanım gündelik, solmuş uzun kollu tişörtlerini ve yıpranmış kotlarını özleyor.

Kapılara yaklařtıķa ayaklarım sürüklenmeye başlıyor ve sırt ve omuzların camı doldurduğunu görüyorum. Kendimi istediğim kadar kandırabilirim ama dar bir kalabalığın içinde ayakta durmaya zorlanmak aşamayacağım zor bir sınır.

"Jax..."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Ben daha özür dilemeye başlayamadan, başını binanın yan tarafına doğru eğdi. "Bu taraftan."

şaşkınlıkla peşinden, bu bina ile bir sonraki bina arasındaki تنها bir peyzaj şeridine doğru ilerliyorum. Çakılların arasında içeriden geldiği belli olan bir masa ve yanında iki sandalye var. Peeteler, tuz ve karabiber, menüler, her şey var. "Bu da ne böyle?"

Omuz silkiyor, suratı *asılıyor*. "Kalabalıktan hoşlanmıyorsun."

Birisi müziği duyabilmemiz için masanın yanındaki uzun pencereleri açtı ve tüm göğsüm ağrıyor. "Gerçekten daha önce hiç biriyle çıkmadın mı?" Sesimi hafif tutuyorum, sanki içten dışa doğru patlamıyormuşum gibi.

"Hayır mı?" Bana garip bir bakış fırlattı.

"Siktir, dostum." Başımı salladım. Bunun önemli bir şey olduğunu düşünmüyor bile. "Sende oyun var."

Kirli kaşları havaya kalktı. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ben sadece onların-"

Düşüncesizce kolunu tuttum ve onu kucakladım. "Bunun anlamı çok büyük. Teşekkür ederim."

"Elbette, sanırım." Kaslarındaki sertlik yavaş yavaş azalıyor, ta ki eli sırtıma dayanana kadar. Onu ilk kez gerçekten kokluyorum ve teninin kokusuyla ilgili bir şey içimde gelgitler yaratıyor.

Endorfinler -*güvenli* ve *benim* gibi kelimeler, bir ufuktan diğerine uzanan duygular- ve tüm bunların nereden geldiği ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bıraktığımda, ikimiz de birbirimizden başka her şeye garip bir şekilde bakıyoruz.

"Gidip içecek ve yiyecek alacağım." İri ellerini ceplerine sokuyor. "Ne istiyorsun?"

Cüzdanımı ıkardım. "Ben ödeyebilirim."

Bir süre düşündükten sonra başını sallar. "Ben ." Belki masa onun için önemli bir şey değildi ama bunun bir anlamı olduğunu söyleyebilirim.

Gülümseyerek teşekkür ediyorum ve menüdeki en ucuz yemeği arıyorum.

"Bir rom ve kola ve kanat tabağını bölüşebilir miyiz?"

Sadece başını sallıyor ve köşede kayboluyor. Oturduğumda sandalyeler sallanıyor, peçeteler uçup gitmeye çalışıyor ve hava hafiften sigara kokuyor, ama her şey o kadar güzel ki ağlamak istiyorum. İlk defa bütün randevuyu kendimi ve etrafımı idare ederek geçirmek zorunda kalmıyorum. Jax anlıyor. Bize güvenli bir yer inşa etti. Ve bilinmeyen bir nedenden ötürü, parmaklarını içimin derinliklerine soktu ve bana "*Seni istiyorum*" dedi.

Senin olduğun gibi. Gerçi döndüğünde beni hıçkırır hıçkırır ağlarken ve masaya sarılırken bulursa sözünü geri alabilir.

Ellerimi kucağımda birleştirip spor ayakkabılarıma bakıyorum, pencerelerden gelen hafif akustik gitarın tadını çıkarıyorum ve daha önce hiç hissetmediğim yeni bir tür sinirle savaşıyorum, karıncalanan ve belirsiz bir beklentiyle köpürüyor. Bir esinti kollarımı gıdıklıyor, güneş batarken gökyüzü mor ve puslu bir renge bürünüyor.

"Hey." Kafamı kaldırdığımda Jax'in iki bardak ve bir servis tabağını dengelediğini ve kolunun altına iki şişe su sıkıştırdığını görüyorum. Ayağa fırlayarak her şeyi masaya koymasına yardım ediyorum. Vücudum çılgına dönüyor, tenimiz her temas ettiğinde kıvılcımlar saçıyor ve sakinleşmemi imkânsız hale getiriyor.

"Grup hakkında ne düşünüyorsun?" tür müzik dinlediğini merak ederek içkimi yudumluyorum. Başını eğiyor ve bir dakika boyunca konsantre oluyor.

"Gitarist çok sağlam. Aynı iki melodi çalıyor."

Birkaç barbekü peçeteye bırakıp tabağın geri kalanını ona doğru hafifçe itiyorum. "Bekle, oynuyor musun?"

Tek omzunu silkiyor ve yemeğine odaklanıyor. "Sanırım." Adam şehre ilk geldiğİ zamanki kadar aç görünmüyor, ama yarın yokmuş gibi kanatları biçmeye başlıyor. Eğer çıkmaya devam , bir şekilde bir evrende gerçekten birlikte olsaydık, onun bir daha asla aç kalmamasını sağlardım.

"Sanırım gitar alıyorsun?"

Sesimdeki alaycılığı duyunca başını kaldırıp bakıyor. "Tamam, tabii. Gitar alıyorum. aldım."

"İyi miydin?"

"Bilmiyorum." Onun gerçekçi ses tonundaki bir şey beni üzüyor. "Kızım öğrenmek istiyor. Ona ikinci el bir gitar aldım ve YouTube'da en sevdiğİ şarkıların nakaratlarına bakıyor ve onları seçmeye alışıyor. Ama dersler için para ödeyemedim."

Tavuğun son lokmasını yutuyor ve yüzümü inceliyor. "Öyle mi?"

Omuz silkiyorum, ilk buluşmada bu kadar derine inmeyi nasıl başardığımızdan emin değilim.

Birbirimizi haftalar yerine yıllardır tanıyoruz. "Annesi... büyük bir patlamayla beni terk etti. Ailemden gelen maddi güvenceyi kaybettim ve Agorafobi yüzünden yeterince para kazandıran bir işte çalışmakta zorlanıyorum. Bunun acınası bir durum olduğunu biliyorum."

"Peki ya kitabın?" Ellerini silerek sandalyesinde kayıyor ve dizini hafifçe benimkine çarpıp kalıyor. Beni her zamanki yoğunluğuyla izliyor ve bu gece tenime tutulmuş bir alev gibi hissediyorum.

"Ne olmuş ona?"

"Kitap yazarak bir iş bulamaz mıydın?"

Ciddi olduğunu bilmeme rağmen kendimi durduramadan gülüyorum. "Çok az insan bunun için yeterince şanslı ve onlar da benden çok daha iyiler."

"Bence oldukça iyiydi."

"Sen kaç kitap okuyorsun ki?" Kulağa ne kadar kaba geldiğini hemen fark ediyorum ama sırıtıyor.

"Sıfır. Ama beş sayfa boyunca hiç uyumadım. Bu benim için bir rekor."

"Taslağı yayıncılara gönderirken yapışkanlı bir nota bu tanıklığı ekleyeceğiz. Bu işimizi görür."

Sabırsızca başını sallıyor. "Kitabı bitirmediğin halde yayımlanmadığı için yakınamazsın, değil mi?" Pencere ve yüksekteki birkaç ışık dışında neredeyse tamamen karanlık.

binanın yan tarafında. Eli masanın altında dizimi buldu ve hafifçe sıktı. Bir yanımda randevunun ne demek olduğunu, nereye varabileceğini anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Ama o gayet iyi anlıyor gibi görünüyordu ve gergin terler döken bendim. Bir erkekle sadece bir kez seks yaptım ve o da pek bilgilendirici bir senaryo sayılmazdı.

"Ne istersem onu söylerim." Peçetemi ona fırlattım ve o da boşta eliyle tembelce yakalıyor, gözleri hâlâ benimkilerde. Bara girip çıkan herkes, hırkalı bir salağın nasıl olup da buradaki en zahmetsizce havalı adamı tavlamaı başardığını merak ediyor olmalı.

Bir süre sadece rahatlıyor ve müziğin tadını çıkarıyoruz, eli bana karşı yumuşak, hareketsiz bir ağırlık oluşturuyor. Gözleri yarı kapalı kayıyor ve parmaklarının kucığında gitar akorlarını şekillendirdiğini fark ediyorum. Grubun seti, fon müziğinden zengin, akustik baladlara doğru giderek enerji kazanıyor. "İyi akşamlar,

herkes," diye gürlüyor baş gitarist mikrofonta. "n taraftaki masaları boşalttık ve siz güzel çiftlerden bazılarını burada dans ederken görmek istiyorum, tamam mı?"

Bakışlarım hâlâ düşüncelere dalmış olan Jax'e kayıyor. Dizimle elini dürtüyorum. "Dans etmek ister misin?"

Sanki az önce hadım edilmek isteyip istemediğini sormuşum gibi gözlerini bana dikti. "Hayır." Ciddi olduğumu anladığında acı çekmiş gibi görünüyor. "Dans etmek ister misin?"

"Her zaman böyle bir şeye gelmenin eğlenceli olduğunu düşünmüşümdür ve yavaş dans edecek biri. Ama sorun değıl," diye ekliyorum. "Gerçekten yle. Çoğnlukla şaka yapıyordum."

Rahatlamış bir şekilde yüzünü neredeyse boş olan bira bardağına gömüyor. Merakla ayağı kalkıyorum ve alnımı cama dayamak için en yakın pencereye geçiyorum. Artık karanlık olduğı için, dışarı sızan sarı ışık görmemi kolaylaştırıyor. Sıkışık omuzlar arasında, kolları birbirine dolanmış, yüzlerinde baygın bakışlarla müzik eşliğinde sallanan dört ya da beş çifti seçebiliyorum. Baş gitarist şarkı söylüyor, aşık olduğn her insanın seni nasıl değıştirdiğıyle ilgili bir şeyler söylüyor ve keşke normal olsaydım, sevdiğim biriyle dans eden kalabalığın ortasında olabilseydim dedirtecek kadar güzel.

Arkamda bir hareket duydum. Arkamı dnemedem Jax'in kalçaları hafifçe kışımaya çarpıyor. Kollarını göğsüme doluyor ve beni kendine doğıru çekiyor, çenesini başımın üstüne koyup üzerimden odaya bakıyor. "Nasıl dans edileceğini bilmiyorum," diye mırıldanıyor. Bir maratonun bitiş çizgisini sendeleyerek geçmişim gibi kalbimin teklediğini hissedebiliyor olmalı. Omzumda sabit ve güçlü bir şekilde atıyor ve bir an için ritmini hissediyorum, İki kalp atışımızın birlikte yaptığı şarkı tanidik geliyor.

"Ben de öyle." Sesim titremeye başladı. "Bence siz sadece vücutlarınızı birbirine yapıştırıp sallanıyorsunuz."

"Bir de bu hareket var, böyle bir şey mi?" Ve lanet olası adam ellerimden birini başımın üzerine kaldırıyor ve yüzüm ona dönük olana kadar beni yavaşça bir, iki kez *döndürüyor*.

"Bence nasıl dans edileceğini gayet iyi biliyorsun," diye nefes alıyorum.

Cevap vermek yerine çenemi parmaklarının arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Biraz geri çekiliyor, koyu renk gözleri yüzümü arıyor. Kollarımı boynuna doladığımda homurdanıyor, parmak uçlarımda yükseliyor ve onu daha sert öpüyorum. Ağzının tadı tatlı ve baharatlı, tıpkı babamın emeklilik partisinde açtığı üst raf burbon gibi. Ellerini belime dolayan Jax, ben kendimi aşağı indirirken beni sabit tutuyor.

"Yani sadece sallanıyor muyuz?" Küçük, çarpık bir gülümseme veriyor.

Konuşmadan başımı sallıyorum ve o beni sımsıkı tutup müzik eşliğinde bizi ileri geri sallarken alnımı göğsüne yaslıyorum. Tam o sırada neden aşağıya, koluna baktığımı bilmiyorum. Beni döndürmek için uzanırken sağ kolunun ön kolu yukarı kalkmış ve karmaşık bir mürekkep deseni ortaya çıkmıştı. Bu yüzden hiç kısa kollu giymiyor olmalı. Onun gibi bir adamın dövmeli olmasına şaşırmadım ama merak ettim. Karanlıkta gözlerimi kısarak şekilleri seçmeye çalışıyorum.

Her parçam, kafam, kalbim ve bedenim aynı anda kapanıyor.

"Peki ya burası?" Yaralanmamış kolunu göğsümden çekerek bileğinin iç kısmına, nabzına ve tendonlarına dokunuyorum.

"Bileğimde zincir ve dikenli telden bir bileklik var. Ne?" soruyor ben kıs kıs gülünce.

"Bu gerçekten emo." "Kapa şu lanet çeneni."

Bunu yaptığımda Jax hareket etmeyi bırakıyor ve kafasını şaşkınlıkla yana yatırıyor. Omzunu bırakıyorum ve titreyen başparmağımı kolunun etrafına sarılmış harfler boyunca gezdiriyorum. S-C-O-U-T. Nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışarak geri çekiliyorum ve elimin topuğunu ağzıma bastırarak ona bakıyorum.

"Ne?" Sesi korkmuş gibi geliyor, sanki uçurumun kenarında biliyor ama henüz düşmemiş gibi.

"Jackson?" Boğuk bir şekilde çıkıyor, bir kelime olarak zar zor tanınabiliyor. "Jackson Moreno?"

Bakışlarının ardında her şeyin yerli yerine oturduğunu görüyorum, bunca zamandır önümüzde duran ama bir araya getirmeyi hiç denemediğimiz için akla hayale gelmeyecek kadar imkânsız olan bir bulmacanın cevabı. "Oliver?" Tıkladığında, vahşi bir Panik gözlerini doldurur ve geri çekilmeye başlar.

Tam olarak ne olacağını bildiğim ama elimden bir şey gelmediği için elimi uzatıyorum. "Lütfen yapmayın."

Jackson . Ayakkabılarının asfalta duyabiliyorum, sonra da motorunun gürültüsünü. Bir an için beni burada bırakmayacağına inandım, ama gecenin serinliğinde çaresizce durup sesin kaybolana kadar gittikçe azalmasını dinliyorum. Müzik içeride hala güçlü bir şekilde devam ediyor; En sevdiğim şarkıyı çalıyorlar, gruba ilgi duymamı sağlayan şarkıyı. Jax'in duymasını istedim.

Sandalyeme çöküp başımı ellerimin arasına gömdüm ve kendime gelmeye çalıştım.

Bir meditasyon uygulamasından öğrendiğim kutu nefesini takip ediyorum. Dört saniye gir, dört saniye tut, dört saniye çık, saniye tut. Tekrar ve tekrar. Ama bu beni daha da panikletiyor, göğsüm daralıyor ve nefes almaya çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. Çünkü Jackson nereye giderse gitsin, onu bir daha asla göremeyeceğim. Altı yıl önce beni istemediyse, şimdi de istemediğine eminim. Bu o kadar saçma ve varoluşsal bir haksızlık ki, aklım almıyor bile.

Ellerim o kadar titriyor ki neredeyse telefonu düşüreceğim, Tristan'ı aramak için uğraşıyorum. "İyi misin?"

"Lütfen gel beni al."

Sesimi duyar duymaz Jax'i hedef alan bir dizi küfür savurdu. Arkadaşım bir erkekle çıkmaya karar vermemi umursamadı ama o erkeğin neden çoğunlukla homurdanmalar ve bakışlarla iletişim kuran korkunç bir motorcu olması gerektiği hakkında bir şeyler homurdandı. Artık bunun sonunu asla duyamayacağım.

"Dayan dostum. Bir şeyin yok. Geliyorum." Hâlâ çalışıp çalışmadığımdan emin olmak için yolda beni iki kez aradı. Yirmi dakika sonra, Kaldırımında top gibi kıvrılmış oturduğum yerde farlar üzerime dökülüyor. Bir an için Jackson olabileceğini umdum. Ama sadece arkadaşım direksiyonda öfke saçan boktan mavi Accord.

Ben daha emniyet kemerimi , "Onu garajdan atacağım," diye ilan ediyor. "Piç kurusu."

Utanç göğsümü yakıyor. Hayatımın en mutlu anlarından birinin boka sarmasına tanık olmasından nefret ediyorum ve ona nedenini bile söyleyemiyorum. Sadece eve gidip Megan'ın kapısını çalmak ve bu gece aynı yatağı paylaşmanın bir sakıncası olup olmadığını sormak istiyorum.

"Muhtemelen asla geri dönmeyecek," diye mırıldanıyorum, titrememi durdurmak için kaloriferi . "Ama gelirse, kalmasına izin vermelisin. Gidecek hiçbir yeri ve hiçbir şeyi yok."

"Ne oldu Ollie?" Koluma dokunmak için bir elini direksiyondan kurtardı. "Seni incitti mi?"

Otuz saniyeden kısa bir süre içinde kalbimi odun kırma makinesinden geçirdi ve onu geri koyacak kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

ikinci kez birlikte. "Tabii ki hayır. Sadece bir yanlış anlaşılma oldu ve randevumuz sona erdi."

"Seni gece vakti bir barda yalnız bırakmamalıydı."

"Bazen öyle görünmediğini biliyorum ama ben otuz altı yaşında bir adamım. Tehlikede değildim."

Tekrar itiraz etmeye başladığında, radyoyu açıyorum ve yolun geri Tris'in somurtkan sessizliği ve benim hayaletime bakarak geçiriyoruz. penceredeki yansıması. son bir saati tekrar tekrar işlemeye çalışıyor ve sanki bozuk bir dosyada takılı kalmış bir bilgisayar gibi başarısız olmaya devam ediyor. Bu gece motosikletin arkasında kollarımı Jax'e dolamışken bile, küçük bir parçam Jackson dışında başka birine aşık olabilmemin ne anlama geldiğini merak ediyordu. Belki sonunda hayatıma devam edebilirdim. Şimdi her şey gerçek oldu, son altı yıldır en çok korktuğum şey: kalbim kusurlu. Bu dünyada onu bütünleştirebilecek tek bir kişi var ve nerede olursak olalım, *kim olursak* olalım, ona sahip olamam.

Bölüm z8

JAX

Gecenin geri kalanını evin banyosunda kilitli olarak geçirdim. Dolly's Den'in karşısındaki bakkal. Kapının mandalı sağlam görünmüyordu, bu yüzden sırtımı kapıya dayayarak uyukladım. Hiç kimse gelmedi, çünkü kim burada olmak isterdi ki?

Uyuduğumda rüyamda karanlığı ve Oliver'ın mağaranın yerinde acı içinde hıçkırıldığını görüyorum. Ne kadar ararsam arayayım, onu bulamıyorum. Sonra Ollie

Ben ellerim kanayana kadar kayaları kazarken onların sesleri birbirine karışıyor ve tüm dünyayı dolduruyor.

Saatler yerine dakikalarca dinlenerek, şafak sökmeden kalkıp şehrin diğer tarafına . Motosikletimi bir benzin istasyonuna park ettiğimde Tristan'ın evinden birkaç blok ötede, Oliver'ın evini gözetleme dürtüsüne direniyorum.

eve sağ salım vardığını kendime kanıtlamak için. Bunun yerine, Tris'in evine yürüyorum ve sırt çantamla ceketimi almak için garaja gizlice giriyorum. Belki eşyalarımı çalacak ve benden intikam almak için onları yok edecek türden insanlar değiller ama içgüdümü kıramıyorum.

Bisikletime doğru yürürken bile bugün gidip gitmeyeceğimi hâlâ bilmiyorum. Kapana kısılmış durumdayım, beş yıl boyunca ezberlediğim hapishane duvarları gibi tüm boktan seçeneklerim arasında atıyorum.

Karavan parkındaki o lanet herif, beyaz tişörtü ve yırtık kot pantolonuyla motorumun yanında durmuş sigara içiyor. Motorumun karavan parkının etrafında dolaştığını duymuş olmalı ve beni kasabanın diğer ucuna kadar takip etti. Benzin istasyonunun kenarında durup pusu kurmak için etrafa baktığımda, o sadece

sigara kutusunu uzatıyor. "Konuşmak istiyorum."

"Ben hiçbir şey yapmadım. Evinin yakınına bile gelmedim."

Ben pes edip karşıya geçene kadar kayıtsızca bekliyor. Küçüklüğümden beri onun gibi adamlara itaat etmek üzere eğitildim, çünkü bunun alternatifi hafızamdan asla silemeyeceğim türden bir şiddet. Bir sigara yaktı.

Avucuma alıp yakıyor ama ben sigara içmek yerine elimde tutuyorum ve *Bud Lite*'ın içindeki *Bud*'ı yanıp sönen neon tabelaya bakıyorum, mavi ışık asfalttaki su birikintilerinden yansıyor.

Ağırlığını kaydırarak her inceliyor. "Sadece buradan geçtiğini sanıyordum."

"Öyleyim."

Uzun bir süre sonra sırtıyor ve başını sallıyor. "Bana öyle geliyor ki bir süreliğine benim bölgemde kamp kurup rahatlamaktan son derece memnunsun."

"I-"

Sesini yükseltmeden benim üzerimden konuşuyor. "Eyalette dolaşıp birini arayan adamlar olduğuna dair söylentiler duydum. Bunun seninle bir ilgisi yok, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama benden yayılan korkunun kokusunu alabildiğini biliyorum. "Gitmemi mi istiyorsun? Hemen şimdi bu bisiklete binip yola çıkacağım." Bu sözler içimi parçalıyor, sanki biri kalbimin etrafına dikenli tel sarmış gibi.

Komik olduğunu düşünüyormuş gibi bocalamamı izliyor. "Ben aptal değilim, sen de rastgele bir serseri değilsin. Sen bu hayattansın."

"Değilim." Yalanı beceriksizce söyledim.

Omuz silkerek sigarasını motorumun çamurluğuna vuruyor. "Ya defolup gidersin ya da buradaki yerini hak edersin." Gülümsemesi çirkinleşiyor. "Sanırım Bu konuyla ilgili değil, çünkü o adamların kişi kesinlikle sen değilsin, ama ben insanlarımı korurum. Aradıkları her kimse benimle güvende olur. Özellikle de ülkenin bir ucundan diğer ucuna kovalamaya degecek türden bir adamsa."

Yaptığım her şey, kaybettiğim her şey bu hayattan kaçmak içindi. "Hayır."

"Tamam." Beni fırçalayarak geçti ve yolun uzak tarafında rölantide çalışan bir arabaya yöneldi.

çok. "Fikrinizi değiştirmek için yirmi dört saatiniz var ya da dışarı çıkın ve bir daha asla geri dönmeyin."

Yakıttan tasarruf etmeliyim, ama yüzümde rüzgâr için çaresizim. Güneş tarım arazilerinin üzerinde altın sarısı bir ihtişamla yükselmeye başladığında, kıyılarında bir demiryolu köprüsünün silueti olan geniş bir nehir görene kadar kasabanın dışına doğru sürüyorum. Bisikletimi bir ağacın arkasına saklayarak, neredeyse raylara takılana kadar kesilmemiş, yabani otların arasından geçiyorum. Raylar parlak ve yeni kullanılmış gibi görünüyor ama yine de üzerinden geçiyorum.

Birinden diğerine geçerken eski, budaklı bağlar hafifçe gıcırıyor. Aralarında, durgun suya doğru yüz metrelik bir düşüş görebiliyorum. Oturuyorum kenarında ayaklarımı boşluğa bırakıyorum, sonra kollarımı korkuluklara dayayıp yüzümü onlara gömüyorum. Bazen dirseğimin üzerinden aşağıya bakıyorum ve güneş ışığının nehir boyunca açtığı çizgileri izliyorum. Birkaç balık sıçırıyor ve bir keresinde bir rakun suyun kenarına gelip ellerini yıkıyor.

Bir süre gerçekten veda edecek kelimeleri bulmaya çalıştım. Çünkü bu sefer bunu hak ediyor. Ama hiç kelime yok ve sonunda kafamı kapatıyorum ve hissetmeden, zar zor nefes alarak sürükleniyorum.

Atlamayacağım. Ama şu anda bir trenin geldiğini duysam, burada kalır ve son bir saniye daha manzaranın tadını çıkarırdım. Oliver kadar cesur değilim.

Bir noktada, bir göz kırpma ile bir sonraki arasında, nehir karanlıktan parlak mavi bir gökyüzünü yansıtmaya başlıyor. Doğrulup gerinirken ve gözlerimdeki uykuyu silerken sırtım acı içinde bağılıyor. Saatler geçti ve ufukta karanlık gök gürültüsü başlıkları var.

OLLIE

"Dayanıyor musun?" Tristan tekerlekli sandalyesini benimkine çarpıyor, gözleri endişe dolu. Dağınık saçlarım ve göz altlarımdaki koyu halkalarla bok gibi görünüyorum.

Megan bütün gece yüzüme horlayıp beni tekmelerken uyanık yatmaktan gözlerim bozuldu. Endişesine rağmen, Tris'in daha fazla şey duymak için can attığını biliyorum.

özellikle de tüm gün boyunca her küçük sesin Jax-Jackson'a ait olup olmadığını görmek için zıpladığım için. Bir parçam

Araba sürmeyi hiç bırakmadığını düşünüyor; şimdiye kadar bir sonraki

eyalette olabilirdi. "Ben iyiyim," diye homurdanıyorum, yapışkan bir notu kucagımda evirip çeviriyorum. "Bu

kötü bir randevuydu. Herkesin vardır. Jax dün gece garajda mı uyudu?"

Omuz silkiyor. "Eve geldiğimde orada değildi. Sabah çok erken bir ses duyduğumu sandım ama daha sonra kontrol ettiğimde ev boştu. Bisikletini de hiçbir yerde görmedim."

Bilgisayarımın monitörüne bakıyorum, yüzümün yansıması gökkuşağı flama ekran koruyucusuyla boylu boyunca uzanıyor. Tüm bunlar şimdiden bir rüya gibi geliyor, gerçekmiş gibi göstermeye çalışan biriyle dalga geçebileceğiniz türden bir hikaye. Ön kapı kapandı ve dikkat kesildim. Sokağın aşağısından Lionel, Londra'daki oğluna haftalık havalesini yapmak için geliyor. Çenemi elime dayadım ve Tristan ona doğru yürürken uyukladım. tanıdık adımlar.

Banka tekrar boşaldığında, "Sen Megan bu gece bize gelmelisiniz," diyor. "Kötü randevular partisi yapabiliriz."

"Megan'ın hiç kötü randevusu olmadı. Ve ben parti istemiyorum. Ağlamak ve tek başıma dondurma yemek istiyorum." Parçalanmış yapışkan notumu çöpe doğru fırlatıyorum ama Tris onu yakalayıp açıyor.

"Yapışkan notlarla ne alıp veremediğin var?"

Sandalyemde arkama yaslanıp tavana bakarak yavaşça dönüyorum. "Bir kağıt parçasını on kez ikiye katlamanın imkansız olduğunu biliyor muydunuz? Ne kadar büyük olursa olsun. Hayatımdaki tek bir gerçeğin bile hâlâ doğru olup olmadığını kontrol ediyordum. doğru."

Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Hayır. Bu saçmalık." Yazıcıdan ekstra büyük bir sayfa alarak eliyle katlamaya başlar. dili ağzının köşesinden dışarı çıkıyordu. Başımı masaya yaslıyorum ve önce beş, sonra altı kıvrıma ulaştığında kendine olan güveninin azalmasını izliyorum. "Bu gerçekleşiyor olamaz." Dördüncü denemesinde, arka odadan aldığı bir metreye bir metre boyutlarında bir poster kâğıdıyla yerde sürünmeye başladı. Hâlâ gülebildiğimi görmek içimi rahatlatıyor.

Öğleden sonra gökyüzü gittikçe kararıyor, ilk gerçek Yılın gök gürültülü sağanakları şehrin eteklerinde koyu mor renkte kaynıyor. Eve yarı yolda fırtına kopar, Tris'in arabasına yağmur ve dolu yağar. Çırpıcı daha fazla çirkinleşemez, bu yüzden yoluna devam eder, tüm güzel arabaların yanından sürünerek geçer.

tentelerin ve sık ağaçların altına saklanan araçlar. Evime vardığımızda sokaklar minyatür nehirler gibi dolup taşıyor. Tris'e el sallayıp ceketimi başıma geçirerek içeri koşarken çimenler ayakkabılarımı yutmaya çalışıyor.

Kirli spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip, sıırıslıklam olmuş polomu çıkarıyorum ve oturma odasına giriyorum. Megan ısınmak için eski gazlı şömineyi açmış ve her yer yanık toz kokuyor. Ev ödeviyle uğraşırken bir elinde bir fincan kahve, diğerinde Mars'ı tutuyor. Kız ve Yağmurlu günler için sakladığım tüylü *Seattle, Washington* kapüşonumu alıp başıma geçirirken ikisi de bana bakıyor.

"Ev ödevinde iyi iş çıkardın, Skip." Ona beşlik çakıyorum, o da çıplak olmayan eliyle karşılık veriyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Hep bunu söylüyorsun ama benimle her zaman gurur duyamazsın," diye alaycı bir tavırla işaret ediyor, bacak bacak üstüne atıp Mars'ı koluna tırmanması için ikna ediyor.

"Hiçbir fikrin yok." Sakız kokulu saçlarının tepesini öpüyorum. "Gray ve Eli seni ne zaman alacak?"

"On beş dakika."

Eski avukatım Gray ve ortağı Jonah, çocuklarıyla birlikte yaklaşık kırk dakika uzaklıktaki bir kasabada yaşıyorlar. Eli, Megan'dan biraz daha büyük. Birbirlerinden ayrılamazlar. Küçük kız kardeşi Kenzie, tiz sesli ve çok inatçı bir gölge gibi peşlerinden koşuyor. Adamların, çocukların saatlerce dolaştığı, şövalye taklidi yaptığı ve muhtemelen her şeyi yaptığı bir nehir arazisi var. bilmek istemediğim bir sürü tehlikeli şey var. Bir yanım Megs'ten bu geceyi yeniden planlamasını ve benimle film izlemesini istiyor, böylece sessiz bir evde yalnız kalmayacağım, ama o bütün hafta bunu dört gözle bekledi.

"Duş alacağım." Ne kadar mutsuz olursam olayım, çatıda çekiçlenen ve saçaklardan damlayan yağmuru dinlerken üşüyen tenimden aşağı süzülen sıcak suyun verdiği mutluluğu inkar edemem. Havlularımı çıkarıp kapüşonlu tişörtümü ve uzun zaman önce şort olarak kestiğim eşofman altımı giyiyorum. Oturma odasına geri döndüğümde Megan diz çökmüş Pencere kenarında oturmuş fırtınayı seyrediyor, terlikleri ayak parmaklarından sarkıyor.

Ayaklarımın sesini duyunca arkasını döndü. "Baba?"

"Mmm?" Mutfağa girip taze bir hazırlamak için kahve makinesini çalıştırıyorum. Gecem için kafein ve alkol arasında karar vermedim ama seçeneklerimi açık tutmak istiyorum.

"Bahçede dikilen ürkütücü bir adam var."

"Bu Bay Walters," diye mırıldanıyorum fırın dolabından kaptığım bir ağız dolusu çikolata parçasının arasından. Sağ tarafımızdaki komşumuzda bir çeşit bunama var ve ara sıra mahallede dolaşıp insanların evlerine bakıyor. Gerçi bu havada dışarıdaysa, muhtemelen gidip onu kontrol etmeliyim.

"Ben ciddiylim." Sesi benziyor, ki bu hiç olmaz. "Bay Walters değil."

Arkasından yaklaşarak bir kolumu omuzlarına doladım ve yağmurdan ıslanmış camdan dışarı bakmak için başımı onunkine yasladım. Geniş omuzlu bir figürün, bizim aramızla arazi arasındaki çite yaslandığını ve hareket etmediğini görünce ağzım kuruyor. Kollarını kendine , tişörtü vücuduna yapışmış.

"Burada kal." Çamurluktan koşarak geçip ön kapıyı açıyorum ve merdivenlerin kenarında, çıkıntının altında tökezleyerek duruyorum.

Jackson'ın gözleri evden bana kayıyor. Burnunun kenarlarından akan ve çenesinden damlayan suyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde harap olmuş görünüyor. Sertçe titriyor, vücudunun her santimi sıırılsıklam.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, yağmurun uğultusuna karşı sesimi yükselterek. Başını sallıyor, çenesi sabit.

"Orada öylece duramazsın." Geri adım attığımda kalbim sıkışıyor ama kaçmıyor.

"Sadece veda etmem gerekiyordu." Garaj yolunun dibine park etmiş motosiklete doğru bir adım daha atıyor. "Ve özür dilerim."

"Kurulanman gerek. Kahvem var."

Felç olmuş bir halde bisikletten bana bakıyor. Kendimi destekleyerek verandanın korunağından çıktım ve çıplak ayaklarımla çamurlu toprakta zıpladım, kuru

Yağmur damlalarıyla kararan kıyafetler. Ben önünde durup kollarımı kavuşturana kadar sıkıntılı gözlerle yaklaşmamı izliyor. "Ve bir keresinde bana ekstra olduğumu söylemiştin."

Uzun bir süre sonra uzanıyor ve başparmağıyla kaşındaki suyu temizliyor. Eli bir süre orada, yüzümün yan tarafında kalıyor.

"Eğer beni biraz olsun önemsediyse Jackson, içeri gel ve düzgünce veda et. Ve bunu çamur dizlerime ulaşmadan önce yap."

Çenesi titriyor, ama sonunda onaylamak için çenesini kaldırıyor. Beni verandaya kadar takip ederken, hala orada olduğundan emin olmak için birkaç saniyede bir arkamı kontrol ediyorum. Ben ona yedek bir havlu uzatıp diğeriyle saçlarımı fırçalarken ve ayaklarımdaki çamuru silerken o girişte bekliyor. "Ayakkabılarını askıya koyabilirsin."

"Kalmayacağım." Oturma odasının kapısında durdu, inatla daha ileri gitmeyi reddediyordu.

Bize sıcak kahve getirmeye o kadar odaklanmışım ki Megan'ı unutuyorum. Arkamı döndüğümde, kanepenin arkasına tünemiş, Mars'ı göğsüne yaslamış, Jackson'a bakıyordu. Jacksonla tanışmamla geri dönmeyeceğini anlamam arasında geçen yıllar boyunca tek düşündüğüm onu kızım ile tanıştıracakım gündü. Şimdi bu, hayatımın en hüzünlü vedasının ortasında, tantanasız bir şekilde, tesadüfen gerçekleşiyor.

Megan, Jackson'ı izlerken kaşlarını şüpheci bir ifadeyle çatıyor. Jackson ağırlığını değiştiriyor, gözleri ondan bana kayıyor ve biliyorum ki o da bu anın ağırlığını benim kadar hissediyor. Gözlerindeki suyu ovuşturarak boğazını temizliyor. "Güzel yılan," diye teklif ediyor.

Sulu bir biftek attığınızda işe yaramaz bir bekçi köpeği gibi, kızım neşeleniyor ve ona daha yakından bakmak için koltuktan zıplıyor. "Ben

Megan, bu da Mars. Süper siyah pastel bir top pitonu." Bu kısmı hep aceleyle söylüyor, sanki hepsi tek kelimeymiş gibi ve Jackson'ın hiç anlamadığını söyleyebilirim. "Onu tutmak ister misin?"

"Megs," diye azarlıyorum sesimi bularak. "Sana insanlara yılan fırlatmayı bırakmanı söylemiştim. Onlar sorana kadar bekle."

"Dost canlısı mı?" Jax ellerini ıslak ceplerinden çıkarıp kıvrımlı, siyah yaratığı inceliyor. "Rengini sevdim."

"Tabii ki öyle." Kızgın bir sesle onun elini tutuyor ve Mars'ı kendi kolundan onunkine ustalıkla geçiriyor. "Yeni bir insana alışması biraz zaman alabilir ama onu dışarı çıkardığım için çok sosyal. çok."

Mars daha rahat bir pozisyona geçip elinin etrafını sararken Jax kararsızca onu izliyor. "Merhaba mı diyor yoksa kolumu öldürmeye mi çalışıyor?"

Kapı çalınıyor ve ben daha bir şey söyleyemeden Megan koşarak odadan çıkıyor ve Jackson'ı daha önce hiç görmediği bir yılanı tutarken yerde sıırıslıklam bırakıyor. "Al bakalım." Bir fincan sade kahve kapıp götürüyorum ve elden ele dolaşmaktan rahatsız olan Mars'a veriyorum. Onu tankına geri koyuyorum, sonra Jax'in etrafından dolanıp Gray'in kapıdaki sesine doğru ilerliyorum.

Birbirimizi yıllardır tanımamıza ve kitap sevgimizi paylaşmamıza rağmen eski arkadaşımı hâlâ çok korkutucu buluyorum. İri yarı, kara kara düşünen, delici gözleri ve kusursuz takım elbiseleriyle mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş biri. Benden sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen, onun yanında kendimi hep dağınık bir çocuk gibi hissediyorum. Megan bir keresinde yazılarımı Gray ile paylaşmamı önermişti, Okumayı sevdiği için. Gray'e el yazmalarımı gösterirse onu öldüreceğimi ve cesedini arka bahçeye gömeceğimi söyledim. Velet

bunun çok komik olduğunu düşündü ve ona örgü şişlerimi saplayıp saplamayacağımı ya da onu en sevdiğim elma şarabı tenceresinde kaynatarak öldürüp öldürmeyeceğimi sordu.

Megan mor spor çantasını kapıyor ve kimin tüfeği alacağı konusunda tartışan Eli ve Kenzie'nin peşinden çamura doğru dörtlüye giderken yanağıma bir öpücük konduruyor. "İşler nasıl?" Gray çocukları görmezden gelip kapının pervazına yaslanarak soruyor.

Normal bir konuşma yapacak kafa yapısında olmadığım için en kolay konuya giriyorum. "Projenizin yarısını bitirdim. Görünüşe göre Harika."

Yüzü aydınlandı. Örgü ördüğümü duyunca beni bir kenara çekti ve kocasına doğum günü hediyesi olarak bir çift eldiven yaptırıp yaptıramayacağını sordu. Sorun şu ki Jonah'ın sol kolu dirseğinin hemen altından kesilmiş.

Bir taraf için bir tür güdük rahatlığı, diğer taraf için de ona uygun bir eldiven tasarlamakla çok iyi vakit geçirdim. "Bu gece görmek istemeyeceğim."

Arkasındaki kamyonun çaldı. "Bensiz gitmek üzereler." Adam irkilir, ama alaycı sırıtişı bu düğmeli avukatın ne kadar

Sadece kendi çocuklarına baba olmayı değil, benimkilere de ikinci bir baba olmayı seviyor.

Bakışları omzumun üzerinden kayıyor ve kaşları çatılıyor. Geri dönüp baktığımda Jackson hâlâ girişte duruyor ve ayaklarına bakıyordu. Gray beni inceliyor, sesini alçaltıyor. "Her şey yolunda mı?"

Hayır, kesinlikle olmaz. Ama demek istediği bu değildi, ben de gülümseyip başımı salladım.

Dövmelerle kaplı hantal, pasaklı adama bir kez daha bakıyor, sonra dikkatle gözlerime bakıyor. "Biraz daha kalmamı ister misin?"

Bu kez sesimi bulup başımı sallıyorum. "Söz veriyorum yok. O bir arkadaş. İş arkadaşım. Arkadaş. Devam et."

Merdivenlerden geri geri inerek çimenlikte ayakkabılarını kurtaracak bir yol bulmaya çalışır. "Bir Şeye ihtiyacın olursa beni ara, hemen gelirim. Ciddiyim."

"Yapacağım." El sallayarak önce paravan kapıyı, sonra da i kapıyı kapattım. soğuk, yağmurla ıslanmış hava. Bir an için, odadaki enerji değişirken, Gray'in teklifini kabul etmediğim için pişmanlık duyuyorum. Kardeşinin adı ve muhtemelen birini ldürdüğu bilgisi dışında Jackson benim için bir gizem. Ama içimde ondan korkacak bir Şey bulamıyorum. Hiç korkmadım.

"Bir dakika otursana." dolanıyorum, çıplak ayak parmaklarım onun ağır botlarının yanında, mutfak adasının yanındaki bar taburelerinden birinin kenarına oturuyorum.

Başımı sallıyor. "Ayakkabılarım kirli."

Kahvemden bir yudum alıyorum ama çoktan soğumuş. Bardağımı ittiğimde gürültüyle tezgâha çarpıyor. "Neden buradasın?"

"Sana söylemiştim. Veda etmek için." İkisini anahtarlarımı yan sehpaye bırakıyor ve kapıya doğru geri dönüyor. "Olanlar için üzgünüm. Sen harika bir adamsın ve benim için endişelenmeni istemiyorum."

Beklenmedik bir Şekilde, acı acı homurdanıyorum. "ünkü son altı yıldır bunu çok önemsiyordun."

"Tanrım." Kollarını kavuştururken bakışları kararıyor, tüm kasları ıslak tişörtünün altında toplanıyor. "Ne yapmam gerekiyordu ki? Lanet olası bir hapishanedeydim Oliver."

Ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıyor, tezgahı elimi acıtacak kadar sert bir Şekilde tokatlıyorum. Hiç bu kadar öfkeli olmamıştım, ateş tüm damarlarımda kaşınıyor ve sürünüyordu. "Ben de kapıyı kırıp hikayeyi bir de senden dinlemek için yalvarıyordum. Sakın bana bir Şey yapmadığını söyleme.

seçim. Mektuplarımdan bir tanesini bile okudunuz mu, yoksa onları sadece tuvalet kağıdı olarak mı kullandınız?"

Dudaklarını birbirine bastırarak sessizce beni izliyor.

"Her gün kendime ne sorduğumu bilmek ister misin?" Ellerimi nemli, karışık saçlarımda gezdirerek mutfak ve oturma odası arasında çılgınca gidip geliyor, uzun zamandır içimde tuttuğum kelimeleri kusuyorum. "Orada olanları nasıl bu kadar yanlış anladım? Görünüşe göre onun için hiçbir şey olmamışken, nasıl oluyor da kendimi tüm dünyamı alt üst eden bu insana teslim ettiğime dair tüm bu anılara sahibim? Lanet olsun. Olmadı."

İleri doğru üç hızlı adım atıyor ve çamuru yere saçıyor. "Bana bak." Başımı sallayıp arkamı dönüyorum ama bir adım daha atıyor ve daha yüksek sesle tekrar söylüyor. Yüzümü ona dönüyorum, dişlerimi sıkıyorum ve kollarımı kendime sıkıca sararak, hızlı ve sık nefes alarak kendimi hareketsiz durmaya zorluyorum.

"Seçme şansım olduğunu sanıyorsunuz ama yoktu. Hakkında duyduğun her şey doğrudu." Gözlerim, çocukların silah tutarken oynadıkları gibi iki parmağını ve başparmağını havaya kaldırıp yüzüme doğrultan kararsız elini takip ediyor. "Bir adamı kafasından vurdum, aynen böyle. Senin durduğun kadar yakın Şimdi. Ve sonra on kez daha yaptım." Burun deliklerimin daha fazla oksijen almaya çalışarak açıldığını hissedebiliyorum ama irkilmiyorum. Sonunda elini indirdi. Hayatında bir seferde bu kadar çok kelime söylediğini hiç sanmıyorum. "Hayatım lanet olası bir kabus. Sana yer yok. Evcil yılanları olan sevimli küçük kızlara yer yok. Seninle çıkmayı kabul ederek büyük bir hata yaptım. Bencilce davrandım, sahip olamayacağım bir şeyle oynadım. Seni istemediğimi mi sanıyorsun Oliver? Sana *iki kez* aşık oldum. Sen tanıdığım tek iyi şeysin. Ama senin ya da benim ne istediğimin bir önemi yok. Buna çoktan karar verildi. Şimdi anladın mı?"

Kafamın içinde bir şeyler acı ve mutlak, ham hayal kırıklığı yağmuru içinde patlıyor. Asla bağırمام, ama ona bağıyorum, sesimin kırılmasına kadar yüksek sesle. "O zaman *neden* buradayız Jackson? Bunu hak etmek için ne yaptık?"

Oda uzun bir süre sessiz kaldı, sadece çatıdaki yağmurun donuk vardı, ikimiz de hiç hareket etmiyorduk.

"Bilmiyorum," diyor sessizce. "Gerçekten bilmiyorum."

Elimi üzerine bastırmadan önce ağızımdan acınası bir hıçkırık kaçıyor. Nefes , sürekli takılıp duruyor.

Çünkü bu kadar. Söyleyebileceğimiz, yapabileceğimiz, isteyebileceğimiz ya da değiştirebileceğimiz başka bir şey yok. Hiçbirinin önemi yok. "Artık gitmelisin," diye kalın bir sesle konuşuyorum, kapıdan çıkana kadar tutmaya çalışıyorum.

Yarı durdu ve arkasını döndü. "Gözlerini kapat." Ona öylece bakıyorum, ama sonunda itaat edene kadar bekliyor.

Karanlık.

Havanın tenime değdiğini hissedebiliyorum. Zeminin gıcırdadığını duyabiliyorum. Jackson'ın elleri yüzümü tuttuğunda titriyorum ve neredeyse gözlerimi tekrar açıyorum. "Sen ne-"

"Onları kapalı tut. Kokla beni." Hırpalanmış bir başparmak elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor. "Hisset beni. Orada olduğumuzu farz et, dünyada bizden başka hiçbir şey yok." Sesi daha da alçalırken alnı benimkine yaslanıyor, kelimeleri zar zor seçebiliyorum. "Bütün bu zaman boyunca seni orada bekliyordum. zaman."

"Jackson." Sesim iniltiyle çıkıyor. Yüzümü omzuna gömüyorum, yanağımı ona sürterek kokusunda boğuluyorum.

"Şşşt," diye nefes alıyor, burnunu çeneme bastırıyor. Kollarını bana doluyor ve *içime* çekiyor, boynumu, köprücük kemiğimi öpüyor, boynumun düz

Dilini enemin altına sokuyor. Geri çekiliyor ve nefesinin dudaklarımda dolaştığını, burunlarımızın birbirine değdiğini hissediyorum. "Seni çok özledim," diye fısıldıyor.

Sonra o kadar sert öpüşüyoruz ki artık dudaklarla ilgili değil, sadece diller ve inlemeler ve Ollie ve Jax bunu ilk kez yaparken ve Oliver ve Jackson bunu son kez yaparken nefesimizin kırılması.

Bölüm I9

JAX

O anlayamaz ama benim gözlerim kapalı. Hala çay, ev bitkileri, ter ve uyarılma gibi kokuyor ve teni hala tatlı, vahşi Güneş ışığı. Belki de evrenin kötü bir şakasıyız, ama dünya gerçekten bu kadar adaletsizse, onu ellerimden çekip alması için zorlayacağım.

Bacaklarının altından tutarak onu kaldırıyorum ve tezgahın kenarına oturtuyorum. Bacakları kalçalarımın dolanıyor ve ben tekrar ağzına gömülürken kolları boynumu sarıyor. Hala dil piercingimle oynamayı, onu çekiştirmeyi ve ısırmayı seviyor. Durduğumuzda, yüzümde gözler hissediyorum. Açıyorum Beni o kadar yoğun ve şefkatli bir şekilde incelediğini görmek nefesimi . Geriye dönüp baktığımda, Oliver'ın banka gişesinin arkasındaki koltuğundan fırladığı ve sanki tüm hayatı boyunca beni beklemiş gibi kırık, boş bir yabancıya andan itibaren onu nasıl tanımadığımı anlayamıyorum.

Parmakları yavaşça enseme okşuyor, saç çizgimle alay ediyor. "Ne yapıyoruz biz?"

"Mağaradayız," diye tekrarlıyorum hissettiğimden daha büyük bir güvenle. "Ve yarına kadar kurtarılmayacağız."

Oturma odasındaki ısı lambalarının hafif vızıltısını, kahve cezvesinin tıkırtısını ve hiç bitmeyen yağmuru duyabiliyorum. İkimiz de uzun süre hareket etmiyor ya da bir şey söylemiyoruz, sanki kırılmadan ne kadar derine inebileceğimize karar veriyormuşuz gibi. Sonunda yüzü zayıf bir gülümsemeyle gevşiyor. "Yine vücut ısınıp korumamız mı?"

"Kesinlikle. Aksi takdirde ."

Sırıltısı hafifçe kaybolur. "Orada..." İç çekiyor. "Anlaşmayı bozma ihtimaline karşı önce sana göstermem gereken bir şey daha var. Sana söyleyecektim-

Jax- randevumuzdan sonra, eğer işler fiziksel bir hal alırsa."

"Dün gece seni bıraktığım için özür dilerim." Tezgâhtan kayarken elini tutuyorum ve beni kısa bir koridordan yatak odasına doğru çekiyor. Sağımdaki kapıdan girince mor, leopar desenli yatak örtüsü, gerçek boyutlu kılıç replikaları ve sadece bir kişiye ait olabilecek Metallica posterleri olan bir oda görüyorum. Ollie'nin odası tamamlanmamış ve sade görünüyor - en basit Ikea yatak, duvara dayalı iplik kutuları ve duvarda ya o ya da Megan tarafından çizilmiş gibi görünen büyük, dağınık bir suluboya manzara. Tüm enerjisini ve kaynaklarını evin kızıyla ilgili bölümlerine akıtmış ve kendisinin yok olmasına izin vermiştir.

"Tristan'ın aksine, bunu sana karşı kullanmıyorum." Oliver evde başka kimse olmamasına rağmen kapıyı kapatıyor ve bedenim onun tenine, çıkardığı seslere, bana yaptıklarına dair daha önce ya da o zamandan beri hissetmediğim anılar canlandıkça ısınmaya ve elektriklenmeye başlıyor. "İnsanlar paniklediklerinde çılgınca şeyler yaparlar. Bunu bilmeliyim."

Tepedeki ışığı kapalı bırakıp loş bir başucu lambasını ve mağaramızda nasıl ateş yakacağımızı nihayet çözmüşüz gibi sarı bir ışık çemberi yayıyor. Biraz tedirgin hissederek, yatağın üzerine oturmak için yaptığı hareketi takip ediyorum.

yatağın kenarında. Oliver bana bir konuşma yapacakmış gibi birkaç adım ötede duruyor, bir ayağından diğerine geçerken kollarını ellerinin etrafından aşağı çekiyor. "Tünelde sana sikime dokunmamanı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Elbette biliyorum. Onun gibi ben de o haftanın her ayrıntısının üzerinde milyonlarca kez çalıştım, hafızamın kırıntılarını kemikteki et gibi didikledim, beni ayakta tutacak bir şeyler bulmaya çalıştım. İsteğinden ne anlam hiç bilemedim. Sadece başımı salladım, ne diyeceğimi bilemedim.

"Sana göstereceğim, ama eğer nefret edersen, lütfen kötü bir şey söyleme."

Biraz korkuyorum, pantolonunun içinde onu daha az istememe neden olabilecek ne olabileceğini anlamak için beynimi zorluyorum. Eşofmanını indirdiğinde ne olduğunu bir dakika sürüyor. Önce beyaz çizgilerle süslü lacivert külotunu fark ettim, çünkü tabii ki Ollie düz iç çamaşırına razı olmazdı, sonra yumuşak aletinin şişkinliği ve işte orada.

Dev gibi. İç çamaşırının bile benim ereksiyon halindeki sikimin uzunluğunda olduğunu söyleyebilirim. Ne kadar sert olduğunu ya da onu nasıl gizli tutmayı başardığını hayal bile edemiyorum.

Yüzümü izlediğini fark ediyorum, çenesi gergin ve gözleri tam olarak anlayamadığım bir utançla dolu. "Belki de bu iyi bir fikir değildi," diyor kararsızca, elleriyle her şeyi örtbas etmeye çalışsa da başarılı olamıyor.

Ayağa kalkıp yanına gittiğimde beni dikkatle inceliyor. "İzin verir misiniz?"

Uzun bir tereddüitten sonra bir kez başını sallıyor ve başını eğiyor. Çömeliip parmaklarımı külotunun kemerine geçiriyorum ve soluk kızıl saçlarıyla birlikte kalçalarından aşağı kaydırıyorum. Aleti bacaklarının arasında ağır bir şekilde sarkacak şekilde açılıyor. Kalın ve kesilmemiş, altında büyük taşakları var ve vücuduyla tamamen orantısız olsa da, farklı bir şekilde onun geri kalanı kadar güzel.

Eşofmanını ve iç çamaşırını ayak bileklerine dolayarak nazıkçe çekiştiriyorum. "Dışarı çık." Ayaklarını dışarı kaydırıyor ve ayak parmaklarını halıya doğru kıvrıyor. Elleri kendini örtmek için hareket etmeye devam ediyor, sonra tekrar uzaklaşıyor, kötü bir şey olmasını beklerken huzursuzca esniyor. Elimi halının etrafına sarıyorum.

Kalçasının arkasına, kışının kıvrımının hemen altına, başımı ona doğru eğiyorum. "Anlamıyorum. Sorun ne?"

Sesi yenilmiş gibi geliyor. "*On inçlik kesilmemiş sik* kötü bir porno videosu ya da fetiş forumundaki bir başlıktır, bir insan değil. Nasıl kullanacağımı bilmiyorum ve kadınlar o lanet şeyi gerçekten görene ya da ben deneyip canlarını yakana kadar hoşlandıklarını söylüyorlar. Kay ve arkadaşları arkamdan sürekli bu konuda şakalaşırlardı. Kimseye söylemedim ama tepeye çıkmaktan nefret ediyorum. İnsanları sikmekten nefret ediyorum.

Bizden sonra, gey olmanın artık bunu yapmak zorunda olmadığım anlamına gelebileceğini düşündüm. Ama porno izlediğimde, sadece büyük penisli bir alt buldum ve tüm video onu üst yapmakla ilgiliydi çünkü aksi takdirde boşa giderdi." Başını eğerek yüzünü kapüşonunun yakasının altına gömüyor, ben sadece gözlerindeki savunmasız ifadeyi görebiliyorum. "Geri kalanıma uymadığı için üzgünüm," diye mırıldanıyor.

Parmaklarını tutup elini kolundan çekerek yanağıma yaslıyorum. "Bu doğru mu? Sanırım kontrol etmem gerek." Kapüşonun çekiştirerek yüzünü ortaya çıkarıyorum. "Bundan kurtulabilir miyiz?"

Ağzının kenarlarında minik bir gülümseme beliriyor. "Çok sevimsizsin."

"Ben ciddiylim."

Gözlerini devirerek eşofmanını başının üzerinden çeker, neredeyse dolanacaktır. "İşte. Sen-" Gözlerimi, tadına baktığım ama hiç görmediğim vücudunun her santimetrekaresinde gezdirirken o da susuyor. Tıpkı sikinde olduğu gibi.

Elleri refleks olarak kendini için hareket ediyor, sonra tekrar yanlarına düşüyor. Biçimi ince ama kıvrımlı, kalça kemikleri arasındaki çukura doğru akıyor ve kışının yuvarlak kabarıklığı. Otuz altı yaşında olmasına rağmen vücudu biraz yıpranmış ama teni hâlâ yumuşak ve pürüzsüz, sadece belli belirsiz kıllar var.

göbeğinin etrafında. Dar göğsü hızla inip kalkıyor, pembe meme uçları sertleşiyor.

Şehveti, sadece ona cevap veren aletimin sertleşmesini hissedebiliyorum ama her şeyden çok hayranlık ve minnettarlık duygusuyla dolup taşıyorum. O benim tek ve her şeyim, aynı anda hem çok kırılgan hem de çok güçlü ve bu beden onu güvende tuttu ve son bir gece için bana geri verdi Birlikte. Benim dünyamda, bu kadar değerli bir şey çoktan kırılmış ve mahvolmuş olurdu. Şu anda, onu kendim kırmaktan biraz korkuyorum.

Elimi kalçasına koyarak duraklıyor ve onu kontrol ediyorum. "Dokunabilir miyim?"

Tereddüt ediyor, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ama bakışları istekle bulanıklaşıyor. "Eğer istersen."

Parmaklarımı dibinden ucuna doğru gezdirirken omzumu sıkıyor. Daha önce hiç kesilmemiş bir siki yakından görmemiştim ve nasıl çalıştığını gerçekten bilmiyorum. Derinin bir araya toplandığı uca dokunduğumda kıpırdanıyor ve inliyor, beni sıkıca kavıyor.

Büyülenmiş bir halde şaftı kavıyor ve sünnet derisini geri çekiyorum, koyu, ıslak bir kafa ve altındaki hassas, el değmemiş deriyi ortaya çıkarmak için gerilmesini izliyorum. "Siktir," diye nefes alıyorum. Benimkine kıyasla çok çiğ ve içgüdüsel olarak cinsel.

Derinin tekrar aşağı kaymasına izin verdiğimde, sonra tekrar yukarı çektiğimde, daha yüksek bir ses çıkarıyor, elime doğru sallanıyor ve aleti sertleşmeye başlıyor. Ondan o kadar *çok* var ki, onu iyi hissettirmem için o kadar çok yol var ki.

Pantolonunu indirdiğimde aklımdan geçen ilk şeyi, ona baktığımda kafamda oluşturduğu resmi kelimelere dökmeye çalışıyorum ki o da görebilsin. "Herhangi bir erkeğin seni dizlerin açık ve bu kocaman, muhtaç ereksiyonla orada diz çökmüş, seni boşaltmaları için yalvarırken neden görmek istemediğini anlamıyorum."

Gözleri büyür ve ağzı açık kalır. "Oh. Ben...bu...vay canına. Tanrım, Jackson." Yine kızarıyor, bu sefer göğsüne kadar iniyor ama utançtan değil. "Gömleğini de çıkarabilir miyim? Bu iş garipleşmeye başladı."

Kot pantolonumu çıkarıp içinden sıyrılarak yatağın kenarına tünüyorum, o ise dizlerimin arasında durup tişörtümü vücudumdan yukarı çekiyor. Gövdemi kaplayan dövmelere bakarken nefesi kesiliyor; eski ve yeni, acı, öfke ve hissetme ihtiyacından oluşan bir düşünce ve duygu karmaşası. Onlara çok fazla düşünce ve acı yatırımları yaptım, ama artık onlara bakmaktan bile hoşlanmıyorum. Onun bakmasından da nefret ediyorum, geçmişimin her santimime kazınmış olduğunu görmekten, asla duymasını istemeyeceğim çarpık hikayelerden.

Eli göğsümün ortasında duruyor, başparmağı göğüs kafesimin kenarını şefkatle okşuyor. Tenimiz birbirimizin her parçasını hatırlıyor, kalplerimizin unuttuğu şeyleri bile. Dizlerinin üzerinde yatağın diğer tarafına doğru tırmanırken, göğüs kafesimi kaplayan siyah mürekkebin genişliğini görebilmek için geriliyorum. omuzlarımdan başlayıp sırtımın ortasına kadar iniyor. Bir damga gibi hissediyorum; arkamda ne bırakırsam bırakayım, hayatımın sonuna kadar beni takip edecek. Parmakları önce omurgamda, sonra da ağzında gezinirken ürperiyorum. "Acıdı mı?" diye mırıldanıyor.

Başımı salladım. "Onları lazerle aldırmalıydım ama bunu asla karşılayamazdım. Hacker'ın biri bu örtüyü bedavaya yapacağını söyledi. Bir tür kabustu."

Sessizce mırıldanarak alnını kürek kemiklerimin arasına dayıyor. gelen ciddi sessizlikte, "Kaç barfiks çekebilirsin?" diye ağzından geçiriyor.

"Ha?" Arkamı döndüm ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bilmiyorum."

Sinirli bir şekilde ofluyor. "Anlaşıldı. Ne kadar fit olduklarını bilmeye bile zahmet etmeyecek kadar fit olan insanlardan nefret ediyorum. Ben olsam durmadan bununla övünürdüm."

"Kaç tane yapabiliyorsun o zaman?"

Sırıtarak dizlerinin üzerinde zıplıyor ve gergin olduğunu unutuyor. "İki. Eğer az önce pizza yediysem, o zaman bir. Ya da Megan ayaklarımı tutarsa üç." Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Bacaklarıma asılmaya çalışıp ikimizi de yere düşürdüğünde ve kafasının banyo tezgahına çarptığı yere dikiş attırmak için onu acile götürmek zorunda kaldığımda sıfır."

Tam bir ahmak. İçim parçalanırken bile, şimdi bile, beni her zaman bir şekilde güldürmeyi başarıyor, uzun zaman önce kilitlediğim ve terk ettiğim tüm parçalarıma temiz hava ve güneş ışığı üflüyor. Kollarımı ona doluyorum ve sırt üstü yatağa atıp üzerine çıkıyorum. "Onunla sadece otuz saniye görüştüm ve bu hikayeye tamamen inanıyorum."

"Şuna bakın." Vücutlarımıza bakıyor. "Birlikte çok seksi görünüyoruz." Sırtını eğerek bana sürtünüyor, meme uçları göğsüme değiyor ve haklı. Onun masum, yumuşak vücudunun benim pürüzlü vücuduma çılgınca bir şey var. "Siktir," diye mırıldanıyor ve birden her şey

Bana mantıklı geliyor. Vücudumun kendisi için ne istediğini hâlâ öğreniyorum ama ondan ne istediğimi şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi biliyorum. Bu benim tek şansım, gitmeme on iki saatten az kaldı ve onun düşünemeyecek kadar tahrik olmasını, çaresiz kalmasını, hayatında hiç olmadığı kadar sert boşalmasını istiyorum, hepsi benim yüzümden. Bunu gerçekleştirmek ve izlemek istiyorum.

Ağızlarımız tekrar birbirini buluyor, bu sefer daha çılgınca. Boxerımın önünü aşağı itip kalçalarını iterek delicesine kalın sikini benimkine sürterken artık neredeyse tamamen sertleşmiş durumda. Sıkı bir elimi shaftlarımızın etrafına ulaşabildiğim kadar uzattığımda, çılgınlık atıyor ve yumruğumun içine düzensiz bir şekilde sikişiyor, fazla derisi, duyum neredeyse çok fazla olana kadar aletim boyunca ileri geri sürükleniyor.

Adam çarpıcı görünüyor; teni kızarmış, ağız  p şmelerimizden hırpalanmış, göbeği boyunca uzanan devasa aleti ve sünnet derisinden müstehcen bir şekilde dışarı fırlamış, kaygan ve sızdıran koyu renkli ucuyla nefes nefese. Yapamıyorum

Onun *burada*, , sıcak ve canlı olduğu gerçeğini kafama yerleştiriyorum. Hızla kaybolan bir rüyanın arkasındaki soğuk bir gölge değil. Saatte yüz mil hızla parçalanıyor, çünkü daha önce hiç kendini bırakmasına izin verilmedi, hiç tapılmadı ve buna neredeyse benim vermem gerektiği kadar ihtiyaı var. Bu, bu sikişe getirdiğim en iyi şey gibi hissettiriyor.

bok çukuru dünya.

"Ağızını a."

İnliyor ve dilini çıkartıyor, hâlâ kalçama vurmaya alışıyor.

Dağınık parmaklarımın tadına baktığında iniltisi derinleşiyor ve sertçe emiyor, titriyor ve dilini parmaklarımın arasına sokuyor.

"şimdi seni ters çevireyim mi?" Kaygan parmaklarımı çekip ona gösteriyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Siktir, lütfen Jackson."

Karnının  zerine dönmesine ve mağarada yaptığı gibi diz çökmesine yardım ediyorum.

Kıçını kaldır. Gözlerim sırtına dağılmış illerin oluşturduğu soluk takımyıldızlarını keşfediyor. Deliğini görebilmek için sağ yanağını hafifçe yana çektiğimde nefesi kesildi ve kıpırdandı. Daha önce hiç bir erkeğin kıını görmemiştim.

nasıl merak ediyordum. Ama bu bana sunduğu Oliverın bir başka parçası ve ben bundan daha fazlasını asla isteyemem.

Onu neyin tahrik edebileceğini tahmin ederek, sikişinin başı yatağa s rt nene kadar dizlerini daha da açıyorum. O sefilce inliyor ve ben Taşaklarının ne kadar görüyorum. Onları okşamak istiyorum ama sanırım patlayacak, her ne kadar yapmamaya çalışsa da. Deliğine dokunduğumda sıçrıyor ve çarşafın üzerine prekum bulaştırıyor. Bu sefer nasıl sakın olacağımı biliyorum, bu yüzden tükürükle kayganlaşmış bir parmağımı kenarından geçiriyorum,

Sonra bir tane daha. İi altı yıl önce sikimi kucakladığında hissettiğinin aynısını hissediyor. Parmaklarımı genişçe açıyorum, böylece güzel ve dolu hissediyor.

"*Kahretsin*," diye sızlanıyor. "Jax, lanet olsun. Onunla bir kez bile oynamadım. Hissedebiliyor musun? Sıkı çünkü senin için sakladım."

Geliyorum. Kendime dokunmadan, daha önce hiç olmadığı kadar sert, yıkıcı bir top gibi çarpıyor bana. Dllerim kıkına indiğinde nefesi kesiliyor, parmaklarımla sarsılırken dllerim çatlağına ve kalçasına damlıyor.

"Hissediyorsun

Bu mu?" Hâlâ doruk noktamda uçuyor ama tamamen onun vücuduna odaklanmış bir şekilde parmaklarımı daha derinlerine sokuyorum. "Bunu sen yaptın, Oliver."

Ağlamak üzereymiş gibi yatağın içinde adımın inliyor. Aletine doğru uzandığında, onu itiyorum ve boştaki elimle okşuyorum, sünnet derisinin nasıl hareket ettiğıyle oynuyorum, hızlı ve yavaş, neyi sevdiğini görmek için. "Seni çok sert boşaltacağım Ollie. Seni elimin her tarafına boşaltacağım, böylece o devasa sikinin ne kadar dl yaptığını görebileceksin."

Vücudu sarsılıyor. Bir yanımla onu sırt üstü yatırıp ağzımı sikine dolamak istiyor ama ilk denemede böyle bir yükü kaldıracak kadar cesur değilim. Bunun yerine onu yan tarafına itiyorum ve yarığını kucaklıyorum, tuzlu, saf karmaşa, elleri başımı kavırıyor.

Sonunda bittiğinde, gevşiyor ve gözleri kapalı, nefesini tutmaya çalışarak orada yatıyor. Üzerine tırmanıyorum ve sırtını ait olduğu yere, göğsüme doğru çekiyor. Birkaç dakika sonra sırtüstü yatmak için kıpırdanıyor ve sessiz turuncu ışıktaki gözlerini kırpıştırarak açıyor. Yüzümü bulur bulmaz, farkında bile olmadığı bir refleks gibi parlak bir gülümsemeye rahatlıyor. Kalbimin her bir parçasını kırıyor. Bir kolumu ve bir bacağımı onun üzerine atıyorum ve yüzümü boynuna gömmek için aşağı kayıyorum, ona bakmak zorunda .

Yer değıştirerek başımın üstünü öpüyor ve kulağımın kabuğunu okşuyor.

"Tamam mı?" Mırıldanıyorum.

Kısık sesle kıkırdıyor. "Sanırım cevabı biliyorsun. Bu delilikti." Omzuna yaslanıp gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Oliver'ın duvarda tik tak eden bir saati yok ama biz uyuklarken geçen her saniyeyi aynı şekilde duyabiliyorum, tekrar kurtarılan, gün ışığına sürüklenene kadar geri sayıyorum. Ta ki eli son kez benimkini bırakana kadar.

Ama şimdilik, bedenlerimizin her bir parçası kimsenin çözemeyeceği bir düğüm halinde iç içe geçmiş halde çıplak uyuyoruz. Nefeslerimiz senkronize, kalp atışlarımız da öyle, karanlıkta birbirimizle sırlarımızı paylaşıyoruz.

III

You and Me

Bölüm 2o

JACKSON

Tanımadığım bir odada, orta boy bir yatağın büyük bir kısmına çıplak bir şekilde yayılmış halde sarsılarak uyanıyorum. Kalbim panikle yerinden fırlıyor ama yastığımın Oliver'ın saçları gibi koktuğunu fark ettiğimde her şey sakinleşiyor. Kendimi doğrultmaya ve bacaklarımı yorganından çözmeye zorlamadan önce yüzümü her tarafına sürüyorum.

Dışarıdan gelen bir esintiyle hafifçe dalgalanan sade, gri perdelerin arasından bir güneş ışığı süzülüyor. Sonunda yerde kot pantolonumu bulup telefonumu çıkardığımda ekranda öğlen yazıyordu. Her şeyi yeniden başlatıyorum. emin için telefonu arıyorum ama saat değişmiyor. Sonra Aylar süren eski arabalar, restoran kabinleri ve kanepelerden sonra o lanet yatak beni bütünüyle yutmuş olmalı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez çevik ve eklemlerim ağrımıyor.

Yirmi dört saatlik zaman limitim boyunca uyudum. Eğer şanslıysam, o adam fark etmeden önce yandaki toprak yoldan aşağı inip ortadan kaybolabilirim. Bir yanım tek kelime etmeden ön kapıdan çıkıp ortadan kaybolmak istiyor. Ollie daha iyisini hak ediyor ama ben bir aziz değilim. Babam ve sarhoş arkadaşlarının bana vurduğu ilk günden beri hayatımı acıdan kaçınmaya çalışarak geçirdim. Bu içgüdüğü geçersiz kılacak kadar güçlü olan tek şey, onun okyanus gözlerine son bir kez bakma ihtiyacım.

Kıyafetlerimi giyerken, açık pencereden The Beach Boys'a benzeyen bir müzikle karışık kahkaha sesleri geliyor. Ilık ışık Perdeleri kenara çekip dışarı bakarken vücuduma yayılıyor. Pencerenin etrafına tırmanan sarı güllerin kokusunu ama evin bu tarafından hiçbir şey göremiyorum. Burası çok sessiz, tozlu, huzurlu bir sessizlik beni içine gömülmeye ve asla ayrılmamaya davet ediyor.

Evin geri kalanına doğru ilerlediğimde, çorap ayaklarım yarı yolda duruyor. Odanın diğer ucunda. Ollie'nin kapısının arkasına astığı bornoz ve ceketlerin arasından bakınca tanıdık bir pazen şerit görüyorum. Kahverengi ve beyaz ekose parmaklarımda o kadar yıpranmış hissediyorum ki ellerimde parçalanacağından eminim. Derli toplu tamir dikişleri, dikişleri boyunca onarmaya çalıştığı tüm noktaları işaretliyor, ancak bu noktada gömlektten çok delik. Yüzüme sürdüğümde, yıllarca Oliver'ın ve onun götürdüğü her yerin kokusunu alıyorum; kamp ateşi dumanı, deniz tuzu, taze kesilmiş çimen. Etrafına sarmak istiyorum ve kendimi onun etrafına sarıyorum, ta ki o gülüp içimde yutulana kadar.

Onu yere bırakıp kapıyı açıyorum ve kendimi davetsiz misafir gibi hissederek koridoru keşfe çıkıyorum. Yontulmuş tezgahı ve su lekeli küvetiyle küçük banyoya işiyorum, sonra oturma odasının girişinde duruyorum. Her şey eski ve yıpranmış, yerler ve duvarlar, mobilyalar ve demirbaşlar, ama burası şimdiye kadar bulunduğum en ev gibi yer olabilir. Gözlerim rahat kanepenin minderlerindeki biri büyük, diğeri küçük iki ezikten, ev bitkilerinin oluşturduğu ormana

Yemek odası ve duvar Megan ve Oliver'ın yıllar boyunca çekilmiş düzinelerce fotoğrafıyla kaplı. Baktığım her yerde sadece sevgi, anılar ve asla kırılmayacak ya da uyuşturucu için satılmayacak hatıralar görüyorum.

Yemek odasındaki sürgülü cam kapıya geçip çoraplarımı çıkarıyorum ve çatlak bir veranda döşemesine çıkıyorum. Burası bir bahçe dükkânı patlamış gibi görünüyor; saksı toprağı, malalar, eldivenler, küreklerle dolu yırtık pırtık torbalar.

Bitkilerin içinde geldiğı o dayanıksız plastik tepsiler çimenlerin üzerinde boş şekilde uçuyor ve çitlere takılıyor.

"İşim bitti. Su zamanı," diye bağıyor Megan, gelişigüzel yerleştirilmiş, eğri büğrü çiçeklerden oluşan bir yataktan sıçrayarak. Kir içinde kalmış bir tayt ve babasının dizlerine kadar inen eski bir tişörtünü giyiyor. Karmakarışık

Beni fark etmeden evin kenarına sarılmış hortuma doğru yürürken yüksek at kuyruğu .

"Sana söyledim Skip: Sadece ilginç olduğunu düşündüklerin değil, tüm bitkiler toprakta olana kadar su zamanı değil." Oliver sırtı ona dönük diz çökmüş, bir ağaç fidanının kök yumağının etrafını dikkatle toprakla dolduruyor.

Kapıya yaslanıp Megan'ın hortumu açışını, kolunun altına sıkıştırışını ve çalıştırışını izliyorum.

"Megan," diye sesleniyor Ollie, hâlâ işine odaklanmış bir halde. "Bu su " Adam tiz bir sesle çığlık atarken, kadın adamın kafasının arkasına su fışkırtarak onu ellerinin ve dizlerinin üzerine düşürüyor. Adam dönüp kıza doğru atlarken, ikisinin de aynı güneş gözlüklerini taktığını fark ediyorum, bankanın o gün bedava dağıttığı kırmızı plastik gözlüklerden. iş fuarı.

Oliver hortumu ele kızını boğulan bir kedi gibi çimlerin üzerinde çığlık atıp çırpınana kadar kovalamadan önce güneşte parıldayan bir su fiskiyesinin içinde hortum için güreşirler.

Beni fark ettiğinde tökezleyerek duruyor ve Megan hortumu kaptığı gibi nefes nefese ve damlayarak orada duruyor. Güneş gözlüklerini çıkarıp parlak gözlerini ortaya çıkarıyor ve korkuyla umut arasında gidip gelen endişeli bir ifadeyle beni izliyor.

Megan onun bakışlarını takip ediyor ve beni görüyor. Hortumu yere çimenlere boşa akıtıyor ve el sallıyor. "Tekrar merhaba! Buraya mı geldin? Bahçe mi? Babam kötü bir yardımcı olduğumu söylüyor."

"Bunu görebiliyorum." Ollie'nin ıslak tişörtünün vücudunun her açısına şeffaf bir şekilde inceliyorum.

Üstünün eteklerini sıkarak yaklaşıyor. "Mars'ı faresiyle besleyecektim. İzlemek ister misin?"

"Kiddo." Oliver telefonundaki müziğin sesini kısıyor, hâlâ dikkatle beni izliyor. "Git kuru giysiler giy ve Mars'ı besle, tamam mı?"

Sanki aklını okumaya çalışıyormuş gibi bir kaşlarını çatarak ona baktıktan sonra bana meraklı bir bakış fırlatıyor ve içeri kaçıyor.

"Dün gece Mars'a iyi davrandın, yani artık onun en iyi arkadaşısın." O Tişörtünü çıkarmaya çalışıyor ama o kadar sıırsıklam ki kolları yarı yolda sıkışıp kalıyor. Duvarı itip onu kurtardım. Su damlacıkları tenine ve saçlarına yapışmış, ışıқта kusursuz. Burnunu kırıstırarak gömleğini çimlere fırlatıyor. "İyi misin? Uyumana izin vermek istedim."

Gitme vaktim geldi de geçiyor. Ayaklarımı hareket ettiremiyorum.

Ben bir şey söylemeyince başını eğiyor, gözleri endişeli. "Bir süre bizimle takılmak ister misin? Peyzaj ve bitki yetiştirmeye çalışıyoruz. köşede biraz sebze var. Daha sonra hamburger ızgara yapacağız, sonra da çadır kurup burada film izleyeceğiz." Parmaklarını ıslak buklelerinde gezdirerek mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Bunu her bahar yaparız."

Parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. Hoşça kal sadece iki hece, ama ağzım bunu başaramıyor.

"Babamın çadırı kurmasına yardım edebilirsin çünkü benim boyum çok kısa ve bunu yapmaya çalışırken sürekli küfrediyor," diye arkamdan sesleniyor Megan. Geri çekiliyor

dev bir çadır çantasını sürükleyerek kapıdan giriyor. Çingirak ve yırtılma sesleri çıkardığı her seferinde Oliver irkiliyor.

"Misafirlere iş yaptırmayız, Megs." Bana biraz savunmacı bir şekilde bakıyor. "İster inanın ister , biz bu evde görgü kurallarını öğretiriz. Sadece sen henüz hiç görmedin."

"Bana havalı göründü."

Megan bana onaylayan bir başparmak işareti yapıyor ve gülümsediğimi hissediyorum. Bu daha önce hiç görmediğim bir şey, ne hayatta kalmak, ne seks, ne uyuşturucu ne de para.

Bu bir aile. İnsanların bunu korumak için neden öldüğünü anlıyorum.

Çimlerdeki gölün üzerinden geçerek hortumu kapatıyorum. Yeni fanılamı çıkarıp çıplak omuzlarına örttüğümde Oliver irkilmiş görünüyor ama kollarını fanılanın kollarına sokup sıkıca sarılıyor.

Ödünç alınmış bir var, bu yüzden onu yaşayabilirim.

Ve yapıyorum. Oliver'ın çadırını kurdum.

Megan verandadaki bir sandalyeye uzanmış, eğri büğrü tüm yönlerini işaret ediyor. İşim bittiğinde içeri koşuyor ve kucak dolusu yastık ve battaniye taşıyor. Bahçe işleriyle uğraşmaktan kafası dağılmış bir halde yeni sarayına kıvrılıp tabletini eline alıyor ve delicesine hızlı konuşan genç kızlarla dolu bir dizi izlemeye başlıyor.

Ollie'nin sebze koymak istediği köşedeki yükseltilmiş yatağa doğru ilerliyorum. Kucağında tohum paketleri, gözünde güneş gözlükleriyle kenarda oturuyor. Burnunun üstü ve yanakları güneşten pembeleşmeye başlamış. Önünde durduğumda bana gülümsüyor.

"Biraz marul ekmek ister misin? Skip'in hazzı geciktirme alışkanlığı tohum ekmeyi sevmiyor, bu yüzden genelde ben ekiyorum."

Dizlerinin arasına çömelip güneş gözlüklerini çıkarıyorum. Bu öğleden sonra onu görmeliyim, her şeyini. Parmaklarım kulağının kenarında geziniyor. Sonra gözlüğünü kendi başımın üstüne kaydırıyorum. "Bana nasıl olduğunu göster."

Yutkunuyor, gözleri benimkileri arıyor, kuruyan saçları esintiyle karışıyor ve kabarıyor. Arkasını dönerek parmağıyla toprağa çizgiler çiziyor. "Bu sıranın marul, bu sıranın havuç ve bu sıranın da

Balkabağı." Başparmağını yeni açılmış toprağın derinliklerine bastırışını izliyorum. "Her birkaç santimde bir küçük bir delik açıp içine birkaç tohum atıyorum, sonra da üzerlerini kapatıyorum." Ellerini fırçalayarak telefonunu arıyor. "Geçen yıl iyi büyüklükte bir balkabağım vardı - en azından iyi olduğunu düşünmüştüm. Elimde resimleri var.

verde; Cadılar Bayramı için ejderha oymaya çalıştım ama su aygırına benzedi."

Elimi telefonuna dolayarak yüzünün yan tarafını kavıyorum ve dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırıyorum. Yumuşak, özlem dolu bir şaşkınlık sesi çıkarıyor, sonra

Beni geri öpüyor. Eğer bu son kez olacaksa, bundan memnunum - taze toprak ve büyüyen şeylerin kokusu, tenimizdeki güneş ve gömleğime sarılmış, bana sebze bahçesinden bahseden mükemmel, buruşuk bir adam.

Geri çekildiğimde, gözleri cevabını bilmediğim sorularla doluydu. "Hadi yapalım şunu." Avucumu uzatıyorum ve o da gıdıklayıcı bir tohum yığını döküyor.

Talimatlarını taklit ederek, tek bir tanesini bile ziyan etmemeye çalışarak sıranın aşağısına doğru ilerliyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Pek çok şeyi yok ettim ama hiç yeni bir şey yapmadım. Kimse bana nasıl yapılacağını göstermedi.

Arada bir Megan'ın filmde histerik bir şekilde güldüğünü duyabiliyorum ve Oliver'ın her seferinde bunu yaptığının farkında olmadan gülümsediğini fark ediyorum.

OLIVER

Dikimi bitirdiğimizde, narin kısımları suluyorum ve Megan'ın çiçeklerini hortumla izin veriyorum. Eminim yarısı uçup gidiyordur ama bir şekilde öğrenmesi gerekiyor. Sırtı bize dönükken, hortum bir alev makinesiymiş ve zombi sebzelerden oluşan bir orduyu kızartıyormuş gibi davranırken, Jax kollarını arkamdan doluyor ve çenesini saçlarıma dayıyor. Aklından neler geçiyor, onu tutuyor muyum yoksa kaybediyor muyum anlamıyorum. Duvarlardan oluşuyor, haritası olmayan bir labirent gibi.

Üçümüz burada, bu şekilde, unutmak için en çok çabaladığım fantezileri geri getiriyor - Jackson ve benim bir şekilde Megan'ı birlikte yaptığımız ve Kay'ın hiç var olmadığı fantezileri. Delirmeden önce kollarından çekilmem gerekiyor. "Burgerleri ızgaraya hazırlamama yardım eder misin?"

Güneşi kontrol ediyor, telefonundan saati kontrol ediyor ve tereddüt ediyor. Sonra, elime doğru çekilen vahşi bir şey gibi, beni içeri kadar takip ediyor. Islak sandaletlerimi onun çoraplarının yanına tekmeliyorum, sonra buzdolabını karıştırmaya başlıyorum. "Tris bana salsa verde ve chia tohumu karıştırılmış burger köftesi yapmayı öğretti.

Kulağa tuhaf geliyor ama bir tanesini deneyene kadar bekleyin."

Malzemeleri göğsüme bastırarak arkamı döndüğümde Jackson'ı tezgâha yaslanmış, meyve kâsesinin yanından aldığı bir kâğıt parçasına kaşlarını çatmış halde buluyorum. Göğsüm daralıyor. Dün gece oraya düşürmüştüm ve saklamaya fırsatım olmamıştı.

"Bunu istememiştim." Elimi attığımda elimden çekip alıyor ve okumaya devam ediyor. "Madem gidiyorsun, o zaman benim işlerime burnunu sokamazsın," diye itiraz ediyorum, elimi uzatarak.

Avucuma bırakıyor ama artık çok geç. Kalın, siyah harflere bakıyorum: *BORÇ TAHSILATI - VADESI GEÇMİŞ*. Sıcak utanç boğazımın arkasında sanki hasta olacaktım gibi düğümleniyor. Onun hiçbir sırrını bilmiyorum, ama şimdi o benimkilerden birini biliyor, Tristan'a bile söylemediğim bir şeyi.

"Her şey mi?" diye gürlüyor sessizce.

"Kesinlikle mükemmel."

Gözlerini kısıyor.

"Bu seni ilgilendirmez. Sen benim değilsin-" Duruyorum, çünkü bu cümleyi bitirmek için hem çok fazla hem de yeterli kelime yok. "Herkesin bazen faturaları gecikir."

"Arkada çok şey var."

"Sen hiç fatura ödedin mi?" Huysuzca patladım. "Yoksa bir sonraki şehre gidip her şeyi yeniden yapmadan önce bisikletinle kara kara düşünüp yalnız bekar babaları baştan mı çıkarıyorsun?" Cevap vermeyince ellerimi yüzümde gezdirip inliyorum. "Çok hassas bir noktaya dokundunuz. Üzgünüm-"

"Unutma," diye uyarıyor. "Özür dilemek yok." "Bu gerçekten hâlâ geçerli bir şey mi?"

Tezgâhın etrafından dolanarak beni kaldırıyor ve kırım tezgâhın üzerine koyuyor, parmaklarını şortumun kenarlarından yukarı kaydırıyor ve kalçalarımı sıkıyor. "Söz vermiştin. Asla demiştin."

Kollarımı kavuşturuyorum ve sefil bir şekilde pencereden dışarı bakıyorum.
Megan

Suyu kesmek için hortumu ikiye ayırır ama eli kayar ve yüzüne su sıçrar. "İyi. Üzgün değilim." Derin bir nefes alarak onun sıcak fanilasını kendime doğru çekiyorum. "Bu agorafobi olayı... Terapiyi karşılayamıyorum, bu yüzden daha da kötüleşiyor. Normal işlerde çalışamıyorum.

Stacey'nin yaptığı gibi beni ağırlıyor. Bütün işleri bir araya getiriyordum.

On iki çocuklu ev okulu anneleri gibi kupon yapabiliyorum ama bu yeterli değil."

"Bu senin hatan değil," diye mırıldandı kulağıma. "Tünel herkesi mahveder."

"Seni ."

Arkasına yaslanıp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, kahverengi gözleri niyetli.

"Ben zaten sikilmiştim."

"Megs'in velayetini aldığımnda, mahkemeye, ona ve

Herkes benim ona her zaman kulak olacak mükemmel bir ebeveyn olduğumu düşünüyordu. Şimdi gitar dersleri ve yaz kampı gibi hak ettiği şeyleri kaçırıyor. Üniversite konusuna hiç girmeyeyim bile. Ailem, büyükanne ve büyükbabası, onu alıp rüya gibi okullara yerleştirmeyi, ona isteyebileceği her şeyi vermeyi teklif edip duruyorlar." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Onu hastanede beşikten çıkardığım ilk andan beri o benim her şeyimdi, Jax. Onu kaybedersem ölürüm."

"Biliyorum." Boynumun arkasını sıkıyor. "Sen onun babasısın ve o sana ihtiyacı var. Eğer bir şeyler yapmak , ailen terapiye yardımcı olabilir mi?"

Başımı hızlıca sallıyorum. "Sefil olsam bile, mükemmel karısı ve çocuğuyla mükemmel oğulları olmamı istiyorlar. Onlarla ilişkiyi kesmemeye karar verdim ama onlardan yardım kabul etmeyi reddediyorum. Ve eğer ne olduğunu öğrenirlerse

psikiyatristlere ve psikiyatrik ilaçlara ihtiyacım var ya da her ne haltsa, bana bir daha asla saygı duymayacaklar. Ben de kendime bir daha asla saygı duymayacağım."

"Ah." Yüzünde bir gölge beliriyor. Sessizlik , çünkü sonuçta ikimizin de verecek cevabı yok.

"Kaldığınız için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, yorgun yüzünü ellerimin arasına alarak.

"En azından fikrini değiştirmeyi düşünür müsün? Veda etmemeyi?"

Lavabonun üzerindeki horozlu saate tedirginlikle bakıyor, sanki akrebin her hareketi canını yakıyormuş gibi. "Yapamam."

Kollarını omuzlarıma dolayarak beni göğsüne çekiyor ve bana sarılıyor, yüzü saçlarıma gömülüyor. Altı yıldır hayalini kurduğum adam mutfağında duruyor, her şeyiyle gerçek ve çekip gitmek üzere. Çaresizce gevezelik etmeye başladım. "Kule'yi hatırlıyor musun?

Gölgeler mi? Megan, Tris ve ben her hafta arkadaşlarımızla bir araya tünelde oynadığımız oyunu oynuyoruz. Eğlence olsun diye kuleyi koydum ve onlar da tırmanmak üzereler. Arkadaşım Jonah'nın taklitçiyi harekete geçireceğini garanti ederim - ve o bir ampute, değil mi - yani kolunu ısırp kopardığında gülerek ölecek. Eğer haftaya gelersen, yapabilirsin-"

"Ollie." Sözümü nazıkçe keserek bizi ayırdı. Dilinin ucundaki "*hayır*"ı görebiliyorum. Ondan sonra da *vedalaşma* ve *özür dileme*. Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar omuzlarını kavırıyorum, sanki fiziksel olarak gelecek değişecek. Çenesi gergin, yere bakıyor. Uzun bir süre öyle kalıyor, sonra derin, kararsız bir nefes alıyor ve alnımı öpmek için eğiliyor. "Belki."

"Bekle, ne?" Ona bakakalıyorum, kalbim göğsümde tökezleyerek duracak gibi oluyor. "Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Gözlerinde yanlış bir şey görebiliyorum ama adını koyamıyorum. Cevap vermek yerine çenemi yukarı kaldırıyor ve beni öpüyor, bu sefer aç bir şekilde, sanki vermek yerine alıyormuş gibi, dudaklarımı ayırıyor ve dilini yavaş vuruşlarla benimkinin tadına bakıyor. Sonra geri adım atıyor, ayakkabılarını alıyor ve başka bir şey söylemeden ön kapıdan çıkıyor.

Bölüm zz

JACKSON

Beni ilk olarak Scout buldu, olaydan sonra. Sadece on dört yaşındaydı ama tanınmayacak kadar şişmiş yüzüme, kurumuş kanıma, yüzümdeki kırık el. Ya da ayaklarımın dibindeki kurşunla delik deşik olmuş cesedi. Bilincim yerine gelene kadar yüzüme su döktü, sonra da tüm vücudumun hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etti.

Dişlerim. Ambulanstan çaldığı ilk yardım çantasıyla yaralarımı temizleyip sararken duvara yaslanmış, boş boş bakıyordum

Bir keresinde acil yardım ekibi aşırı dozdan ölen birini hayata döndürmekle meşguldü.

Bana diğer adamların beni çoktan polise ihbar ettiklerini, polislerden birinin çetenin maaş bordrosunda olduğunu söyledi. Ben yerde kanlar içinde yatarken, onlar yaptığım şey yüzünden beni nasıl mahvedeceklerini planlıyorlardı.

Yaralarımдан birini dezenfekte ederken, o çatlak ergen sesiyle, "Tamamen boku yemişsin," diyor. "Olabilirdi "Seni öldürmelerine izin vermek daha iyi."

Tekrar tekrar o sözleri, ne kadar doğru olduklarını düşündüm. Çünkü hiç kimse bu şekilde yaşamaya devam edemez. O günden sonra her gün kendime, eğer bir şekilde bu hayattan sonsuza dek kaçacak cesareti bulursam, ne cennette ne cehennemde ne de bu kahrolası gezegende hiçbir şeyin beni geri getiremeyeceğini söyledim.

Karavan parkının ortasına doğru sürmek öldürülmek için iyi bir yol, ama ben bunu aştım. Motor rölantide ve kollarımı kavuşturmuş bir şekilde oturup, adı her ne haltsa karavandan çıkıp ellerini rahatça ceplerine sokarak yanıma gelmesini bekliyorum. Bu, birçok kez gördüğüm sivri bir hakaret, seni çok az insan olarak gördüğümü söyleyen bir esneklik.

Silahıma uzanmamın ne kadar süreceği umurumda bile değil.

*Bekliyor, önce beni
konuşturuyor. "Ben yaparım."*

"Ne yapmak?"

"Ne yapmamı istersen." Ne kadar aptalca bir söz ama içimde pervasızlıktan başka bir şey kalmadı. "Söz verdiğin gibi burada korunarak kalabildiğim sürece."

"Elbette." El sıkışırken göz teması kuruyorum, omuzlarımı dik tutuyorum, ama karnım dönüyor ve ağrıyor. "Yarın gece hava kararmadan gel. Kolayca başlayacağız, bakalım işler nasıl gidecek. Ben Garrett. yol."

Adımı saklamaya çalışabilirdim ama zaten eminim. "Jax."

"Aramızda olmana sevindim, Jax."

Onun uzaklaşmasını izlerken, bu yerin tanıdık kokuları burun deliklerime doluyor; pislik, çürüme ve zulüm. Hızlı bir dönüş yaparak yola çıkıyorum ve rüzgârın kokuyu alıp götürmesine izin veriyorum.

Evrene karşı ilk adımımı attım. Bir takas önerdim - benim için en önemli olan şey karşılığında daha çok ihtiyacım olan tek şeyi. Bu yeterli olamaz. Kaderin her şeyi alıp daha fazlasını talep ettiğini en benim bilmem gerekir. Ama onunla savaşıyorsam, batmadan önce onunla uğraşma şansını memnuniyetle kullanırım.

Ertesi gün işe gitmiyorum, banyo lavabosunu tamir etmeyi yarılamaş olmama ve kimsenin ellerini yıkayamayacak olmasına rağmen. Tristan bankada olduğu için hortumu onun evinin yanından sürüklüyorum ve bisikletimi garaj yolunda yıkıyorum. Garajını karıştırdıktan sonra, *Star Wars*'taki çöp tenekesi robotu şeklinde bir tornavida ve hiç kullanılmamış bir anahtar seti buldum.

plastik ambalajından çıkarıldı. Telefonumda en sevdiğim blues gitaristini dinleyerek her şeyi ayarlamaya, lastikleri ve yağı kontrol etmeye çalışıyorum. Artık yeni gibi bir motosikletim var ve onunla kaçacak yerim yok.

Ellerimi yıkadıktan sonra Ollie'nin birkaç saat önce gönderdiği bir mesajı buluyorum.

O: Hala burada mısın? Her şey mi?

Vücudum onu bulmak için kaşınıyor, ama onu tekrar görmeden önce Garrett'la olan bu şeyin gerçek olduğundan emin olmalıyım. Çünkü o kollarımdayken, tutabilsem de tutamasam da sözler vermeye başlıyorum.

Ben: Buradayım.

Tanrım, çok sevindim. Teşekkür ederim.

Dolly's Den'in önüne geldiğimde, karavan parkına girmeden önce oturup bu metni yaklaşık on kez okuyorum, başparmağımı kelimelerin üzerinde gezdiriyorum. Her kapının dışında, örümcek ağları ve güvelerle kaplı küçük ışıklar dışında pek ışık yok. Bazı karavanlardan televizyon sesleri, bazılarında bağırışlar ve birinden de yüksek sesle sevişme sesleri geliyor. Nereye gideceğimi bilmediğim için Garrett'ın dün çıktığı karavana doğru gidiyorum.

Kapıyı çalar çalmaz biri kapıyı açıyor, sanki benim gelişimi izliyormuş gibi. Yüzüme bir alkol kokusu, vücut kokusu ve meth izleri. Eşikten adımımı attığımda koltuklarda oturan ve tezgâhlara yaslanan adamların hepsi bana bakıyor. Kalbim Garrett'ın belirdi ve omzumdan tutarak beni iki adamın arasına oturmaya itti. çarşafsız bir yatak. "Bu Jax. Destek olarak çalışacak. silahlandırın ama gözünüz üzerinde olsun. Yanlış bir adım atarsa ona ne olacağı umurumda değil."

Biri Glock'u ellerime bırakana kadar kıpırdamadan oturuyor ve gözlerimi yere dikiyorum. Kulaklarımı acele bir ses dolduruyor - *hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım, silahın kanla kaplı kabzası, on bir sağır edici atış. I*

otomatik olarak dolu olup olmadığını kontrol ediyor, emniyetin açık olduğundan emin oluyor ve kotumun içine sokuyorum.

"Bu numarayı telefonunuza kaydedin ve her seferinde cevap verin." Garrett Bunu yaptığımdan emin olmak için saatler. Şimdi iki kişim var, *G* ve *Ollie*. Garrett taşındıktan sonra *H*, *K* ve *M* adında bir grup boş kişi ekliyorum, böylece adları artık birbirine değmiyor.

Gecenin geri kalanını çok net hatırlamıyorum. Tıka basa dolu, köhne arabalara binip, ben ve bana işi öğretmekle görevlendirilen adamın anlaşmalar bitene kadar otoparklarda beklediğimiz, sonra da bir sonrakine geçtiğimiz yerlere . Sanırım Byrock çevresinde dört ya da beş kasabaya uğradık, ama takip etmeye çalışmıyorum. Muhtemelen zamanla tanıdık gelecekler.

Birkaç saat daha. Sonra eve gidebilirsin. Doğduğum yere değil, Tristan'ın garajına da değil. Evim Ollie'nin yatağı, yumuşak bedeninin bana yaslandığı ve kulağımda uyuyan nefesi. Bana baktığında gördüğü her şey olabileceğim tek dünya.

İşimiz bittiğinde adam Garret'a "Oldukça iyi," dedi. Bu dünyaya geri dönmek ayrılmaktan çok daha kolay, tıpkı yabancı bir dili konuşmak için mücadele ettikten sonra ana dilime geçmek gibi. Ben zaten yanlış seçim yaptım. Bunu hissedebiliyorum. Bu hayatı geride bırakmak için son umudumu ateşe veriyorum, sırf her şey yanarken ısınabilmek için. Ama başka ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Artık üşümek istemiyorum.

OLIVER

İlk başta, yatak odamın penceresindeki tıkırtı rüzgârdaki bir ağaç dalı gibi geliyor. Evin o tarafında hiç ağaç olmadığını hatırladığımda, aşağı kayıyorum ve yorganı başımın üzerine çekiyorum, böylece hayalet ya da baltalı katil beni geçip doğruca Megan'a gidecek.

Musluklar, sessiz ama ısrarlı, düzgün vuruşlara dönüşür. "Ne oluyor lan?" Gözlerimin çoğu hâlâ kapalıyken sendeleyerek yataktan çıkıyorum. Yarı korkmuş, yarı kızgın bir halde, neredeyse dizlerime kadar sarkan Jax'in fanilasına sarınıyorum. Perdeyi çekip açtığımda, bir adım ötemdeki insan yüzüne karşı çığlığımı bastırmak için elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

Hayalet figürünü tanıyarak eski, sert kapıyı açmaya çalıştım. Bir düzine kez boyanıp kapatılmış bir pencere. "Seni orospu çocuğu, neyin var senin? Ön kapım çalışmayı mı bıraktı?" Gözlerimi kısarak baktığımda Telefonumun ekranındaki rakamlar, öfke sesimi terk ediyor. "Jax, saat üç buçuk. Sen iyi misin? Tristan geri taşınmana izin vermedi mi?"

Olumlu bir şekilde homurdanıyor ama hangi soruya cevap verdiğini bilmiyorum. Kollarını pencere kenarında kavuşturup çenesini onlara dayıyor ve sanki susuzluktan ölüyormuş da ben bir vahaymışım gibi bana bakıyor. Uyanık ve giyinik görünüyor, sanki hiç yatmamış gibi. "Megan'ı uyandırmak istemedim," diye mırıldanıyor.

Dışarıdan gelen esinti çıplak tenimde oynaşırken ürperiyorum. "Minnettarım Romeo ve Juliet'i kanalize etme çabası, ama bu içeride her neyse devam edebilir miyiz?"

"Hiç duymadım." Pencereden uzanarak fanilanın eteğini çekiştiriyor, sonra parmaklarını kalçamda gezdiriyor.

"Onu geri almaya mı geldin?" Sahiplenici bir şekilde onu kendime daha sıkı sarıyorum.

Dudakları biraz kıpırdıyor. "Koleksiyonuna ekle."

Omzumun üzerinden kapımın arkasındaki ekoseye yüzüm ısınıyor. "Bunu fark etmemen gerekiyordu." Cevap vermeyince, soyulmuş, kıymıklı tahtanın üzerinde duran parmaklarına dokunuyorum. "Neden geldin?"

"Burada uyuyabilir miyim?" Gözleri değişti. Dün, hepsi kargaşaydı. Bugün ağır, neredeyse kırık gibiler. Son otuz altı saattir ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tabii ki." Ön kapıyı açmak için arkamı dönüyorum, ama o tek bir yumuşak hareketle kendini kaldırıyor ve bacağını üzerinden sallıyor. "Peki o zaman." Yüzümü buruşturup alnımı ovuşturuyorum. "Evimi istila etmenin ne kadar kolay olduğunu gösterdiğin için teşekkürler."

En çok onu gülümsetmek istedim ama o sadece ayakkabılarını çıkardı ve hiçbir şey söylemeden. Yüzünü görebilmek için başımı kaldırmak zorunda kalacağım kadar yaklaşarak fanilasını omuzlarımdan itiyor, böylece dirseklerimin etrafına düşüyor.

Yüzünü boynuma bastırırken parmakları çıplak kollarımda geziniyor. Gece havası teninden akıyor, sanki uzun zamandır dışarıdaymış gibi ve yeni bir şey gibi kokuyor - buruk bir duman ve tanıdık olmayan ter kokusu.

"var?" Ona daha sıkı sarılarak mırıldandım.

"Yok bir şey," diyor tenime karşı. "Güvende olduğundan emin olmak istedim."

"Neden olmayayım ki?"

Bir elini saçlarımda gezdiriyor, sonra bana bakmadan geri çekiliyor. "Kimse asla güvende değildir."

Yatağıma tırmanıp kollarını başının üzerine uzatarak yere uzanırken arkasından ona sinirli bir hareket yapıyorum. O lanet bazen imkansız. Yanına diz çöktüğümde, beni yanına kıvrılmak için aşağı çekiyor ve elimi tişörtünün altından kaydırarak sıcak göğsüne yaslıyorum.

Megan'ın taşındığımızda tavana Blu-Tack ile yapıştırdığı karanlıkta parlayan yıldızlara bakarken onu izliyorum. Büyük Ayı'yı yapmaya çalıştı ama yarısı düştü, bu yüzden sadece ürkütücü yeşil şekiller var.

"Biz bir şey miyiz?" Jackson aniden sorar, sesi yorgunluktan boğuklaşmıştır.

Kafam karışmıştı, dirseğimin üzerinde doğruldum. "Jackson, öyle olduğumuzu biliyorsun." "Ama bu gerçek mi?"

Alnımı omzuna yaslıyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bazı açılardan birbirimizi çok az tanıyoruz; diğer açılardan ise birbirimizi birbirlerini gerçekten tanıyorlar. Tabii ki gerçek. "Ona bir isim vermemizi ister misin?"

Yavaşça başını sallıyor, gözleri hala plastik yıldızlarıyla tozlu, sahte gökyüzüne sabitlenmiş.

"Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Bir baş daha sallıyor ve kalbim sıkışıyor. "Çok mutluyum."

Bana vermeye çalıştığı gülümseme tam olarak orada değil. "Seni düşündüğüm zamanlar için bir isme ihtiyacım var."

Eğilip ağzının kenarından öpüyorum. "Senin erkek arkadaşın olabilirim. Bundan utanmıyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Kulağa ucuz geliyor. Bu yeterli değil."

Altı yıl, binlerce kilometre ve onunla ilk kez karşılaştığımda hissettiğim mutlak huzur için yeterli değil. "Ne o zaman?"

"Sen..." Yumruğunu göğsüne, kalbinin üzerine koyuyor, sanki avucunun içindeymiş gibi. "Bu sensin. Hala atıyor olmasının sebebi sensin. Ama ben bunun için bir kelime var."

Eğer bu doğruysa, neden bana kendisiyle ilgili her şeyi anlatmadığını açıklamasını istiyorum. Ama bunun zamanı olmadığını biliyorum. "Mağaradan çıkmayı başarmamın ve Kay'ı terk etmemin sebebi sensin. Megan ve benim burada olmamızın sebebi."

Başını arkaya eğip gözlerini kapatıyor. "Daha önce hiçbir şey için bir nedenim olmamıştı."

"Yani sen benim sebebimsin, ben de senin. Bu yeterince iyi mi?"

Gözlerini kırıştırarak açıyor ve benimkilere kilitleniyor. Bu kez öpüşmemiz sessiz, şehvetli ve sözlerimizi bir tür vaat gibi mühürlüyor. Sonra beni ters çeviriyor ve göğsüne bastırıyor, bir eliyle boğazıma hafifçe sarılıyor ve ikimiz de uyuyana kadar ensemin her santimini yavaş yavaş öpüyor.

Bölüm zz

OLIVER

Yatağımı uykusuzluk çeken daha fazla insana tavsiye etmeliyim, çünkü aşırdikkatli Jackson burada her uyuduğunda kesinlikle bayılıyor. O kadar uzun süre bekledikten sonra mesanem patlamak üzereyken kendimi kollarından kurtardığımda bile kıpırdamıyor.

Rahatladıktan ve hızlı bir duş aldıktan sonra spor şortumu giyip mutfağa giriyorum ve kahveyi hazırlayıp kızarmış ekmeklerden birini kızartıyorum. Dün akşam stresle pişirdiğim bisküviler. Huzur ve sessizlik güneşli odayı dolduruyor - bu diğer en sevdiğim kişinin de okul sabahı olmasına rağmen yataktan kalkmadığı anlamına geliyor.

"Skip?" Kapısını alıyorum ama o yorganının altında top gibi duruyor. "N'aber uykucu?"

Yatağının kenarına tneyip şilteyi zıplattığımda inliyor ve kıpırdanıyor. "Yoluna git." Sesi sanki parmaklarını burnuna sokarak konuşuyormuş gibi geliyor. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradığımda alnında bir sıcaklık hissediyorum.

"*Yine* mi şttn? Okulda yüzünü tuvaletin kapı kollarına mı srtyorsun?" Megan şeklindeki battaniye yığını biraz kıkırdıyor, sonra ben saçlarını biraz daha okşayınca rahatlıyor. "ğretmenini arayacağım. Mikrodalgada pişirmen için çorba bırakırsam, ben eve gelene kadar uyuyup televizyon izleyebilir misin? Yoksa iştenden izin mi almalıyım?" Fazladan hastalık izni almamı karşılayamayız ama belki Stacey'ye fazla mesai için yalvarabilirim.

"Ben iyiyim," diye . "Gidebilirsin."

Gitmeye başıyorum, sonra tekrar neon mor yorganının üzerine dşıyorum. "Megs, bir dakika bana bakabilir misin?"

Kızarmış, uykulu yüzü benimkine dönene kadar çırpınıyor, deliğinden yeni çıkarılmış bir köstebek gibi gözlerini kırıştırıyor. "Ha?"

"Arkadaşım Jax'i hatırlıyorsun, değil mi?" Belki bu beni kötü bir ebeveyn yapıyor ama içgüdülerim Jackson'a Tristan ya da Gray'e güvendiğim kadar güveniyor. "O ve ben dün gece takılıyorduk ve yanlışlıkla düştü. uyuyor."

Bana bir kaşını kaldırıyor ama fark etmemiş gibi yapıyorum. Mesele seks konuşması değil, onu konuşmuştuk. *Babanın yatağını tanımadığın yabancı bir adamla paylaşması* hakkında konuşmaya hazır değilim.

"Yakında uyanacak ve gidecek. Sadece seni korkutmasını istemedim. Sorun olur mu? İstersen şimdi gitmesini sağlayabilirim."

Bir eliyle kolumu okşarken, diğer de başparmağıyla onaylıyor. "Şimdi git lütfen."

Ben de hastalanmayı göze alamadığım için parmaklarımı öpüp alnına dokunuyorum, sonra da ellerimi yıkıyorum. Polo ceketimi ve pantolonumu giymek için yatak odasına döndüğümde, Jax yüzüstü yatmış, boxer'ı kış yanaklarının alt yarısını gösterecek şekilde bükülmüş ve yukarı itilmişti. Pantolonun içinde yokmuş gibi görünen, ama dışarı çıkardığınızda dolgun ve dik duran kalçalardan birine sahip. Başka bir erkeğin kışına dolgun diyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Jackson'dan sonra, *belki de eşcinselim* olayını denedim. *Belki Megan'a bir anne bulabilirim* olayı kadar iyi gitti. Burada durup Jax'in dolgun poposunu seyretmek dışında hiçbirisi doğru gelmedi.

Bir not defteri kapıp *işe gidiyorum, Meg evde hasta, onun için endişelenme. Gitmeden önce bir bisküvi ve reçel al. Ve sonra bana mesaj at.*

Seni seviyorum, düşünmeme bile fırsat vermeden neredeyse kalemimin ucundan dökülüyor. Bu, bir pazartesi sabahı saat 8:00'de Tristan'ın arabasında K-pop kasetinin olduğu bir yerde üstesinden gelmeye hazır olduğum bir şey değil.

Dört yıl boyunca müzikçalara sıkışmış ve ayaklarınızı desteklemezseniz yolcu koltuğu öne arkaya yuvarlanıyor. Adımı imzalamak çok resmi geliyor. Sonunda Megan ve benim tüm notlarımızın sonuna yaptığımız gibi bir kalp ve ne kadar sevimsiz görüldüğüne pişman olamadan odadan çıkıyorum.

JACKSON

Garrett'in karavanının kokusunu hâlâ tenimde ve vücudum beni kirli bir yatağa geri döndüğüme ikna ediyor, kalkıp dün gece yaptığım ve bugün yapmak zorunda kalacağım şeylerle yüzleşmeden önce kendimi daha uzun süre uyumaya zorluyorum. Eğer Scout beni , kaburgalarımın bir tekme yiyeceğim. Başka biri önce gelirse, suratıma bir tekme yiyeceğim.

Ama gözlerimi açtığımda tavana serpiştirilmiş plastik yıldızlar ve bacaklarımın üzerine örtülmüş tığ işi bir battaniye görüyorum. Telefonum on bir diyor. Yuvarlanarak Ollie'nin yastığındaki notu okudum. Sanki benim de evimmiş gibi beni burada çocuğuyla bırakıp gitmişti. Yemeğini yemem için başımın etini bile yedi. Bir süre alttaki kalbe baktım, sonra katlayıp cüzdanıma koydum.

Megan'ı uyandırmamak için parmak uçlarıma basarak, bulabildiğim en sıcak suyla dün geceyi vücudumdan temizliyorum. Giyindikten sonra gizlice ön kapıya doğru ilerliyorum. Arkamdan boğazını temizleyene kadar çocuğun oturma odasında oturduğunu fark etmiyorum.

"Kahretsin. Yani özür dilerim."

zayıf bir şekilde sırtıyor. Gözleri şiş görünüyor, saçları karmakarışık ve saçılmış kirli mendiller yüzünden burnu kızarmaya başlamış bile. Ekose ve buruşuk tişörtüyle kanepede bağdaş kurmuş, dizlerinin üzerinde bir gitar tutuyor. "Bana küfrettiğini babama söylemem."

Ollie'nin yatak odasından çıkmamı nasıl açıkladığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Çenemi kapalı tutmaya karar verdim. "Sonra görüşürüz. Umarım kendini iyi hissediyorsundur.

daha iyi."

"Babam, bisküvi almadan gitmene izin verirsem kovulacağımı söyledi."

Şiddetle hapşırıyor.

"İhtiyacım yok."

Kız bana sahte köpek yavrusu gözleri fırlatıyor. Ollie'nin gözlerinin mükemmel kopyaları, deniz kenarında bir tatildeymişim hissettiren canlı bir mavi - eğer bunun nasıl bir his olduğunu bilseydim. "Cidden beni kovduracak mısın? Havalı olduğumu söylediğini sanıyordum."

"Tamam." Bisküvileri bulmak için mutfağı karıştırırken Oliver'ın abur cuburlarını sakladığı yerlere rastlıyorum ve Megan'ın telefonundan "Highway to Hell "in açılış parçalarını duyuyorum. Bir süre sonra Kısa bir süre sonra şarkıyı durdurur ve akordu bozuk gitarıyla acı verici, duraksamalı ve çoğunlukla yanlış bir denemeye başlar, araya burnunu çekmeler ve öksürükler serpiştirir.

"Lanet ," diye homurdanıyor ve yeniden başlıyor. Ben bir bisküvi ısıtıp reçel sürene kadar, her biri bir öncekinden daha kötü olmak üzere beş kez denemiş oluyor. Ne kadar yanlış yaparsa, o kadar yüksek sesle çalıyor - başka bir şey daha Bana Ollie'yi hatırlatıyor.

Daha fazla dayanamayınca oturma odasına geliyorum ve sehpanın oturup bisküvi parçalarını elimle yakalıyorum. "Baban gitarla ilgilendiğini söylemişti."

Alaycı bir ördek dudaklı surat ifadesi takınıyor. "Evet. Tüm dünya tarihindeki en kötü gitarist olmayı seviyorum." Ama ağzından hangi kelimeler çıkarsa çıksın, o şeyi neredeyse yılanı kadar özenle kucakladığını görebiliyorum. "Bir gün babam kendini daha iyi hissettiğinde gerçek dersler almak istiyorum." Sesinde zerre kadar acı yok, sadece Ollie'nin ona duyduğu kadar büyük bir sevgi var.

"Önce onu ayarlamak kesinlikle yardımcı olacaktır."

Yani ben doğal bir öğretmen değilim. Ama o aldırıyor gibi görünüyor. "Bir akort kutum vardı ama kırıldı."

"Alabilir miyim?" Son bisküviyi de yuttuktan sonra ellerimi kot pantolonuma silip uzatıyorum. Gözleri açılıyor.

"Oynayabilir misin?"

"Belki." Enstrümanı elinden dikkatlice alıp kucağıma yerleştiriyorum. Muhtemelen sekiz yıldır bir tane tutmamıştım.

"Ona dokunursan beni üşüteceksin," diye işaret . Omuz silkiyorum.

"Soğuk algınlığı benden korkar, tam tersi değil."

Kıs kıs gülüyor, sonra tekrar hapsiriyor.

"Gidip sana ilaç alayım mı?" Bunu daha önce hiç yapmadım ama kafam karışırsa halledebilirim ya da Ollie'yi arayabilirim.

"Babamın banyoda koca bir ecza deposu var. Ben iyiyim." Gözleri kucağımdaki gitara sabitlenmişti.

"Pekâlâ, ben senin Mi telini akort edeceğim, gerisini sen halledersin." Bir yanım her şeyi unuttuğumdan endişeleniyor ama o altı nota bedenime kazınmış. En üst teli çeviriyorum, sonra ona geri veriyorum. "Beşinci perdeyi kullanacaksın-" Parmağını boynundaki yerine yönlendiriyorum "-ve her telin bir üsttekiyle eşleşmesini sağlıyorum."

Biraz zamanımızı alıyor, çünkü henüz kulağı yok, ama sonunda başarıyoruz. Yüzü konsantrasyondan mahvolmuş durumda. Burnu akmaya ettiğinde, dersi bölmek için burun deliklerine bir tomar mendil tıkıyor ve ben de ona gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Şarkıyı çal!" diye bağılıyor biz bitirir bitirmez. "Yapabilirsin, değil mi? Ama müzik bende değil."

"Benim için çalıştırır mısın?" Telefonu işaret ediyorum ve gitarı bana geri verirken açılışı dinliyorum. "Bakalım." Ellerim hevesle önümde akordan akora koşmaya çalışıyor, çünkü çok iyi hissettiriyor. İçine batıyorum Her zaman yaptığım gibi, başka bir şey hissetmeye ya da duymaya ihtiyaç duymadığım müzik. Gitarımı nehir kenarına ya da terk edilmiş bir araziye götürür, sabahın ikisine kadar çalar ve sigara içerdim. Sonunda biri onu çaldı, tıpkı diğerk her şey gibi.

Başımı kaldırıp, şarkıyı onun videoyu durdurduğı yerde durdurduğumda, ağı bir karış açık izliyordu -kısmen hayretle, kısmen de çünkü başka türlü nefes alamıyor. "Bu çok havalıydı. Notaları sadece bir kez duyarak mı anladın?"

"Bunlar akor, nota değıl. Öğrenmek ister misin?"

Neredeyse gitarı geri alacaktı. Önce bana kendi öğrendiklerini gösteriyor; tıpkı benim onun yaşındayken yaptığım gibi berbat çalıyor, ama ellerini daha zor parmaklara göre şekillendirmek için eğittiğini söyleyebilirim. Benden çok daha sabırlı. Eninde sonunda sıkılacağını ya da yorulacağını tahmin ediyorum ama her şeyi mükemmel yapmak konusunda takıntılı. Bir saat sonra "Highway to Hell "e tekrar başladı. Titrek ve yavaş, bir sürü hata var ama artık neredeyse tanınabilir durumda.

Girişin son akoru çaldığında, dizlerinin üzerinde zıplıyor ve mutlak bir sevinçle ciyaklıyor. "Duydunuz mu? Başardım, başardım, başardım!"

"İyi işti."

"Babamı arayabilir miyiz? Bunu hemen görmesi gerekiyor." Ben bir şey söyleyemedenden telefonunu karıştırıyor ve Ollie'yi görüntülü sohbetten arıyor. Ekranı göremiyorum ama birkaç kez aldıktan sonra bir tıkırtı ve Ollie'nin boğuk sesini duyuyorum.

"Her şey yolunda mı, ufaklık?" Sesini duyunca Megan'ın da benim de gülümsemeye başladığımızı fark ediyorum.

"Baba, baba, bak, beni izle." Telefonunu elime tutuşturuyor ve kendimi bankanın arka kapısının önünde Ollie'nin yüzüne bakarken buluyorum.

"Merhaba." Kaşlarını çatıyor. "Hâlâ orada mısın? Öğle yemeği vakti geçti. Onu üşüteceksin."

Megan iplerini karıştırırken, "Soğuk algınlığı için fazla korkutucu olduğunu söyledi," diye bağıyor ve Ollie'nin dudakları seğiriyor.

"Oh, anlıyorum. Benim hatam."

"Beni çek Jax, lütfen. Parmaklarımı ve her şeyi görebildiğinden emin ol."

Ona omuz silkerek telefonu döndürüyorum ve açığı kontrol ediyorum. Şarkının ikinci denemesi ilkinden daha iyi gidiyor. Zıplarken burun tıkaçları düşmüş ve üst dudağında sümük parlıyor ama o farkında değil. Son birkaç akoru dramatik bir şekilde çalarken gözleri parlayarak yukarı bakıyor. "Beni duydun mu?"

"*Skip*, bu *harika*." Sesi sanki kız Harvard'a kabul edilmiş gibi geliyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Telefonu geri alıyor ve yanımdaki masaya oturup objektifi ikimizi birden gösterecek şekilde çeviriyor. Uzaklaşmaya çalıştığımda daha da yaklaşıyor. "Bana Jax öğretti. Profesyonel gibi bir şey."

"O zaman ona teşekkür etmeyi unutma." Ollie onun yerine bana bakıyor.

"Teşekkürler, Jax!"

Yumruğumu kaldırdım ve o da yumruğunu vurdu. Normal bir yumruk tokuşturması yerine bir havai fişek sesi çıkarıyor ve parmaklarını sallayarak elini geriye doğru patlatıyor.

"Şimdi *lütfe*n git burnunu sil," diye telaşlanıyor babası. İkimiz de başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyor ve dörtlüla

Banyo.

Hasta bir çocuğu bırakıp gitmek bana doğru gelmiyor, bu yüzden onun dönmesini bekliyorum On beş dakika sonra başımı açık banyo kapısından içeri soktuğumda onu tezgahın üzerinde otururken buldum. Kendini o kadar yormuş ki kucağında bir kutu mendille aynaya yaslanmış uyuyakalmış.

Bir süre orada durup ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Dün gece yaptığım şeyden sonra Ollie'ye dokunmak yanlış geliyor, onu bir kenara bırakın. Kapının yanındaki ceketimde bir silah var, Tanrı aşkına. Ama onu orada öylece bırakamam.

Her şeyi berbat etmeden önce bir an önce bitirmeye çalışarak onu kucağıma alıp yatağına götürüyorum. Ateşim çorapla uyumak istemezdim, o yüzden çoraplarını çıkarıp battaniyesini çekiştiriyorum. Yastığının yanında yıpranmış bir örgü tek boynuzlu at peluşu duruyor, küçük altın boynuzu bir tarafa sarkmış. Adam o şeyi cehenneme kadar taşımış ve yine de bitirmeyi başarmış.

Kendimi aptal gibi hissederek oyuncağı aldım ve onunla birlikte battaniyenin altına soktum.

Evde tek bir iz bile bırakmadığımdan emin olduktan sonra, tezgâhta bir kırıntı bile bırakmadan, Ollie'nin yatak odasının penceresinden tekrar çıktım ve arkamdan kapattım, böylece bir çocuğu ön kapısı kilitli olmayan bir evde uyurken bırakmamış oldum.

Bölüm z3

JACKSON

Sonunda zamanı geldi. Daha fazla erteleyemezdim. Kahrolası fantezi rol yapma gecesi ya da adı her neyse. Hala kulağa seks gibi geldiğini düşünüyorum.

Haftayı gündüzleri bankada tadilat yaparak, geceleri de Garrett için çalışarak geçirdim. Belki artık banka işine ihtiyacım yok ama tüm bunlar yüzüme patladığında kullanmak üzere kenara biraz para koymam gerektiğini hissediyorum. Çalışmadığım zamanlarda oturup Oliver'ı görmeyeli yeterince uzun zaman oldu mu ki onu tekrar rahatsız etmek için bir bahanem olsun diye düşünüyorum. Bir sokak köpeği gibi kapısını çalıyorum ve o da beni içeri alıp karnımı doyuruyor.

Megan'ın önünde hâlâ arkadaşmışız gibi davranıyoruz, bu yüzden onların koltuğunda uyukluyorum ve o ödev yaparken ya da video oyunları oynarken Ollie'nin örgü örmesini izliyorum, Mars her zaman onun kolunda. Bazen "Highway to Hell "i bir kez daha çalıyor ve ben de gözlerim kapalı bir şekilde uzanıp ona hangi notaların bemol ya da diyez olduğunu söylüyorum. Çoğu gece kendimi garaja geri dönmeye , böylece benim olmadığını unuttuğum bu hayatın derinliklerine dalamıyorum. Ama diğerleri için yaşıyorum, beni odasına götürdüğü ve bedenlerimizi birbirine kaynaştırdığımız, öpüştüğümüz, fısıltıyla konuştuğumuz ve huzur içinde uyuduğumuz zamanlar için.

Tam da diğer her şeyin beni mahvedeceğini düşündüğüm anda, bu parçalar her şeye değıyor.

Bu Cuma akşamı, Tristan kafasını garaja sokar. "Birkaç ejderha öldürmeye hazır mısın?"

"Hayır."

Her fırsatta önüme sürdüğüm tek düğmeli bluzuma bakarak başını sallıyor. "Kabul edilemez. Buraya gel."

Garip bir şekilde, adamın yatak odasına girene kadar onu evin derinliklerine kadar takip ediyorum. Şaşırtıcı derecede lekesiz. Onu inek saçmalıkları için yargılamak istiyorum.

Her yerde kılıçlar, video oyunu posterleri ve o büyük gözlü çizgi film sihirli kızlarının resimleri sergileniyor ama yatağının yanında tatlı görünümlü bir kadınla gülümserken çekilmiş eski fotoğrafları var ve kendimi kötü hissediyorum.

Kafasını küçük dolabına gömüyor ve askıdaki üç tişörtle geri geliyor. Birinde retro tarzı şövalye ve büyücü resimleri, birinde zar yığınının üzerinde oturan bebek bir ejderha ve sonuncusunda *da DM'nin kız arkadaşı olduğum* yazıyor. Onu alıp yatağın üzerine atıyorum ve ona pis bir bakış atıyorum. "Gerçekten mi, dostum?"

"Birbirinize iki saniyeliğine göz kırpmadan duramıyorsunuz. İnanın bana, odadaki hiç kimse bunu açıklamak için bir tişörte ihtiyaç duymayacak." Kollarını kavuşturarak diğer tişörtleri işaret ediyor. "Seç birini."

"Bu oyunun kıyafet yönetmeliği mi var?"

"Hayır, ama Ollie seni o küçük ejderha tişörtüyle biriyle yatacağını garanti ederim."

"Her neyse." Elbise gömleğimi çıkardım ve tişörtü başımın üzerine çektim. Bu dövmelemleri gösteriyor, bu muhtemelen yeni insanlarla tanışmak için berbat bir fikir, ama umursayacak enerjim kalmadı. Tristan bakışlarıma baştan çıkarıcı bir Kaşlarımı oynattım ve kıkırdamaktan kendimi alamadım. Ollie'nin tuhaf arkadaşları var ama onlardan nefret etmiyorum. "Teşekkürler. Sanırım."

Tris bana iki litrelik bir kola ve bir şişe rom verdi, sonra da bir kasa elma şarabı. "Eğer düzgün içki istiyorsak, getirmek zorundayız. Gray ve Jonah'ın evinde sadece artizan şarap ya da Pabst Blue Ribbon servis ediliyor, ikisi arasında bir şey yok."

Ollie'nin evine giderken sessiz olsak da, Tristan'ın boktan müziğini daha fazla dinlese de, bu kötü bir sessizlik değil. Oliver, onu barda ektikten sonra Tris'i kışımı ateşe vermekten vazgeçirmek zorunda söyledi.

Açıkçası bu onu daha çok sevmeme neden oluyor. Yıllardır adamımı koruyor, hiç soru sormadan.

Sarkık, beyaz evin önüne geldiğimizde Tris kornaya bastı ve Megan sırt çantasını sırtına vurarak bir sıçrayışta merdivenlerden indi.

Omuz. Oliver birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor, bir eliyle ayakkabısını çekerken diğer eliyle kapıyı kilitlemeye çalışıyor. Onu her gördüğümde Vücudum ısınıyor ve göğsümdeki ağrıyan düğüm gevşiyor. Bu duyguyu bir kez daha yaşamak için her şeyi yaparım. Arabanın camından onu izlediğimi fark edince utangaç bir şekilde sırtıyor.

Kırk beş dakikalık yol boyunca Megan bana oyunlarını çalıştı. İlk seferinde tünelde anlayamamıştım.

lich, paladin ve nat 20 gibi daha önce hiç duymadığım kelimeler kullanıyor. Ayakta duracak halim yok, o yüzden nefes almak için durakladığında "uh-huh" demekle yetiniyorum. Bir noktada, Oliver elini gizlice Arkamdaki koltuğun başlığını kaldırıyor ve neredeyse uykuya dalana kadar kulağımın altındaki deriyi okşuyor.

Gray ve Jonah, bir kilometre uzunluğundaki çakıllı araba yolunun sonunda, arkasında traktör gibi görünen şeylerle dolu dev bir atölyenin bulunduğu güzel bir çiftlik evinde yaşıyor. Herkesi ön kapıya kadar takip ettiğimde, garajda yan yana park etmiş çamurlu bir kamyonet ve tüten sıcak bir Aston Martin görüyorum. Bunlar Pabst ve artizan şarap olmalı. Bu adamlar iyi bir çift olmuş.

Birinin kapıyı açmasını beklerken Ollie, "Gömleğini beğendim," diye mırıldanıyor ve serçe parmağını bir saniyeliğine benimkine mutlulukla doluyor. Sevişmek umurumda değil ama sadece bu an bile Tristan'a teşekkür etmeye değer.

Sekiz yaşlarında kıvrıkcık saçlı küçük bir kız ön kapıyı açıyor. "Eli yeni Pokémon oyununu aldı ve çim başlangıç oyuncusunu sensiz seçti.

Ona ateşi seçmesini söylemenize rağmen," diye anons ediyor merhaba demek yerine. Yemin ederim bu insanlar şifreli konuşuyor.

"O *yapmadı*." Megan kapıdan içeri dalıyor ve evin derinliklerine doğru kaçışıyorlar, yetişkinler de kendilerini restore edilmiş antika mobilyalar ve yerel manzara resimleri olan panelli bir salona bırakıyorlar. Böyle evler beni geriyor; ayakkabılarımı sonra bile onları kirletecekmişim gibi hissediyorum. Bilseydim dövmelemlerimi kapatırdım. *Ollie beni burada istiyor*. Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum.

Tristan rahat bir oturma odasına doğru yönelir. Birisi mobilyaları yoldan çekip ortaya uzun bir masa kurdu. Ollie alkolü, başımı döndürecek kadar çok farklı kokuyla dolup taşan bir mutfağa geri taşımama yardımcı oluyor.

Kafasını sobadan çıkaran adam hepimizden daha genç görünüyor, belki otuz yaşında. Bir elinde bir tepsi sıcak kurabiye tutuyor, diğer eli ise yok, dirseğinin altında bir kütük var. "Hey!" diye , en az çocuklar kadar heyecanlı bir şekilde gevezelik ediyor. "Karakterim üzerinde çalışıyordum ve artık her turda beş kez saldırebiliyor."

Oliver sert bir ifadeyle boğazını temizler. "Bu yüzde yüz yasal değil Jonah. Bana matematiğini göstermen gerekecek."

Ollie bakmadığında Jonah bana göz kırpmıyor. "Yani biraz atıştırdıktan sonra matematiğin çok daha iyi görüneceğini söylüyorsun, değil mi?"

Tepsiyi yere bıraktığında gözlerim her yere dağılmış tabaklara takılıyor -Kurabiyeler, tarçınlı rulolar, sandviçler, sebzeler. Yememe izin verilen bir yerde hiç bu kadar çok yiyecek görmemiştim. Ellerimi kontrol altında tutmak için ceplerime sokuyorum.

"Söz veriyorum sadece beş kişiyiz." Benimle konuştuğunu fark ediyorum, çikolata rengi gözleri sıcacık. "Ben sadece yemek yapmayı seviyorum. Ve Gray her şeyi yiyor

Daha sonra, dikkatimi vermediğimi düşündüğü zaman bitiremeyiz."

"Ben Jax." Ne söyleyeceğimi ya da nereye bakacağımı bilemediğim için Oliver'ın başının arkasına bakıyorum.

"Jonah." El sıkışırken, Oliver dışında beni değerlendirmeyen, ne tür bir suçlu olduğumu tahmin edebilmek için her yara izimi ve dövmemi incelemeyen ilk kişi olduğunu fark ediyorum. O daha çok elimdeki romla ilgileniyor. "Çok havalı görünüyor."

"Sadece Tristan'ın buzdolabının üzerindeydi." Her hareket ettirdiğimde toz parçacıkları düşüyor.

"Ama bak." Şişeyi alır ve ters çevirir. "Camı çok yönlü. Ve etiketinde bir köpek var. Yani..." Bana köpeği gösteriyor, sanki fark etmemiş olabilirim.

Oliver omzumun üzerinden bakıyor. "Aww, çok tatlı!"

Etiketın üzerindeki minik taziya, o kadar aptalca bir şeye bakıyorlar ki, bu hafta ilk kez parçalanıyormuşum gibi hissetmiyorum. Ollie ilişkimizi Megan'a nasıl açıklayacağına karar verene kadar hala bir sır olduğumuzu unutarak, onun sırtını tutuyorum.

ve burnumu bir saniyeliğine saçlarına sokuyorum. Hatırladığımda hemen geri çekiliyorum ama Jonah ya bunu kaçırıyor ya da fark etmemiş gibi yapıyor.

"Gel de masayı gör." Oliver elimi tutmaya gidiyor, sonra kendini tutuyor.

Oturma odasında Tris altıdan fazla kenarı olan tuhaf şekilli bir zar yığınıyla oynuyor. Hiçbirinin kumar oynamak için kullanılamayacağından oldukça eminim, bu da onları neden daha önce hiç görmediğimi açıklıyor. Megan ve siyah, kıvrıkcık saçlı bir çocuk halının üzerine yayılmış, bir video oyunu üzerinde tartışıyorlar.

"Onlara sana bir karakter sayfası yapmalarını söyleyebilirim," mırıldanıyor Ollie çantasından her türlü eşyayı çıkarırken -kitaplar, zarlar, vinyl bir mat

kareler ve plastik figürler var. O kadar çok düzen var ki, sanki şeytanları çağırmaya başlayacaklarmış gibi hissediyorum. Bana sırtıyor.

"Bu lanet oyunu tekrar oynamam için beni kandıramazsın." Kulağına yakın bir yerde hırlıyorum ve seksi olmak istemesem de titriyor.

Tüm çekingenliğinin altında gerçekten de azgın küçük bir şey.

Bu kadar hoşuma gitmesi beni şaşırtıyor. Ben onu iyi hissettirmek için yeni yollar düşünerek sağlıksız miktarda zaman harcamaktan zevk alıyorum ve o da onunla seks dışında yapmaktan hoşlandığım her şeyi bulmaktan zevk alıyor.

Mesela biz

Birbirleri için yaratılmışlar.

Jonah içeri girdiğinde omzunda telaşlı bir bebek taşıyordu. "Birileri uykuya dalmakta zorlanıyor."

"Merhaba Davey!" Megan biraz daha mızızlanan bebeğe el sallıyor.

Jonah masanın uzak tarafındaki kanepeye uzanıyor ve çocuğu göğsüne yatırıp sırtını sıvazlıyor. Yerdeki çocuk yanına tırmanıp başını omzuna yaslıyor, Megan da onun yanına sokuluyor.

Jonah beni aval aval onlara bakarken yakalıyor ama sadece gülümsüyor ve dikkatini tekrar oyuna veriyor.

Bu şeyin nasıl çalıştığını hâlâ anlamıyorum ama Ollie'nin neden bu kadar çok sevdiğini anlamaya başladım. Sadece ben değil de bir sürü insan aynı anda çaldığında, gürültülü, kaotik ve yaratıcı oluyor. Herkes büyülenmiş gibi Oliver'ı dinliyor.

koltuğunun kenarına tüner ve Gölgeler Kulesi'kelime resmini örer. Burayı daha fazla muhafız ve tuzakla güçlendirmiş, ayrıca bir Etrafında dikenli sarmaşıklardan oluşan bir labirent.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, Ollie'me, çünkü ışııl ışııl ve ışııl ışııl, karşılaştıkları her düşmanı tarif ediyor ve onlara sürpriz olay örgüleri sunuyor. Bana okumaya başladığı hikayede gözümün önüne gelen adam bu, o sürtükten, tren kazasından ve agorafobiden önce yazdığı şeyler

onu . Gitarın hala içimde olduğu gibi o da hala orada ama onu geri getirmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum.

Maceracılar kulenin tepesini bulduklarında, Oliver canavar sandığına yaklaştıklarında bana bakıp duruyor. Hangi ahmağın benim gibi bu tuzağa düşeceğini merak ederek doğrulup dikkatimi vermeye başlıyorum. Kolum bir noktada Ollie'ye dolandı - sanırım sevişmeyen insanların kalabalık bir koltukta yapabileceği bir şey bu. dışında, neredeyse sarılana kadar bana yaslanmaya devam ediyor. Nefesinin yanımda yarattığı hisle sürüklenmekten başka bir şey yapamayacak kadar rahatlamış .

Ön kapının sesiyle sıcıyorum, geriliyorum. Çocukken ön kapımız açıldığında o kadar çok kötü şey oldu ki, bazen hâlâ sinme isteği . Ollie masanın altından elini dizime koyuyor.

Girişte uzun boylu bir adam beliriyor, ceketini çıkarıyor ve anahtarlarını bir kaseye bırakıyor. Geçen hafta Megan'ı alırken bana ters ters bakan adam o - onu suçladığımdan değil. Gözlerinde soğuk ve değerlendirci bir şey var, bu da beni soyulmuş hissettiriyor, sanki beni görebiliyormuş gibi.

benimle ilgili diğerlerinin fark etmediği her şeyi. Odada beş saniyeden az kalmasına rağmen Ollie ve benden haberdar olduğundan eminim. Ondan hoşlanmıyorum ama ailesi bu kadar mutluysa iyi bir adam olmalı.

"Selam millet." Gözleri diğerlerinden daha uzun süre bana takılıyor ve devam etmeden önce dövmelerimi inceliyor. "Bu gece kaç ejderhayı zindana attınız?"

"Bu soruyu bir daha sorarsan bütün takım elbiselerini keserim." Jonah bir öpücük için boynunu büküyor, sonra uyuyan bebeği nazikçe Gray'e uzatıyor.

"Sen daha ilk on seferde söylemeden komik olmaktan çıktı."

"Jax." Oliver dizimi tekrar sıktı. "Bu Gray. Benim avukatımdı."

Belki de bu kadar bitkin olmasaydım, kapının açılmasından dolayı zaten gergin olmasaydım, beni yanlış etkilemezdi. Gray kapıya doğru eğildi. ama ben çoktan ayağa kalkmışım. mobilyalar ve insanlarla dolu bir oda ve bu lanet avukat elini yüzüme sokup gülümsüyor. Dışarı çıkmam lazım.

OLIVER

Jackson'ın kaskatı kesildiğini hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda yüzü tamamen bomboştu.

Elimi sıkarak aniden ayağa kalktı. İçeri giremediğini anlayınca sandalyesinin arkasına atladı ve tek kelime etmeden odadan çıktı. Ön kapı arkasından çarparak kapandı ve ben

Beş kişi ve bir bebek sanki cevaplar bendeymiş gibi bana bakıyor. Megan ayağa kalkıyor, üzgün ve şaşkın gözleri bana eğer ben onun peşinden gitmezsem, onun gideceğini söylüyor.

Gray kaşları çatılıyor ve Davey'nin huzursuz iniltilerini yatıştırıyor. "Az önce ne olduğunu anlamıyorum ama özür dilerim."

Jackson adına özür dilemek için ağızımı açtım ama sonra durdum. Ayrılmak için bir nedeni vardı ve bunu anlamadan önce onun seçimini geçersiz kılmamalıydım. Tristan'la bir an sessiz bir kaş iletişimine girdik ve o sözü devraldı. "Yemek molası, çocuklar." Bütün gece yemek yedik ama bu kimse yok.

Gray beni girişe kadar takip ediyor ve ayakkabılarımı giymemi izliyor. O yine gözdağı veriyor, kapı ile aramda çeliği eritecek kadar yoğun bir bakışla yükseliyor. Sadece gömleğinden salyası akan bebek bu görüntüyü bozuyor. Diğerlerinin duymaması için sesini alçaltıyor. "Ailemle için buradayım ve buna sen ve Megan da dahilsiniz. Yakınlaştığınızı biliyorum ama o adam beni tedirgin ediyor. Güvende olduğundan emin misin?"

Doğrudum ve bakışlarıyla karşılaştım. Adam sert görünmekten kendini alamıyor, ancak gülümsediğinde tüm sertliği kayboluyor. "Gray, sana daha önce söyleme fırsatım olmadı ama Jax, Jackson'ın *ta kendisi*. Jackson Moreno, tünelden."

Ela gözleri genişliyor. "Ciddi olamazsın." Ancak rahatlamak yerine ifadesi daha da bulanıklaşıyor. "Bu cinayeti işleyen Jackson

kasıtsız adam öldürme?"

"Dinle." Elimi koluna koydum. "Megan sana benim kuralımı anlattı mı, başkalarınınkine benzemese bile senin başarının ne kadar önemli olduğunu?"

Kendine rağmen sessiz bir kahkaha atıyor. "Gerçekten de öyle."

"Bu sadece basit bir oyun gecesi ama Jackson buraya gelebilmek için hepimizden çok ama çok daha fazla mücadele etti. Bana ya da Tristan'a benzemiyor, biraz kaba saba biri ve evet, geçmişinde korkunç şeyler yaşamış. Ama buraya gelmek için çok şey atlattı. Eğer ona güvenemiyorsan, bana güvenmeni istiyorum. Ve evet, biz birlikteyiz, bu yüzden gidip onunla ilgilenmem gerekiyor."

Bir an beni inceliyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Seni sorguya çektiğim için özür dilerim. Bir avukat için kötü bir alışkanlık. Megan'ı ihtiyacın olduğu sürece tutacağız ve Tristan'ın gitmesi gerekirse seni eve bırakabiliriz."

"Teşekkür ederim." Megs'e cesaretlendirici bir gülümseme vermek için başımı köşeden uzatıyorum, sonra da aceleyle kapıdan çıkıyorum. Hava hava sonra ılıklaşmaya başladı, ceketimi özlemeyeceğim kadar ılık. Buradaki hava her zaman zengin gübre ve biçilmiş çimen gibi kokuyor. Yıldızlar gökyüzünü her yöne yayıyor ve nehirden gelen cırcır böcekleri ve kurbağalar rahatlatıcı bir koro söylüyor.

Gözlerimi alacakaranlığa alıştıran bahçeyi aradım. Çok uzağa gitmiş olamaz. Bir sigara yakmanın anlık parıltısı dikkatimi çekiyor, ardından bir hareket gölgesi geliyor. Koşarak yanına giderken spor ayakkabılarımın altında çakıllar çıtırıyor, kalabalık hissetmesin diye birkaç adım ötede duruyorum. Oturma odasında çok sıcak ve huzurlu olan gözleri yine uzaklaşmıştı. Gözleri üzerimde geziniyor, sonra bir duman izi bırakırken bakışlarımla buluşuyor. "Ee, ne oldu?"

Güçlü çenesi gerilir. "Ben avukatlık yapmam." Bir yudum daha almaya gittiğinde elinin titrediğini fark ediyorum.

Hayal kırıklığı göğsümde kabarıyor, ona değil ama anlamadığım bir şekilde kendine işkence ederek saklamak zorunda hissettiği tüm sırlara. "Pekâlâ. Bu iş şöyle olacak." O beni dikkatle izlerken bir adım daha yaklaşıyorum. "Konuşacağız ve sen bana kendin hakkında bazı şeyler anlatacaksın."

Yüzü sertleşir. "Bunu bana yapma. Bana seninle gerçeği söylemek arasında bir ültimatom verme."

"Hayır, hayır." Pes ediyorum ve ellerimi kalçalarına koyarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. İlk defa o bana dokunmuyor. "Benimle sıkışıp kaldın. Kusura bakma. Ama benim hakkımda her şeyi biliyorsun, sorunlarımı biliyorsun ve benimle ilgilenip beni güvende tutacaksın. Neyle savaştığımızı bilmezken seni güvende tutamam ve bu adil değil."

Acıyla ofluyor. "Beni güvende tutamazsın."

"Evet, bir de beni dene. Kızımı büyütmek için neler çektiğimi, onun için neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

Gözleri benimkileri arıyor, sıkıntılı. "Benim hakkımda bir şeyler öğrenmeni istemiyorum, Ollie. Yapmayacaksın-" Hızlı, titrek bir nefes alıp kaçırıyor. "Seni ve Megan'ı kaybedeceğim ve o zaman elimde hiçbir şey kalmayacak."

"Burada bekle." Geri adım atıp onu işaret ediyorum. ". " Koşarak eve geri döndüm.

On beş dakika sonra , binanın kenarına çömelmiş, elindeki yarısı bitmiş sigaraya bakıyordu. Başını kaldırdı.

Ürkmüş bir geyik gibi, sanki ona aval aval bakacak bir kalabalık getirmemi bekliyormuş gibi. Yalnız olduğumu görünce rahatlıyor. Önünde diz çökerek, parmaklarını yakmadan hemen önce sigarayı çekip söndürüyorum.

Yüzünde karanlık, kırılğanlık ve aralarında sürekli bir çekim var.

Parmaklarımı onunkilere doladım. "Seni benimkilerden birine götüreceğim. en sevdiğim yerdı. Jonah bana göstermişti ve ruh sağlığım bozulduğu için ağlamak istediğimde oraya giderdim."

"Ağlamama gerek yok," diye suratını asıyor, botunun lastik tabanını karıştırıyor. "Burası erkekçe somurtmak için de iyi bir yer."

"Bu *değil*-" Başını kaldırıp gülümsediğimi görünce parmağıyla burnumun ucuna . "Benimle oynamaya devam et ve öğren, küçük ukala."

" gel." Ayağa kalkıp elimi uzattığımda, sert eliyle elimi sardı ve ayağa kalkarken neredeyse beni kenara çekecekti. "Jonah'ın kamyonetiyle gidiyoruz." Anahtarları şingırdatarak uzun, siyah pikabına doğru ilerliyorum.

Yürürken Jackson'ın eli karanlıkta benimkini buluyor, başparmağı bileğimi huzursuzca okşuyor. "Araba kullanamadığını sanıyordum."

İç çekiyorum. "Karmaşık bir durum. Kafamda bir sürü kural var. Eğer gerçekten yavaş gidebilir ve istediğim zaman durabilirsem, genellikle sorun olmaz."

Ağzımı açtığımda, ne kadar acınacak derecede yüksek Sesimi çıkarmamı sağlayan bakımı yaptıktan sonra elimi sıktı. "Gördün mü? Cesur şeyler yapıyorsun."

Bu beni çok ve bahaneler bulmaya çalışıyorum. "Normal bir insanın yapabilmesi gereken asgari düzeyde başarısız olmak cesurca değil." İşte, kendi kuralımı çiğniyorum. Bazen her şey çok fazla geliyor.

Jax aniden durdu. Ona doğru döndüğümde, bir eliyle ensemini kavırıyor ve iki parmağını ağzımın içine sokuyor, o kadar derine ki irkilerek boğulma sesi çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum. Gözlerimi kocaman açıp ona bakarken parmaklar dilime doğru hafifçe kıvrılıyor.

"Altı yıl önce ne dediğimi hatırlıyor musun? Sana patronluk tasladığımda çok sinirlenmiştin ve ben de duyduklarım hoşuma gitmezse bir daha konuşamayacağını söylemiştim."

Burnumdan protest bir şekilde sızlanıyorum, emmeye başlama dürtüsüyle savaşıyorum, dilimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Eğiliyor ve alnımdan öpüyor. "Bu gece sohbet etmek istediğine eminim, ağzını geri istiyor musun, istemiyor musun?"

Parmaklarını ısıırıyorum, çok sert değil, o da parmaklarını . "Tamam. Çok cesurum. Yürü be." Parmaklarını geri sokacakmış gibi yapıyor ama ben kaçmak ve kamyonu doğru koşmak.

Bölüm -4

OLIVER

Farları kullanarak Gray ve Jonah'ın arazisine doğru uzanan toprak yolu buluyoruz. Zorlu bir yol ama kamyon çukurlardan sanki orada değillermiş gibi geçiyor. Neredeyse görünmez olan sapağı fark edene kadar nehir boyunca birkaç dakika sürünüyoruz, çimenlerde sadece birkaç iz var. Kendimi bir Bizi yaşlı bir meşe ağacının dalları tarafından yarı korunaklı bir tepenin zirvesine doğru götürürken belalı. Buralarda çok fazla tepe yok, bu yüzden bu küçük tepe bile ay ışığının, uzaktaki diğer çiftliklerin parlak benekleriyle noktalı bir yol ve tarla parçasına yayıldığı geniş bir manzara sunuyor.

Taksiden atlayıp bagaj kapağını indirmek için etrafımda dönüyorum. Mandalları çözemiyorum, karanlıkta el yordamıyla parmaklarımı sıkıştırıyorum, ta ki Jax etrafımdan dolanıp mandalları açana kadar. Arabanın kapısını gördüğünde

Kamyonetin kasasına yaydığım battaniye ve yastıklar. Jonah hepsini hazırladı. Kamyonu yıldızları izlemek ya da kamp yapmak için kullanmak isteyenler için özel bir rafta duruyor. Onun ve Gray'in kaç kere muhtemelen burada sikişmişlerdir.

Kendimi kollarımla kaldıracak kadar güçlü değilim, bu yüzden yatağın içine girdim ve ortada bağdaş kurup oturdum. "Burası benim güvenli alanımdı. Hatta birkaç kez uyuyakaldım ve bütün gece dışarıda kaldım. Eğlenceli, yastık kalesi gibi."

Neredeyse içgüdüsel bir şekilde endişeli görünüyor, yeni kulübesine girmek istemeyen ve onu iterseniz panikleyen bir köpek gibi. Bir an için yürüyüp gideceğini düşünüyorum. Sonra dirseklerini kenara dayıyor ve manzarayı inceliyor. "Ben gençken bir açık hava sinemasının yakınında otururduk. Arkadaşlarımdan bilet alamazdı ama kamyonetimizi park ederdik.

bir mil kadar tepelerde. Votka, ot ve büyük torbalar getirirdik.

Cheetos yiyin ve böyle battaniyelerin üzerinde oturup ses olmadan ekranı izleyin." "Kulağa eğlenceli geliyor."

Gözleri benimkileri yakıyor. "Birimiz arabayla geçerken kafasına bir kurşun yedi, diğerimiz tecavüzden hapse girdi ve ölene kadar dövüldü, bir başkası da aşırı dozdan öldü. Hâlâ hayatta olan bir tek ben varım."

"Jax..." İki elimi de ona doğru uzattım. "Lütfen buraya gel ve sana sarılmama izin ver."

Kolayca ayağa kalkıyor ve dizleri bana degecek şekilde oturuyor. Elimini yanağına koyduğumda vücudu seğiriyor, sonra yüzünü avucuma bastırıyor ve gözlerini kapatıyor. Daha fazla dayanamadığımda kucağına oturuyorum ve kollarımı başına dolayarak yüzünü göğsüme gömmesine izin veriyorum. Kolları belimi sıkarken. Boynunun arkasını ovuyorum ve nefes aldığımı hissettiğinden emin oluyorum.

"Kardeşimi biliyorsun, Scout," diyor uzun bir aradan sonra, alçak sesi tenimde titreşiyor. "Ama bir de kız kardeşimiz var, adı Jenny. Benden bir yaş küçüktü. Yirmi iki yaşındayken bir kadın tarafından hamile bırakıldı. yerel çetenin liderlerinden biri, gerçekten kötü bir orospu çocuğu. Onu istismar ettiğini biliyorduk ama böyle yürüyordu. Onu durduramadık. Elimden geleni yaptım; sarhoş olduğunda onu sakladım, onun için bebek maması çaldım."

Burnunu köprücük kemiğime sürtüyor. Sesi gittikçe düzleşiyor ve monotonlaşıyor, duygudan yoksun. Zihnim sadece onun kelimeler, bir insanın her gün uyanmak zorunda kaldığı gerçek hayatı değil, sefil bir filmin konusu gibi. "Bu üç yıl boyunca devam etti. Komşu bir çeteye büyük bir kan davası vardı ve erkek arkadaşı delirdi.

Bir gece karavana vururken , çıldırmıştı. Kötü durumdaydı ve adamın bu sefer onu öldüreceğini biliyordu."

Geri çekilip ağzımı açıyorum ama durmam için başını sallıyor. "Onu içeri aldım. Onu aramaya geldiğinde, aralarına girdim. Kavgayı o kazandı ama ben onun burnunu ve kolunu kırdım."

"Onu öldürdü mü?" Bu akşam yediğim her şey midemi paramparça ediyor.

"O, uh," sesi neredeyse belli belirsiz titriyor. Gözleri ay ışığında bulanık ve odaklanmamış görünüyor. "Onu oraya gelmeye zorladığımı ve içeri kilitlediğimi söyledi. O da onu affetmiş. Onu suçlamıyorum." Derin bir nefes alarak başını geriye atıyor ve gözlerini kapatarak daha hızlı konuşuyor. "Ertesi gün bir grup adamı geldi. Canımı kurtarmak için kaçtım ama beni yakaladılar ve eşek sudan gelinceye kadar dövdüler. Ağzıma silah dayadılar, ağlamamı duymak için bir süre beni becerdiler. Nasıl oldu bilmiyorum ama silahı almayı başardım. Hiçbir şey göremiyordum; nerede olduğumu bilmiyordum. Tetiği çekmeye başladım. Silahı tutan adamı on bir kez vurdum, diğerleri kaçtı."

"Bu cinayet ya da adam öldürme değil," diye itiraz ediyorum. "Bu nefsi müdafaa."

Alnını omzuma yaslıyor. Eli gömleğimin altından kayıyor ve kendini yatıştırmaya çalışır gibi kalçamı okşuyor. "Onlar gider gitmez, adamlar beni sikmek ve kendilerini korumak için bir plan yaptılar. Kardeşim ve ben tüm birikimimizi bir avukat için bir araya getirdik ama adamı çoktan satın almışlardı. Bana komplo kurmalarına yardım ederken bizim için çalışıyormuş gibi yaptı. Cinayet istediler ama sadece kasıtsız adam öldürmeden ceza alabildiler. Birkaç yıl sonra iyi halden şartlı tahliye edildim."

"Şartlı tahliyeyi neden bozdun?"

"Olaydan beri kız kardeşimi görmemiştım ama kafası iyiyken bir gün beni aradı. Hâlâ o pislikle birlikte olduğunu öğrendim. Deliye döndüm ve New York'a gidip onu kurtarmak için Colorado'dan izinsiz ayrıldım.

Ortaya çıktığımda değişmişti. Benden nefret ettiğini haykırdı, sanki onun için neredeyse ölmeyecekmişim gibi davrandı. Beni polise ihbar etti. Ve bu Hayatımın en kötü günüydü. Panikledim ve kaçtım. Göçüğün olduğu gün, beni bir bankta uyumaya çalışırken yakalayan istasyondaki güvenlik görevlisinden saklanmak için trene bindim."

"Sonra hapse geri döndün."

Başını sallıyor. "Beş yıl daha. Kaçarak durumu daha da kötüleştirdim." "Jenny'yi tekrar gördün mü?"

"Ben..." Acıyla yutkunuyor ve başını sallıyor. "Asla yapacağımı sanmıyorum."

"Lanet olsun. Byrock'a nasıl geldin?"

Tereddüt ettiğinde, onun istekli olduğu şeyin sonuna geldiğimi anlıyorum. bu gece bana verebilecek. Çenesini okşayarak onu daha sıkı sarıyorum. "Teşekkür . Başına gelenler için çok üzgünüm."

"Hayır," diye mırıldanarak biraz uzaklaştı. "Lütfen benim için üzülme Ollie."

"Senin için üzgün değilim ama acı çektiğin için üzgünüm. Beni eve bırakmana ihtiyacım olduğunda hissettiğin gibi, değil mi?"

Sertçe başını sallıyor ama başını öne eğmiş, hâlâ çıplak böğrümü okşuyor. Yorulmuş, felç olmuş gibi görünüyor.

"Benimle yıldızlara bak." Üzerinden inerek kalın yastık yığınının üzerine sırtüstü uzanıyorum. Ağaç manzaramızın bir kısmını kapatıyor ama gökyüzünün geri kalanı parlak yıldızlarla süslü. Jackson uzanıyor ama beş dakika, on dakika sonra bile yan yatıp beni izlemeye devam ediyor. "Yıldızlara bakmıyorsun."

Boştaki omzunu silkiyor. Sesi fısıltıyı geçmiyor, sanki onu kullanmış gibi. "Ne olmuş yani?"

Neredeyse karanlıkta yüz hatlarını inceliyorum, gözleri içine dalıp dibini asla bulamayacağım havuzlar gibi. "Çok güzeller. Beni her zaman daha iyi hissettiriyorlar, sanki benim boktan hayatımın dışında başka bir dünya varmış gibi.

kafa."

Hâlâ bakmıyor. Yaklaşarak kolunu göğsüme koyuyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Başka bir dünya yok Ollie," diye nefes alıyor. "Hiçbir şey ifade etmiyorlar. Sadece acı çekmemizi izliyorlar."

Uzun bir süre orada yatıyoruz, ben anlamsız yıldızları sayıyorum ve Jackson boynuma karşı sıcak nefes alıyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum karanlığa.

Dirseğinin üzerinde yükseliyor. "söyleme."

"Neden olmasın?" Fısıldaşıyoruz, sanki birileri bizi duyabilirmiş gibi. alt dudağımda geziniyor, hafifçe çekiştiriyor. "Eğer bunu söylersek, seni kaybederim."

"Hayır." Elimi onunkinin üzerine koydum. "Sana şu anda ne olursa olsun seni bulacağıma dair söz versem nasıl olur?"

Gülümsemesinde acı bir sızı var. "Aptal olursun. Kimse bunun sözünü veremez."

"Öyleyse rol yap. Ya yapabilseydim?"

Kelimeler tam orada, gözlerinde, dilinde ve ben onları istiyorum. Onları bütünüyle ve kıskançlıkla istiyorum, şimdi ve sonsuza dek. Nefesi titriyor. "O zaman ben-" Sözünü kesip yüzünü boynuma gömüyor. "*Kahretsin*, Ollie. Bunu yüksek sesle söyleyemem. Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum." Yanağımı onun kaba kıllarına . "Sen iyisin."

Parmakları saçlarımda kıvrılıyor ve başımı geriye doğru yatırıyor, boynum savunmasız ve açıkta. Boğazımın hizasını tüy yumuşaklığında öptüğünde biraz sızlanıyorum ve mücadele ediyorum ama sonra "Sessiz ol" diye mırıldanıyor ve dudakları dudaklarımdan ayrılıyor.

Dilim beni elik çubukla sıkıştırıyor, böylece tek yapabildiğim usulca inlemek oluyor.

Öpüşme daha da ılgınlaşıyor, ta ki yarı yarıya çıkana kadar. Geri çekildiğinde, dilini parmaklarıyla değiştiriyor.

"Bu sefer bencil olabilir miyim?" diye mırıldanıyor, gözleri daha önce ondan hiç görmediğim kadar güçlü bir arzuyla vücudumun her yerinde dolaşıyor.

"İstediğim her şeye sahip olabilir miyim?" Başımı salladığımda ağızımı boşaltıyor.

"Bana ne yapacağımı söyle."

"Kendinle oynamanı istiyorum."

İnanılmaz bir huff'a engel olamıyorum. "Bu bencillik değil, Jax."

Parmakları ağızıma geri giriyor, bu sefer daha derine. Aşağı uzanıp kot pantolonumun üzerinden sertleşen sikimi okşadığında vücudum kasılıyor, inliyorum ve salyalarım akmaya başlıyor. Sesi sessiz ve gerçekçi, neredeyse sohbet eder gibi. "Belki de senin kendi kendini becermeni izlemek istediğime karar verdim.

Artık gerçekten yapamayana kadar tekrar tekrar gel. Bu bana bencilce geliyor."

Daha önce pornolarda müstehcen konuşmalar duymuştum ve bu garip replikleri yapmacık bir seksi sesle homurdanarak söylemeleri bana bayağı gelmişti. Jax bir bok yapmıyor. Vücudunun ne istediğini çözmüş; onun sapkınlığı benim, Oliver Shaw ve beni aklına gelen her şekilde parçalara ayırmak. Ve bana tam olarak ne olacağını sakın, niyetli bir sesle, bir lazerle söylemeyi seviyor.

tatmin olmak isteyen kendi siki tarafından hiçbir şekilde gölgelenmeyen bir odaklanma. Bu şimdiye kadar duyduğum en korkunç, en ateşli şey.

Jackson parmaklarını ağızımda iyice açıyor ve aralarına dilini de ekleyerek beni öpüyor, böylece bana yer kalmıyor. Eli külotumun içine dalıyor ve ben inleyip öğürüyorum. Sırtarak parmaklarını , anladığımdan memnun.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Aletimi bıraktığında protesto etmek için kalçalarımı seğirterek nefes alıyorum. Çenemdeki tükürüğü silmek için uzandım ama beni durdurdu.

"Külotun hariç tüm kıyafetlerini çıkarmalısın." Taksiye yaslanıp tişörtümü çıkarmamı dikkatle izliyor. Ne zaman ki Pantolonunun düğmelerini açıyor ve elini içeri kaydırıyor, bu beni o kadar sertleştiriyor ki çok fazla büyümeden ve sıkışmadan önce pantolonumu aşağı çekmek zorunda kalıyorum. Pantolonumu çıkarmak için sarhoş bir flamingo gibi tek ayağımın üzerinde dururken tüm güzelliğim ve zarafetimle karşıındayım ve Jax ben yalpaladıkça, takıldıkça ve neredeyse devrilecek hale geldikçe gülümsüyor.

Kot pantolonumu kenara fırlatıp dizlerimin çöküyorum ve üzerinde karikatürize edilmiş muzlar olan sarı külotuma bakarak burnumu kırıştırıyorum. Belli ki bu akşam sevişmeyi planlamıyordum. "Bil diye söylüyorum, şu anda kendimi hiç seksi hissetmiyorum."

Elini pantolonundan çıkararak bacaklarını uzatıyor ve okşuyor. çıktığımda parmaklarını hafifçe bacak dikişlerinde gezdiriyor. "Ellerini benim için arkana koyar mısın?" İtaat ettiğimde sikim anında sertleşiyor ve o da halinden memnun görünüyor. "Büyük bir sakin olmasına rağmen hep küçük külotlar giymen hoşuma gidiyor."

"Desteğe ihtiyacım var." Orta parmağı dikişin altına girip taşaklarımın kenarına dokunduğunda sesim titriyor.

"Hepsi rengarenk ama kimse onları görmüyor."

Omuz silkiyorum. "Bu sadece benim için. Kay'e takılıp kaldığımda kötü bir ruh haline büründüm ve kendimi özel hissetmek için bir şeyler yapmaya başladım. Ama keşke..." Sıska, solgun vücuduma ve aptal iç çamaşırlarıma bakıyorum. "Keşke seksi görünseydim."

Ellerini kalçalarımaya koyuyor ve bir dakika boyunca beni inceliyor, çıplak bacaklarıma değen kotun dokusu kendimi daha da çıplak hissetmeme neden oluyor. Etrafıma uzanarak kumaşı kırımın çatlağına doğru sıkıca çekiyor, böylece yanaklarım tamamen ortaya çıkıyor. Bel bandının önü birkaç santim aşağı kayacak şekilde tekrar çektiğinde bir protesto ıığığı . Sikimi parmaklarının arasına alarak, külotumdan dışarı çıkacak şekilde göbeğıme doğru dikeyyor ve bel bandını çekiyor. Başım sünnet derisinin arasından görünüyör ve yavaş ama istikrarlı bir şekilde, kumaşın içine sızmaya başlayana kadar aşağıya doğru sızıyorum. Sırf kaba olmak için meme uçlarıma dokunuyor, sonra arkasına yaslanıp elini tekrar boxer'ının içine sokuyor. "Peki ya şimdi?"

Ona bakamıyorum, çünkü gözlerinde göreceklerime dayanabileceğimi sanmıyorum. Ama kendime baktığımda, iğrenç aletim ve bükülmüş külotumla karşılaşıyorum. Hafif bir esinti kık yanaklarımı okşuyor, bu da daha fazla sızmana neden oluyor. Korkunç bir utançla, taşaklarımı pamuğun içinden geçiriyorum ve sünnet derimi daha da aşağı çekiyorum. Onun açıkta kalan şafta dokunduğunu ya da yaladığını hayal ettiğimde ürperiyor ve sessizce inliyorum. Her şey ıslak, zonkluyor ve dayanılmaz derecede hassas ve ben burada, tüm kıyafetleri üzerinde olan bir adamın önünde *oturmuş*, onun izlemesine izin veriyorum.

"Bir sürtük gibi görünüyorum," diye mırıldanıyorum şaşkınlıkla, sert meme uçlarıma ve

Tenimdeki hafif kızarıklık, sırılsıklam külotumun aşağı kayması ve sikimi daha fazla göstermesi.

"Olmak istediğın şey bu mu?" diye soruyor sessizce, eli göremediğim bir yerde çalışıyor.

Şaşkınlıkla başımı salladım. Otuz altı yaşında, masa başı işi olan ve teorik olarak biraz saygınlığı olan formsuz bir babanın böyle bir şey istemesi gerektiğini düşünmüyorum. Ama ben istiyorum. Jax'in büyük, hırpalanmış ellerinin bana bir şeyler yaptırmasını seviyorum. I

narin biri olmak gibi, belki de neredeyse güzel, onu ediyor. Hatta bir şekilde benim canavar gibi sikimi bile sevimli hissettiriyor.

Boştaki eli kıcımlın yanağını okşuyor, nefesim kadar yoğuruyor ve sıkıyor. "Şimdiye kadar sikimi sertleştiren tek kişi sensin. Sanırım bu seni benim fahişem yapıyor, ha?"

Artık onun sürtüğü olduğuma göre, artık bu sözlerle güvende olduğuma göre, kalçalarımı eline doğru sallıyorum ve erkeklerin çıkarmaması gereken, Kay'ın bana ateşli değil acınası olduğunu söylediği tüm yumuşak, muhtaç sesleri çıkarıyorum. Bir kez olsun fazla düşünmeden, parmaklarımı prekumuma bulaştırıyorum ve pamuklu kumaşı yoldan çekip ilk kez kendi deliğime dokunmak için geriye uzanıyorum. "Kahretsin, Jax." Öne doğru eğilip alnımı onunkine yaslıyorum. "Bu çok hassas." Bu, beni açmaya çalışan kendi parmaklarından bir şekilde daha savunmasız hissettiriyor.

Sikim kot pantolonuna damlarken eli hızlanıyor. "Uh-huh," mırıldanıyor kararsızca. "İçine bir parmak sok."

Orta parmağımı dar halkadan geçirmeye çalışırken korkumu hissetmiş olmalı, çünkü başını eğiyor ve beni aceleyle öpüyor. Ağzının içinde inlediğimde pes ediyor ve daha hızlı mastürbasyon yapabilmek için kot pantolonunun ve boxer'ının kemerini aşağı itiyor. Taş gibi sert, eli dağınık, pratik yapan birinin ustalığı ya da becerisiyle çalışmıyor. Hatırlıyorum.

Acıtsa bile o aletin beni germesinin nasıl bir his olduğunu. Nasıl tam hissettim. Vücudum gevşedi ve parmağımı kavradı, kendi ereksiyonumu okşarken onu daha derine çekti, iç çamaşırımı taşaklarımın altına doğru itti.

Jackson ağzımı bırakıyor, ellerimiz senkronize bir şekilde çalışırken yüzhala sadece santimetre aralıkta. "Bana nasıl hissettirdiğini anlat."

"Çok büyük bir his ama yeterli değil. Lütfen."

"Bunu senden duymak istiyorum, Ollie."

Hayal kırıklığı içinde inliyorum, yüzüm yanıyor. "Bu işte iyi değilim."

Sağ elimi sikimden ayırıyor, bileğimi sıkıca kavıyor. Sonra uzanıp parmağımı kıcımın derinliklerine itiyor. "Ne istersem alabileceğimi söylemiştin."

Gözlerindeki ateş, ilk randevumuzda ya da sebze ektiğimizde sadece birkaç kez gördüğüm huzurlu ve saf bir şeyle yumuşatılmış.

İnliyorum ve başımı arkaya atıyorum. Sınıra çok yakınım ve oraya ulaşabilirsek muhteşem olacağını biliyorum. Bedenim onunla birleştiğinde oraya ulaşmak istiyorum. Birlikte kırılmamızı ve birbirimizi yeniden bir bütün haline getirmemizi istiyorum. "Lütfen, Jax. Lütfen sik beni. Bunca zaman kıcımı kurtardım ve ne kadar sıkı olduğunu hissetmek için sikine ihtiyacım var. Onu doldurmana ihtiyacım var."

Burun delikleri alevleniyor ve bakışlarıyla beni tüketerek biraz titriyor. Sonra beni kaldırıp yastıkların arasına sırt üstü yatırıyor ve soyunurken üzerimde diz çöküyor. Vücudu soluk ay ışığında devasa görünüyor. Dövmelerin karanlığı geziniyor. Yüzümü inceleyerek eline tükürüyor ve kaygan sikini birkaç kez daha yavaşça çekiyor. O seviyor ama yaklaştıkça gözlerimiz arasındaki bağlantıya daha çok .

Bacaklarımı onun için açıyorum ve o inliyor, sonra bileklerimi yakalıyor ve bir eliyle kollarımı başımın üzerine kolayca sabitliyor. İçimden geçen sarsıntıyı görmüş olmalı, çünkü sırtıyor. "Hoşuna gitti mi? Çünkü bence böyle çok güzel görünüyorsun." Aletini kalçalarımın sürtüyor ve beni öpüyor, ben doyamadan çekiliyor.

"Hadi," diye yalvarıyorum, çırpıyorum, kıcım parmaklarımın kaybolmasını protesto ediyor.

Yanağımı okşuyor, sabit ve rahatlatıcı nefesi kulağımda. "Benim için . Acırsa söyle; bu sadece ikinci seferim."

Aletin küt başı deliğime bastırıyor. Bu sefer dayanıyorum ve bir gerilme oluyor ama ani felaketler olmuyor. Yarı yolda durdu ve alnını omzuma dayayıp nefes nefese kaldı. "Kahretsin, Ollie. Beni eziyorsun. Ben gelecek."

"Sakin cüret etme, henüz değil," diye tıslıyorum, o da gülüyor. Uzun, dikkatli bir hamleyle vuruyor, taşakları kışıma çarpıyor. Ne kadar kaldıysa bırakıyorum ve utanmadan çırpınıyorum, böylece her santimini hissedebiliyorum, tam, tanıdık ve yıllar sonra nihayet ona kavuştuğum için kendimi rahatlatıyorum.

İçimde sallanıyor, burnumu, yanaklarımı, göz kapaklarımı öpmek için eğiliyor. Sikim vücutlarımızın arasında kaymaya ve sürtünmeye devam ediyor ve ben onun adını inliyorum. "Sen benimsin Oliver," diye nefes alıyor çeneme karşı. "Sen benim için yaratılmışsın. Sana başka birinin dokunmasına asla izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun?" Bir tür iğrenç hayvan sesi çıkarıyorum ve kalçaları hızlanıyor. "Bana dokunacak mısın?" "Benim için her yerine boşalır mısın?"

Evet, daha fazla, her şeyi söylemeye çalışıyorum, ama içimde, bedenimde ve ruhumda bir yer buldu, her şeyin beyaz ateşe gittiği ve horozumu alıp göğsümün üzerinde sağarken ağzımdan ne çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bitirdiğimde, aşağıya bakıyor, gerilmiş ve harap olmuş, çıplak, cum sıırıslıklam. Onun sürtüğü. Onun Oliver'ı. Aniden çekiliyor ve her tarafım dölle kaplanana kadar döllерimin üstüne geliyor. Parmaklarımı pisliğin içinde gezdirip ağzıma sokuyorum. Sonra biraz öksürüp öğürüyorum çünkü gerçekten çok güçlü.

Hâlâ zor nefes alan Jax uzanıp yüzümdeki kıllardan biraz siliyor. Sonra terli ve bitkin bir halde yanıma yığıldı. Hayatımda hiç bu kadar berbat olmamıştım, her yerim zonkluyor ve tüm sinir uçlarım yanıyor.

Jax hâlâ yıldızlara bakmıyor. Parmağını profilimde gezdiriyor - kaşlarımın arasında, burnumdan aşağı, dudaklarımın üzerinde. Başımı ona doğru çeviriyorum ve o da yüzümün yan tarafını tutuyor. "Jax-"

"Seni hiç sevmedim." Başparmağı elmacık kemiğimde geziniyor. "Bu lanet dünyadaki tek mükemmel şey sensin."

"Ben mükemmel değilim."

Başını iki yana sallar. "Lanet olsun. Sen bir şey söylemeseydin fark etmeyecektim."

Ona boş boş bakıyorum, sonra battaniyenin içinde yüzüstü yuvarlanıyorum ve çıldırıyorum. Ben çaresizce kıkırdayıp gülmekle ağlamak arasındaki keskin çizgide yürürken, o sırtımdaki tüm çilleri öpüyor.

Orada, bizi umursayan ya da umursamayan uçsuz bucaksız bir gökyüzünün altında çıplak, yapış yapış ve birbirimize bağlı bir şekilde uykuya dalıyoruz. Belki de hiç bilemeyeceğiz.

Bölüm z5

OLIVER

Bir kutu eski dosya klasörünü bantlamaktan başımı kaldırdığımda, Tristan omzunu kasanın duvarına dayamış, bana sırtıyordu. "Ne?" "Anladığım kadarıyla sen ve Jax D&D'den sonra gerçekten derin bir *konuşma* yapmışsınız.

Cumartesi
mi?"

Kekeliyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Ne ima ediyorsun?" "Jax ona ödünç verdiğim gömleği yıkamak için çok acele ediyordu. çamaşır yıkayacak bir tipe benzemiyor. Sen de bütün gün kendine kadın ikonlarının güç baladlarını söylüyorsun."

"Yalan." Doğrulup ayağımla kutuyu ona doğru itiyorum. "Ben şarkı söyleyemem."

"İnan bana, fark ettim." En iyi arkadaşım kutuyu kucaklayıp depoya . "Jax'e çizgi film ejderha tişörtünün onu yattı," diye omzunun üzerinden bağıyor, bu da beni utandırıp Stace'in ofisine doğru bakmama neden oluyor. Kulak misafiri olduğu en kötü şey bu olamazdı. Nedense bizi sürekli etrafında tutuyor. Belki de ofisi sıkıcıdır. "İlişkinizdeki... pürüzleri sevindim," diye teklif ediyor, elindeki tozu fırçalayarak yeniden ortaya çıktığında.

"Aman Tanrım." Hışımla çıkarken yarı yolda durdum ve kafamı kapıdan uzattım. "Bekle, sapıkça davranacağımızı sana düşündüren nedir?"

Tristan gözlerini kısıyor ve iki parmağını uzatıyor, sanki küçük boyumu ölçüyormuş gibi. "Küçük, alçakgönüllü, bastırılmış olanlar her zaman öyledir. Ve Jax'in hiçbir özelliği misyoner pozisyonunu çağrıştırmıyor."

"Misyoner pozisyonundan bahsetmişken," diye karşılık veriyorum, "kendi aşk hayatın için endişelenmen gerekmiyor mu?"

Sırtışı kayboluyor ve kaşlarını çatarak yere bakıyor, Jax' çivilemesi gereken gevşek bir süpürgelik şeridini tekmeliyor. "Elbette. *SSTMBDC*"nin sadece bir üyesi olduğu için iki kat daha fazla çalışmak ."

"Oh, Tris. Özür dilerim." Her zaman kendime, bir daha böyle biri olmayacağımı söylerdim.

Yeni bir ilişkiye kendini kaptırıp arkadaşlarını umursamayan insanlar. "Hâlâ kulüpte olabilirim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu tanımsal olarak imkansız, adamım." "Peki ya bulduğum şu inek kadın? İkinci bir tarih?" Tüm kalemlerimizi, bant dispenserlerimizi ve diğer ofis malzemelerimizi alarak, her şeyi kaldırmak için ön tarafa geri dönüyoruz.

"Hiçbir şey tıklamıyor, Ollie." Tris bir kez olsun sesini alçaltıyor, bu da dikkatimi çekiyor. "Aptal bir inekle çıkmak isteyen kızlar, *oh, bu arada, yuva kurmak ve bir aile sahibi olmak istiyorum, gibi şeylere* açık olan kızlarla aynı değil,

Dün. Şu seni kıskanıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Kendi huysuz, yapışkan, dövmelerle kaplı adamını mı istiyorsun?"

"Bu noktada bunu kabul ediyorum." Zımbayı gereğinden fazla güç kullanarak yerine itiyor. "En azından senin bir ailen var ve o da bunun bir parçası olmak . Bee hâlâ hayatta olsaydı, şimdiye kadar yeni yürümeye başlamış çocuklarımız olurdu." Elini gözlerine götürerek sandalyesine geri döndü ve neredeyse kıracak kadar sert bir şekilde oturdu. Başını kaldırıp yüzümdeki ifadeyi gördüğünde bir uyarı parmağı kaldırdı. "Sakın gelip de bana sarılmaya Ben."

Gerçek bir ampul anıyla telefonumu bulup hızlıca bir mesaj gönderiyorum. "Triiis?" Ona doğru yaklaştım.

"Evet, Ollie?" Sonunda yüzünün yeniden gülümsemesini sağlamayı başardım.

"Az önce Alice'e numaranı gönderdim."

Gözleri fal taşı gibi . "Çıktığın Alice mi? Hayatta olmaz. Onu hemen geri al."

"Neden?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Onun nesi var?"

"Sadece o insan formunda bir tanrıça ve ben de yatağınızın altında bulduğunuz tiftikle kaplı uyumsuz bir çorabım."

"Ne var biliyor musun?" Odadan çıkarken kolunu okşadım. "Herkes o çorabı bulduğuna çok seviniyor."

"Bunu ilham verici bir geri dönüşmüş gibi söylüyorsun," sesleniyor , "ama kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey ifade etmiyor."

Sadece omzumun üzerinden el sallıyorum.

"*Ve şarkı söylemeyi kes,*" diye daha yüksek sesle bağırıyor. "Beyoncé bir kelime istiyor ve bu hoş bir kelime olmayacak."

"Amin," Stace'in sesi ofisinden dışarıya süzülüyor.

Gülerek kafamı arka odalara sokup Jax'i arıyorum.

Stace ofisinin kapısından, "Öğleden sonra biraz daha döşeme almak için dışarı çıktı," diye yorum yapıyor. "Şu anda maaşımla geçimini sağlayan tek kişi o."

Telefonum cebimde yüksek sesle çalışıyor. Görmezden gelip bilgisayarımın başına dönecekmişim gibi yapıyorum ama Stace elini bıkkınlıkla sallıyor. "Zaten boşuna uğraşıyorsun. Git ve mesai saatinde kişisel telefon görüşmeleri yapmanın tadını çıkar. Bakalım umurumda olacak mı?"

"Selam anne." Nötr ve arkadaşça bir ses tonuyla, banyoya girerken arayanın kimliğini kontrol ediyorum. "Ne var ne yok? Megan'ın doğum günü için otelini ayarladın mı?"

"Yaptık." Duraksıyor. Sesi üzgün, sanki biraz ağlıyormuş gibi geliyor ve ağzım kuruyor.

"Anne? Sorun ne? Babam iyi mi?"

Arka planda telefonu isteyen babamın sesini duyuyorum. Sert sesi hatta gelmeden önce bir dakika pek de sessiz olmayan fısıltılarla tartışıyorlar. Rahatlasam mı rahatlamasam mı bilemiyorum, annemden daha az duygusal ama acı verecek kadar da açık sözlü. "Oliver."

"Ne haltlar dönüyor?"

"Dün gece adresinizi ve iletişim bilgilerinizi talep eden agresif bir soğuk arayan tarafından arandık."

"Ne?" Kıçımı tezgâha dayayıp endişeyle musluğun kulplarıyla oynuyorum. "Her spam telefonlar alıyorum. Onlarla konuşmamalısın."

"Onu zorladığımda," diye devam ediyor, "sizden büyük miktarda para isteyen bir borç tahsilat ajansından olduğunu öğrendim."

Ağzımdan çıkmayı başaran tek aptalca şey, "Sana bunu söylemek yasa dışı." oldu.

"Evet, borçlarını ödememek de öyle."

"Baba."

O soruları sıralarken arka planda annemin telaşlandığını duyabiliyorum. "Durum ne kadar kötü Oliver? Neden yardımımızı reddediyor ve bize her şeyin yolunda olduğunu söylüyorsun?"

"Bu konuda seninle konuşmak zorunda değilim. Ben bir yetişkinim ve bu benim iş." Dağıtıcıdan bir kâğıt havlu kaptım ve onu küçük parçalara ayırmaya başladım, onları top haline getirip yere attım. Bir yetişkin gibi.

"Sen bir yetişkinsin," diye tersliyor babam, "ama Megan değil ve bunun bedelini o ödüyor."

Ona her şeyi verebilecek büyükanne ve büyükbabası varken, inatçılığınızın bedelini ödeyeceksiniz."

"Bunu bana bir daha *asla* söyleme. Kimse için en iyisini bildiğini söylemeye hakkın yok."

Annem bağırdığımı duymuş ve telefonu babamdan zorla almış olmalı, çünkü yatıştırıcı sesi kulağımı dolduruyor. "Megan'ı almaya çalışmıyoruz. Sadece neler olduğunu anlamak istiyoruz ki geçmişi telafi için sana şimdi yardım edebilelim. Çok fazla iş değiştirdiğinizi biliyorum, sağlık sorunlarınız mı var?"

"Megan seni göreceği için heyecanlı ve ben de seni seviyorum, bu yüzden doğum günü davetini geri almadan önce bu konuşmayı keseceğim." Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmak yerine cebime sokuyorum ve kağıt havluyu fırlatıyorum. Havada hüznle asılı kalıyor, sonra aşağıya, soyulan muşambanın üzerinde yarattığım dağınıklığın üzerine sürükleniyor. Kapının arkasından süpürge ve faraşı alıp süpürmeye başlıyorum.

Çatlaklarım ortaya çıkmaya başladı. Borcumu halletmezsem ailem diğer her şeyi açacak ve beni yardım almaya zorlayacak. Tek seçeneğim evi satmak. Ama borç, kârın o kadar büyük bir kısmını yutacak ki, oturacak bir yer bulamayacağız.

sürüngenlere izin veriyorum. Ve bunların hiçbirini beni Megan büyüdükçe ihtiyaç duyduğu şeyleri karşılamaya yaklaştırmıyor.

"Siktir." Keşke Jax de binada olsaydı. Duvara yaslanıp başımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve kendimi kaybetmeden önce sakinleşmeye çalışıyorum.

Daha iyi olmak istiyorum.

Kızımın her şeye sahip olmasını istiyorum. Borcun bitmesini istiyorum.

Ve evet, bir ailemin devreye girmesini ve tekrar yola koyulmam için bana nefes aldırmasını istiyor.

Ama yardıma ihtiyaç duyacak kadar kırıldığımı kabul edersem, ailemin ve Kay'in başından beri haklı olduğunu kanıtlayacağım - kendi hayatımın kontrolünü elimde tutmayı asla hak etmedim. Normal olmaya çalışarak geçirdiğim onca yıl sadece yalan ve saçmalıktı.

İnsanları inciten ve çocuğumun geleceğine zarar veren bu davranışlarım sonunda herkesin zaten gördüğü şeyi, yani kusurlu olduğumu anlayana kadar devam etti. Ve ben zayıfım. Çünkü her şeyimi kaybedene kadar savaşmaya devam edecek kadar güçlüyüm ama ne zaman pes edeceğimi bilecek kadar asla güçlü olamadım.

JACKSON

Oliver ön kapıyı açarak, "Benimle gurur duy," diye anons ediyor. "Kutlama kurabiyeleri aldım bile, bir tane de sen alabilirsin."

Bana defalarca artık kapıyı çalmama gerek olmadığını söyledi ama ben bunu yapmaktan hoşlanıyorum. Yerde koşuşunu dinlemeyi, kilidin hoş karşılayan tıkırtısını, birbirimizi paravan kapıdan gördüğümüzde yüzündeki ifadeyi seviyorum. Beni içeri almak için her zaman çamurluk duvarına yaslanır, Botlarımla basmayayım diye çıplak ayak parmaklarını kıvırıyor ve uzun, soluk kirpiklerinin arasından bana . Bugün olduğu gibi bazı günlerde, durup onu öpmek için eğildiğimde tadına doyumaz sesler çıkarıyor.

"Neden seninle gurur duyayım ki?"

"Ortağına sormak için ne kadar kaba bir soru." Ona öylece bakıp etkilenmediğimde, boyun eğiyor. "Bu öğleden sonra bir sürü uzaktan çalışma işine başvurdum. Sadece metin editörlüğü değil, yönetim, pazarlama ve sosyal medya. Bankaya ek olarak bunlardan birini alabilirsem, gerçekten ilerleme kaydetmeye başlayabilirim."

"Uh-huh." Sağ botumun bağını çözüp çıkarıyorum. Yanlış bir şeyler var. Bir türlü . Enerjiyle dolup taşıyor ama mutlu değil. "Neden bugün?"

Cevap vermiyor. Kafamı kaldırdığımda tedirgin bir şekilde kaykılıyor ve mutfığa girerek gözden kayboluyor.

"Megan nerede?" Burası doğal olmayan bir sessizliğe büründü.

"Okulu bu yıl elli kitap okuyan çocuklar için yatıya kalma partisi düzenliyor," diye sesleniyor kahve doldurma tıslamasının üzerinden su ile yapıcı. "Etrafta koşuşturan düzinelerce heyecanlı küçük Megan

Bütün gece spor salonunda, hayal edebiliyor musun?" Telefonu çaldığında ikinci botuma geçiyorum. "Gray arıyor. Açayım mı?"

"Ona söyle."

Oliver avukatla sohbet ederken ben de Mars'ın tankının yanına gidip dikkatlice içine uzanıyorum. Beni tiksintiyle izliyor, ben de onu rahatsız etmemeye karar veriyorum. Megan'ın arka plan çizimlerini karıştırıyorum ve spor bir arabanın gösterge paneline benzeyen, plajın yerini alan bir tanesini seçiyorum. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Jackson?" Oliver telefonunu kulağından uzak tutuyor ve sahnede fısıldıyor. Gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. "Çifte randevular konusunda ne düşünüyorsun?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Orta yaşlı çiftlerin artık kaldıramadıkları için hep birlikte brunch' gittikleri gibi mi?"

Ağzının kenarında bir sırıtış beliriyor. "Evet, hemen hemen."

"Boş zamanlarınızda yapmak istediğiniz şey buysa, sizi durdurmayacağım."

Oliver aramayı sonlandırmadan önce telefona, "Seve seve yapacağını söylüyor," diyor.

Onu arkadan kucağıma aldığımda çığlık atıyor, bacaklarını ve ben onu kolayca oturma odasına götürüp en sevdiği yatar koltuğa fırlatıyorum. Ceketimi çıkarıp üzerine yığılıyorum. Acı içinde öksürüyor ve çırpınıyor ama ben çoğunlukla onun üstüneyken bunun pek bir anlamı yok. "Tanrım, Jax. Neyin var senin?"

"Benim sorum da bu." Çenesinden tutup gözlerime bakana kadar yüzünü çeviriyorum. Haklıydım; mavi derinliklerinde acı var. Öpmek için yaklaşmaya çalışıyor ama ben onu sıkıca kavrayıp sabit tutuyorum. "Oliver."

Vücudunun biraz eridiğini ve gözlerinin sandalyenin kolundaki bir deliğe dikildiğini hissediyorum. "Ailem borçlarımı öğrendi."

"Oh."

"Beni onlardan bir şeyler saklamakla suçladılar." Kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık belirir.

Çenesini yukarı kaldırıyorum ve burnunun ucunu hafifçe ısırıyorum.

"Yaptığın tam olarak bu değil mi?"

"Bu hiç adil değil." Elimden kurtuluyor ve kazağının yakasını başının üzerine çekiyor. Sesinde keskin bir ısırik duyabiliyorum. "Eğer özel tıbbi bilgilerimi doktorlarla paylaşmazsam bencil bir insan olurum.

Bütün dünya. Yardım almadan bir şeyler yapmaya cüret ederek herkesi rahatsız ettiğim için de özür dilemeliyim. Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Üzgünüm." Sweatshirt topu yanıma kıvrılıyor ve ben de saçlarını okşuyorum. "Biliyorum. Bu arada seninle gurur duyuyorum."

Sadece homurdanıyor. "Hiçbir anlamı yok. Neden sabahları yataktan kalkma zahmetine giriyorum ki?"

Sweatshirt'ünü kulağını gösterecek kadar aşağı çekerek ağzımı kulağına dayadım. "Bir dakikalığına kalkacağım. Eğer kaçmaya çalışırsan seni pişman ederim."

Kumaş kozasının içinde yüksek sesle homurdanıyor.

"Ben ciddiylim." Kıçına sert bir şaplak attıktan sonra üzerinden kalkıp dizüstü bilgisayarını bulana kadar yatak odasını karıştırıyorum. Tezgâhın üzerindeki plastik çikolatalı kurabiye kabını almak için mutfığa uğruyorum. Her şeyi üzerine bıraktığımda kıpırdanıyor ve kafasını kurtarıyor.

"Bu neyle ilgili?"

"Kitabın üzerinde çalışacaksın."

Yüzünde gerçek bir kızgınlık belirliyor ve çenesini inatla dışarı çıkarıyor.

"İstemiyorum."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Başını arkaya atıp inliyor. "Onun yerine sevişebilir miyiz?" "Hayır."

"Ben-"

Kapüşonunun altına tikiştirmeden önce kurabiyeleri geri alıyorum. "Ancak önce bir şeyler yazarsan."

Oturma odasının loş ışığında karamsar, fırtınalı gözlerle bana bakıyor. "Seni davet ettiğim için pişmanım. Senden sert sevgi mi istedim? Hayır, istemedim."

O gerçekten iyi değil. Bunu her kelimesinde, bir ruh halinden diğerine pervasızca geçişinde hissedebiliyorum. Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. "Devam et," diyor kısık sesle. "Bana haklı olduklarını söyle. Bunu yüzünde görebiliyorum."

"Kenara çekil."

Muhtemelen sandalyeyi kıracak olsak da bu sefer yanına uzanmam için yer açıyor. Dizüstü bilgisayarı açıp bacaklarının üzerine koyduğumda gözleri onu takip ediyor. "Jax..."

"Adamı lanet olası bir iblis tapınağında mahsur bıraktın."

"Öyle mi?" Gözlerini kırıştırıyor, ben yan masadan gözlüğünü alıp yüzüne yapıştırana kadar gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "Oh, ben yaptım. Üzgünüm, Samvir." Gözleri tekrar bana kayıyor. "Kurabiye almak için ne yapmam gerekiyor?"

Kutuyu açıyorum, ucuz, yapay kokuyu alıyorum ve tiksintiyle öğürerek bir ısırik alıyorum. "Onu tapınaktan çıkarın."

"Ama önce Ölülerin Efendisi'yle koca bir dövüşü var," diye sızlanıyor Ollie.

"Hepsini yemeden önce acele et. Ve sen de bana her şeyi anlatmak zorundasın. oluyor."

Dramatik bir iç çekişle yazmaya başlar. "Önce, her otuz saniyede bir kendini yeniden düzenleyen bu labirentten geçmesi gerekiyor. Bunu yapmak için, onuncu bölümde hayalet bir bakirenin ona verdiği haritayı kullanıyor."

Bir noktada kurabiyeleri benden alıp hepsini yediğini düşünüyorum. Uykuya dalıp tekrar çıkıyorum, sıcak bedenlerimiz birbirine yapışmış. İkimiz de oturmadan önce ışıkları açmadık, bu yüzden sürüngen tanklarının parıltısı dışında tamamen karanlık oluyor. İnleyip ona doğru kıvrıldığında başımı öpüyor ve yazmaya devam ediyor. Artık hikayeyi anlatmıyordu ve kurabiyeler de gitmişti, ama önemli değil
Kaç kere hala yazmaya devam ediyor, gece boyunca.

Bölüm zü

OLIVER

Jackson'ı bisikletinin yanında beklerken gördüğümde bir yanım çifte randevuyu iptal etmeyi düşünüyor. Her takıldığımızda daha bitkin görünüyor ve sanki çiğ bir şekilde kazınmış ve kan sızmaya başlamış gibi huzursuz bir kenarı var. Ama bundan daha derini görmeme asla izin vermiyor. Bacağını koltuğun üzerinden sallarken onu durduruyorum. "Jax?"

"Sadece biraz gerginim." Gülümsüyor ama gözlerinin içi gülmüyor. "Gray'in birinin randevu gecesini renklendirmek için ihtiyacı olan şey olduğunu sanmıyorum."

"*İyi biri,*" diye azarlıyorum ama kıs kıs gülmekten de kendimi alamıyorum. "Sessiz olanlar hakkında ne derler bilirsin."

"Ne diyorlar?" Arkasına uzanıyor ve güvenli bir şekilde oturduğumdan emin olmak için elini bacağımda gezdiriyor.

"Muhtemelen yatakta bir canavardır."

Jax homurdanarak başını sallar. "*Muhtemelen* hayır. Onunla seks yapmaktan korkardım. Jonah cesur bir adam. Ve şimdi, benimle borsa ya da başka bir şey hakkında konuşmaya çalıştığında, düşünebileceğim tek şey bu olacak."

Kollarımı beline ve tutunuyorum, midem her sürüşte olduğu gibi çalkalanıyor. Zahmetsizce havalı bir motosiklet gangsteri olma hayallerimden vazgeçtim; bunu kızıma bırakacağım. "Kimsenin seninle borsa hakkında konuşmaya çalışacağını sanmıyorum."

Erkeklerle buluşmamız gereken açık hava alışveriş merkezine kırk dakika önce vardık. Aklımı kaçırıp Jackson'ın tek siyah düğmeli bluzunu ateşe vermeden önce bir erkek mağazasını ziyaret etmemiz konusunda ısrar ettim. Her yöne uzanan kıyafet raflarını görür görmez sessizleşiyor ve somurtuyor ve dirseğime bir santim kala beni takip ediyor. "Burası bir tür saçma sapan bir yer. Okulumda kıyafetlerimle dalga geçen çocuklar alışveriş yaptı."

"Bak." Onu itiyorum. "Bana hoşuna giden bir şey bulabilir misin?"

Daha açık olmalıydım, çünkü orijinaline o kadar benzeyen siyah bir düğme ile geri döndü ki, yemin edebilirdim ve sırf benimle dalga geçmek için aldı. "Jax," diye inleyerek alnımı omzuna yasladım.

"mi?" Sesi gerçekten şaşkın geliyor.

Çenemi ona dayıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bir hayalim var Jackson, ölmeden önce seni siyah ya da Byrock City Bank kırmızısı olmayan bir renkte göreceğim."

Bana kafa attı. "Tanrım, çok dramatiksindir. Gidebilir miyiz?"

"Neredeyse birbirinin aynısı olan bu üç turuncu Henley'e bakar bakmaz birini seç ve giy."

Rastgele bir tane kapıyor. Başından beri haklıymışım hoş, toprak tonlarında bir pas kesinlikle bu adamın rengi. Jackson yüzümü görünce sırtımdan kendini alamadı. "Beğendin mi?"

"Çok seksi görünüyorsun." Hiç kimsenin vücudu beni onunki gibi aydınlatmamıştı, mükemmel kaslarının ve içlerindeki güzel ruhun baş döndürücü bir karışımı. Bu bluz onun en iyi özelliklerini vurgulamak için tüm doğru yerlerden sarkıyor ve yapıyor ve restorana giderken erkeğimi süzmek için duraklayan rastgele kadınların kıskanç bakışlarının tadını çıkarıyorum.

"Gray burayı seçmiş olmalı," diye düşünüyorum lüks ve modern işletmenin önünde durduğumuzda.

Önünden geçen tabaklardaki porsiyonları görünce Jax'in kaşları havaya kalkıyor. "Bütün gece aç olacağım."

"Daha fazlasına ihtiyacın olursa beni sonra yiyebilirsin." Anında irkildim ve yüzümü elime gömdüm. "Siktir, özür dilerim. Bu çok aptalcaydı. Sadece geldi

dışarı."

Parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor, sırtıyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Sen tatlısın."

İçeri girdiğimizde kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de uzanıp parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Tristan haklıydı. Birbirimize bariz, iğrenç bir şekilde ama bence bunu hak ettik. On iki yıl önce akşam yemeği ve filmin korunmasız seksle sonlandığı ve hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmadığı o geceden beri randevular beni korkutuyor.

Bugün kendimi uzaktan izlemek yerine, tamamen kendi bedenimin içindeyim, yanımdaki kişiyle topraklanmış ve güvendeyim. *Tek bir iyi şeyi* oynayarak kendimi yıkılmaktan alıkoymaya çalıştığım onca yalnız yıldan sonra, belki de nasıl mutlu olunacağını yeniden öğrenebilirim.

Gray ve Jonah bizi masalarına davet ediyor. Avukat yemek seçiminden memnun görünüyor; ta ki üçümüzün de menüyü açıklaması ve ne sipariş edeceğimizi söylemesi için ona baktığımızı fark edene kadar. "Jonah'tan böyle şeyler duymaya alışığım ama senden daha iyisini beklerdim Oliver." Jax'ten ne beklediğini söylemiyor. Gray sinirlenmiş gibi davranıyor ama yemek ve şarap üzerine bir ders vermeye başlıyor

eşleşmeler o kadar yorucu ki Jonah sonunda onu için öpmek zorunda kalıyor.

Öpüşme, kaliteli bir yemek mekanı için uygun olandan çok çok daha uzun sürer, çünkü buradaki tek iğrenç çift biz değiliz, ta ki Jax

koltuğunda kayıyor ve ben ona ima yüklü suratlar çizerken gülmek için dudağını çiğniyor.

Jax bifteğini üç lokmada tüketir ve açlıktan ölmek üzereyken arkasına yaslanır. herkesin yemeğine bakıyor. Pek konuşmuyor, masanın altında ayağını benimkine dolayarak sessizce sohbeti izliyor ama memnun görünüyor.

Sıcak öğleden sonraya çıkarken Jonah kimseye takılmamayı ustalıkla başarak geriye doğru yürüyor. "Sinemaya ne dersin?"

Bu saçmalıklar olduğunda, artık nefes almak kadar doğal bir senaryom var - *Bunu bugün yapabilir miyim? Ya çok kalabalıksa? Ya hiç koridor koltuğu yoksa? Bu insanlara sorunlarım olduğunu garip bir şekilde hatırlatmam gerekir mi, yoksa onlar hatırlar ?* Jax yumuşak bir şekilde araya giriyor. "Sadece sonda bir koltukları varsa."

Jonah gülümsüyor ve omzuma hafifçe vuruyor. "Tuttum seni, dostum." O kadar korkusuz bir enerji topu ki bazen onun da kalacak yere ihtiyacı olduğunu unutuyorum. "Buranın devasa koltukları ve geniş koridorları var, bu yüzden her yer son koltuk gibi hissettiriyor."

İçeri girerken tiyatroyu hayranlıkla inceliyorum. Böyle daha fazla yer yapılsaydı, sadece basit bir şey, hayatım çok daha kolay olurdu. Jax içeri çöküyor

Jonah ve ben düğmelerle ve kollarla oynarken Gray başını arkaya yaslamış, belli belirsiz bir gülümsemeyle beni izliyor. Gray tamamen dik oturuyor ve sanki daha sonra teste tabi tutulacakmış gibi reklamları izliyor.

Jonah yatma mekanizmasını kırmayı başarıyor, ancak bir çağırmaya gitmeden hemen önce Jax eğiliyor ve düzeltiyor. Arkasına yaslandığında elini kalçamın üzerinde, sadece çiftlerin birbirine dokunabildiği o mahrem noktada bırakıyor ve o kadar iyi hissettiriyor ki bir daha asla hareket etmek istemiyorum.

Filmin otuzuncu dakikasında Jax beni dürtüyor ve Jonah ile Gray'e doğru başını sallıyor. Bir şekilde aynı koltuğa oturmuşlar, tamamen yataylar ve ikisi de mışıl mışıl uyuyor.

"Pahalı biletlere yazık oldu," diye mırıldanıyor Jackson. Tam olarak on Dakikalar sonra, kolçağa sarılmış, yüzü boynumda kendinden geçmişti. Filmi gerçekten izleyen tek kişi benim.

"Tam bir başıyapıttı," diyorum çıkarken. "Dwayne 'The Rock' Johnson'ın uzay mekiğini güneşe fırlattığı bölüm beni gözyaşlarına boğdu."

Gray telefonundan oyuncu listesini açmaya başlıyor, endişeli görünüyor. "Onu posterlerin hiçbirinde görmedim. O-"

"Sakin ol, bebeğim. O değildi." Jonah bana gözlerini deviriyor ve elindeki boş patlamış mısır kovaıyla bana vurmaya çalışıyor ama Jax kovayı temas edemeden havada kapıyor. Tüm plaza esintili akşamda çiçek kokusuyla dolup taşıyor, güneş ufkun hemen üzerinde pembe pembe parlıyor.

"Oh!" Jax'ın parmaklarını çekiştiriyorum. "Kocaman bir gül bahçesi yapmışlar; bir bahçe blogunda okumuştum. Gitmeden önce görebilir miyiz?" Utanarak sözümü kesiyorum ama hepsi bana gülümsüyor.

"Biz de seninle geliyoruz," diye teklif ediyor Gray. "Önce şekerleme dükkanına girmek istiyorum. Bu hafta sonu garajı temizlemeleri için çocuklara rüşvet vermek için cephaneye ihtiyacımız var."

Gray ve Jonah el ele şeker dükkanına giriyorlar. Beklenmedik bir çift, vücutlarından kişiliklerine kadar her yönden çok farklılar ama daha önce hiç bu kadar uyumlu iki insan tanımamıştım.

"Aç mısın?" Jax burnunu saçlarıma sokuyor ve sırtımı okşuyor. "Köşede bir simitçi gördüm." Karnı gurulduyor.

Kıkırdarak kolunu sıkıyorum. "Ben iyiyim. Açlıktan bayılmadan önce git."

Bu hafta sonundan sonra muhtemelen yaz için açık hava şöminelerinden birine gidip alevlerin dansını izliyorum. Hava çok sıcak, bu da plazanın bu huzurlu köşesinin tamamen bana ait olduğu anlamına geliyor.

Sırtıma dokunan bir elin baskısıyla başımı kaldırıyorum. "Onların
" Bir yabancıнын yüzüne bakıyorum, geniş omuzlu, genç bir adam.

kötü ciltli ve puslu gözlü bir adam. Hızlı bir geri adım attım. "Üzgünüm, sen yanlış kişi..." Beni takip ettiğinde sesim soluklaşıyor ve kalp atışlarım göğsümde hızla ve yüksek sesle atmaya başlıyor. "Affedersiniz."

Etrafından dolaşmaya çalıştığım da beni engelliyor. "Sadece seni ve arkadaşlarını küçük ibne randevunuzda izliyordum." Sırıtarak başını eğdi. "Orospu kışını hepsinin birden mi sikmesine izin veriyorsun, yoksa teker teker mi?"

Kafamın içinde *geri çekil ve beni yalnız bırak* diyorum ama normal korku ve panik tepkilerinin karışımıyla başım o kadar dönüyor ki ağzımdan tek şey titrek bir fısıltıyla "Lütfen, özür dilerim" oluyor.

Yana doğru bir adım daha attığımda, o da bana karşılık veriyor ve parmaklarını kabaca pazıma dolayarak beni durduruyor. Omzunu olabildiğince sert itiyorum, ama o sadece kavramasını sıkılaştırıyor ve gülümsüyor. "Onların siklerini yalamak için yalvardığında ne diyeceksin bakalım?"

Ben daha konuşmadan her şey patlıyor ve yere çakılıyorum, kendimi tutarken tuğlalar avuç içlerimi parçalıyor. Arkamı döndüğümde Jax'ın yüzünü yabancının yüzüne bastırmış, ne dediğini anlayamadığım bitmek bilmeyen bir dizi tehdit savurduğunu görüyorum. Adam her hareket ettiğinde ya da uzaklaşmaya çalıştığında, Jax araya giriyor ve onu daha sert itiyor. Artık dehşete düşmüş görünüyor, mesafe almakta zorlanıyor, ayağı takılıyor ve neredeyse düşüyor.

"Jax!" Beni duymuyor. "Jackson!" Jax adamı duvara o kadar sert fırlatıyor ki adam feryat edip omzunu tutuyor.

"Beni rahat bırak," diye hıçkırıyor, yüzünü siper ederek. "Özür dilerim." İnsanlar kargaşaya bakmaya başlıyor. Eğer biri polisi ararsa, kim başlatmış olursa olsun Jackson için işler iyi gitmeyecektir.

Jackson adamın kaburgalarına bir yumruk ve adam iki büküm olur, öğürür ve nefes nefese kalır.

"*Jackson*." Aptalca kolunu tuttum. Bana vurmuyor, ama beni kabaca geri itiyor ve adamı boğazından yakalıyor. Şimdi daha yakın olduğum için söylediklerinin bir kısmını anlayabiliyorum ve ne kadar derin konuştuğunu fark ediyorum.

Geldiği dünyaya gitti, benim tanıdığım Jax'e hiç benzemiyor.

"Ona ne dedin, seni küçük orospu? Eğer ona dokunursan, seni öldürürüm."

Umutsuzca omzumun üzerinden baktığımda Gray ve Jonah'ın şekerci dükkanından çıktıklarını görüyorum. Gray bizi fark eder etmez önce koşmaya, sonra da koşmaya başlıyor. Hayatında biriyle dövüştüğünden şüpheliyim ama aramızda Jax'ten daha iri olan tek kişi o. İki adamın arasına korkusuzca giriyor ve Jackson'ın omzunu ve ensesini kavrayıp kulağına sert ve sessiz bir şekilde konuşuyor. Jax bir an için çırpınıyor, sanki saldıracakmış gibi, ama sonra ellerini havaya kaldırıp sarsılarak uzaklaşıyor, birkaç kez ileri geri volta attıktan sonra meydanın kenarını kaplayan demir parmaklıklara doğru yürüyor. Ellerini parmaklıklara dayayıp başını öne eğiyor ve zorlukla nefes alıyor.

Jonah koşarak yanıma geliyor ve elimi çevirerek sıyrılmış avuç içlerimi görüyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Korku ve adrenalini göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum. "O sadece bir yobaz. Tek yaptığı konuşmaktı."

Gürültülü bir şangırıyla hepimiz başımızı kaldırıp Jackson'ın çitin üst demirini yerinden oynatacak ve yere düşürecek kadar sert bir tekme attığını görüyoruz.

Gray beni taciz eden adamı işaret etti. "Çık dışarı. Sakın polise gitmeyi aklından bile geçirme, yoksa arkadaşşıma saldırdığına dair güvenlik kamerası görüntüleriyle birlikte suç duyurusunda bulunacağımdan emin olabilirsiniz." Pislik koşarak uzaklaşır uzaklaşmaz, kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafı tarıyor, sonra elini omzuma koyuyor. Ela gözleri endişeyle kararmış. "Oliver..."

"Jackson'la konuşmam gerek."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. ihtiyaı var."

"Hayır." itin karşısındaki kırık siluete bakıyorum. "Bana ihtiyaı var."

JACKSON

Pek bir şey göremiyorum ama bir bank var. Ben de bankta oturuyorum. Her şey başka bir şey hala kırmızı. Kardeşim Jenny yakınlarda bir yerde olmalı; onu aramaya devam ediyorum. Onu inciten insanları incittim. *Ne olduğunu* söyleyecek.

ve kapıyı yüzüme kapattın. *Keşke beni hiç korumamış olsaydın. Hayatımı mahvettin.* Polisleri arayacak. Keşke etse. Bu sefer kaçmayacağım.

Çok yoruldu. Oliver'la geçirdiğim akşamlar ve Garrett'la geçirdiğim geceler karanlık, yağmurla ıslanmış bir alacakaranlığa karışıyor ve bu da herhangi bir parçamı diğerlerinden ayrı tutmamı giderek zorlaştırıyor.

Pek bir şey göremiyorum ama görüş bir çift kırmızı Chucks duruyor. Onları tanıyorum. Yavaşça, ayakkabılarımın parmakları birbirine değene kadar botumu hareket ettiriyorum.

"Hey," diye mırıldanıyor Ollie. Sesi korkmuş gibi gelmiyor, bu garip çünkü onu korkuttuğumu biliyorum. Elleri kanıyor. Birine kir yapışmış, diğerinin kot pantolonunda da kan izi var. Acı içinde tıslayarak kirleri temizliyor.

"Seni incittim." Başım ağrımaya başladı. Biraz daha ama az önce olan her şeyi hatırlayamıyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Yer beni incitti. Bazen oluyor. Dürüst olmak gerekirse, utanç verici derecede sık."

Sadece ona bakıyorum.

Kardeşimi ve kız kardeşimi sevdim. Onlar için her şeyimi verdim. Şimdi içlerinden biri benden nefret ediyor, onu takip edemeyeceğim bir dünyaya gitti. Ve diğeri de

Diğeri normal değıl. Hiçbir şey umurunda değıl. de başarısız oldum ve hayatımın sekiz yılını kaybettim.

Oliver banka oturdu. Bir elini bankın koltuğına, ikimizin ortasına koyuyor.

"Senin Jonah ve Gray ile eve gitmen gerekmiyor mu?"

"Bize biraz yer vermeleri için onlara neredeyse para ödemek zorunda kaldım ama şimdi bahçeyi kontrol ediyorlar."

Kafamı çeviriyorum ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Parlak gözleri benimkilere odaklanıyor. "Beni koruduğı için teşekkür ederim Jackson. Korkmuştum ve sen gelip beni savundun. Bir dahaki sefere birini öldürmeye çalışmasaydın umurumda olmazdı ama bu beni güvende hissettirdi ve önemsendiğimi gösterdi."

"Oh." Kulaklarım artık o kadar çok çınlamıyor. Nerede olduğumuzu hatırlamaya başlıyorum ve kırmızı görüş alanımın kenarlarında kayboluyor.

Bana bakışı.

Geçen gece kamyonda, hayat hikayem onu rahatsız etmiyormuş gibi davrandı. Sanki beni hâlâ saygı ve sevgiye değer bir insan olarak görüyordu.

Ona inanmamıştım.

Elim bankta onun elinin üstüne geliyor ve o da elini çevirip parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "İyi misin?"

"Bilmiyorum." Havayı içime çekiyorum. "Artık Megan'ın etrafında olmamı istemiyorsun, değıl mi? Ben güvenli bir insan değılim. Her an patlayabilirim. Özür dilerim."

Yaklaşarak başını eğiyor ve dikkatle yüzümü inceliyor. Uzanıp başparmağını gözlerimin altındaki yorgun deride gezdiriyor. "Kötü çocuk olma konusunda gerçekten çok kötüsün, Jackson Moreno. Hem de en kötüsü."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Hiç olmak istemedim."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor sessizce. Başımı ellerinin arasına alıyor ve ona yaslanmama izin veriyor.

Ona inanmadım. Ama bana bakışına bakılırsa, bana fazla seçenek bırakmıyor.

Bölüm zy

JACKSON

Yağmurda arkamızda mavi ve kırmızı ışıklar yanıp *sönüyor*, ardından bir uyarı sireninin tek ve yavaş sesi duyuluyor. Garrett'ın sağ kolu tıslayarak "Siktir," dedi ve frene basmakla arabayı durdurmak arasında karar verirken direksiyonu kavradı.

Gaza bastı. Akıllıca olanı yapıp Byrock'un yaklaşık beş mil dışındaki köy yolunun kenarına çekerken tavandaki yağmurun uğultusu dışında araba sessiz. Yolcu koltuğundaki yerimin arkasında, iki gergin, silahlı adamın ve bırakın dördünü, elli adamı hapse atmaya yetecek kadar uyuşturucunun baskısını hissedebiliyorum.

Şiddetli yağmurun dikiz aynasından hiçbir şey seçemiyorum. Bir arabanın kapısının kapanma sesini duyduğumuzda, sürücü silahını sakladığı koltuğunun yanına uzanıyor.

"Bekle." Konuştuğumda hepsi bana bakıyor, çünkü başladığımdan beri homurdanmak dışında ağzımı açmadım. Şimdi karanlık bir figürün Paltosunu başının üzerinde tutarak yolun kenarından dikkatlice ilerliyor. Görüş mesafesinin sıfır olduğu yolda durmak zorunda kalmamak için pencereme doğru geliyor.

"Kapa çeneni," diye tersliyor lider. "Burada söz hakkın yok." Biri şarjörünü kontrol ederken omzumun arkasından bir tıkırtı geliyor.

"Muhtemelen plakayı çoktan bildirmişti. Eğer onu öldürürsen, arabayı arayacaklardır. Ne istediğini görmeliyiz." İkimizin de vurulması, cesetlerimizin bagaja yığılması ve nehre atılması için hızlı bir yoldayım. *Oliver*.

"Bizi görür görmez ve arabanın kokusunu alır telsizle içeri girecek ve mahvolacağız."

"I-"

Polis arabanın kapısına vurduğunda hepimiz zıplıyoruz. "Kapa çeneni ve camı aç," diye homurdanıyor şoför. Vücudum başımın hemen yanından gelen kurşunlara hazırlanıyor, kan fışkırıyor. Biri kulağınızın dibinde patlayana kadar kimse silahların ne kadar gürültülü olduğunu fark etmez.

Ne yaptığımı anlamadan torpido gözünü yırtıp açıyorum ve içine tıktırılmış tüm evrakları çıkarıyorum. Camı açtığımda, vücudum polisle arabadakiler arasındaki görüşü engelleyecek şekilde eğildim. "Merhaba memur bey. Bir sorun mu var? Ruhsatım ve sigortam burada.

bir yerde." Bu arabanın sigortası olduğundan şüpheliyim ama kaybetmişim gibi davranabilirim.

Üniformasını gördüğümde vücudum savaş ya da kaç durumuna geçiyor - güç sarhoşluğuna kapılmış polisler tarafından kovalanmış, kelepçelenmiş, bağırılmış ve dövülmüştüm. Kollarıma çarpan yağmur hissine odaklanmaya çalışıyorum. Arkamda bir şey ve derim ürperiyor, her an sırtıma bir kurşun yemeye hazırım.

"Farınız . Yağmurda bu çok tehlikeli. Size bir uyarı yazacağım ve bir daha durdurulursanız para cezası kesilecek." Islak bir kâğıt parçasına bir şeyler karalamaya çalışıyor. "Sakıncası yoksa-"

Pedini yağmurdan korumak için pencereden yeterince uzağa kaydırıp kafasını içeri soktuğunda biraz geriye yaslanıyorum. Ciğerlerim çalışmayı bıraktı; arkamdaki ağır sessizlik tenimde geziniyor. Etrafında büyüdüğüm çetede ki herhangi bir adam şimdiye kadar kaçmış ve bölgede onları kızdıran herkesi öldürmüş olurdu. Muhtemelen arabayı sadece bir noktaya değinmek için.

Polis ceza makbuzunu yırtıp bana uzattı. "Arabadaki birinden geçerli bir ehliyet görebilir miyim lütfen?"

Cüzdanımı karıştırıp kimliğimi çıkarırken, eğer araştırmaya karar verirse, muhtemelen buradaki herkes arasında polisin *en az* ilgisini çekecek kişinin ben olduğum düşüncesine neredeyse güleceğim. Siktiğimin ironisi. Işığı üzerine tutuyor,

, sonra geri veriyor. Ellerimin titrediğini görmeyecek kadar hızlı tutuyorum.

"Teşekkür ederim, efendim. Lütfen mümkün olan en kısa sürede tamir ettirin."

"Yapacağım." Ağzım çok kuru olduğu için kelimeler sadece bir şekilde çıkıyor. Polis memuru uzaklaştığında, yavaşça camı açıyorum. Kapının içi ve bacaklarım su içinde. Elime aldığım "ruhsat ve sigortaya" daha iyi baktığımda, bir porno dergisinin üstünde bir yığın fast food fişi olduğunu görüyorum. Başımı koltuğa yaslayıp derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum, bana bakan üç haydut olduğunu umursamıyorum bile.

Beni arabadan atmalarını ya da daha kötüsünü bekleyerek gözlerimi tekrar açtığımda, şoför gözlerinde saygıya benzer bir şeyle bana başını sallıyor.

"Garrett'a ne yaptığını söyleyeceğim," diye söz veriyor.

Lütfen yapma.

"İşemem lazım." Onlar bir şey söyleyemeden arabadan fırladım ve sağanak yağmurda banketten aşağı yürüdüm. Hendeğin üzerine eğilip kusuyorum, sonra mide asidinden öğürüyorum ve başım dönene kadar tükürüyorum.

Sabahın karavan parkından çıkarken, her parçam Ollie'nin evini arzuluyor. Orada olmasına bile gerek yok. Sadece kırıp açacağım bütün kıyafetlerini yatağına yığar ve onların içine kıvrılır. Ama ben

Gecenin bu saatinde daha önce hiç koklamadığı pislik ve uyuşturucu kokusuyla ancak bu kadar çok ortaya çıkabilir. O aptal değil.

Ben de garaja geri döndüm ve kıyafetlerim ve botlarım hala üzerimdeyken yüzüstü sızdım. Tanrı bilir günün hangi saatinde telefonum çaldı. beni getiriyor. Bu sadece Ollie ya da Garrett olabilir, en iyi iki arkadaşım. Ne şaka ama. "Ha?" Homurdanıyorum, yüzümü kaldırmaya bile zahmet etmiyorum. yırtık suni deri.

"Selam yakışıklı." Ollie'nin sesi kendisiyle gurur duyuyor ama aynı zamanda gergin, garip ve memnun. Sanki bir süre oturup sevgi sözcüklerini düşünmüş, hoşuna giden bir seçmiş ve denemek için kendini zorlamış gibi. Bu adam bir gün beni öldürecek.

Daha insani görünmeye çalışarak doğruldum. "Merhaba, tatlı... sevimli... Bilmiyorum, Ollie."

Gülüyor, irkilerek gelen şapşal bir kahkaha. " değil. İzin gününün tadını çıkarıyor musun?"

Yanağıma dokunuyorum. "Tristan'ın kanepesi yüzümde iz bıraktı."

"O kadar kötü, ha?" İç çekiyor. "Keşke gelip seninle takılabilseydim, ama Banka bugün denetleniyor ve tam bir . Aslında bana bir iyilik yapabilir misin diye sormak için aramıştım."

"Tanrıya şükür." Botlarımı almak için eğildim. Çoraplarım yıpranmış ve ayaklarımda nasırlar oluşmaya başlamış. Bir dahaki sefere Ollie'nin çoraplarından bir avuç çalmaya karar veriyorum; onunkiler kabarık, gri ve yumuşak.

"Megan'ın bu sabah bir Cumartesi günü için okula gitmesi gerekiyordu. Spor günü . Onu saat 1'de almam gerekiyordu ama gidemiyorum ve Tris burada kaldı. Onu sen alabilir misin? Onu eve bırakabilirsin; ben eve gelene kadar ödevlerini yaparsa iyi olur."

"Onu bir motorcuya mı teslim edecekler?"

Homurdanıyor. "Ortaokula başladıklarında çocuklara göz kulak olma konusunda berbatlar. Sokağın karşısına park edersen, gelip seni bulur."

"Elbette."

Ollie derin bir nefes alır. "Sana yakışıklı dediğim için özür dilerim. Yani ama daha önce hiç evcil hayvan ismi falan kullanmamıştım ve kulağa çok daha tuhaf geldi-"

"Kurallar, Ollie."

Kızgın bir ses çıkarıyor "Tekrar dene."

"Umarım sana yakışıklı denmesi hoşuna gitmiştir çünkü üzgün değilim ve bunu yine yaparım. Siktir git. Daha iyi misin?"

"Daha iyi." Oliver, Megan'ın bu tavrı nereden aldığını bilmiyormuş gibi davranmayı seviyor ama bu acı verici bir şekilde ortada. "Bana okulunun adresini mesaj at."

"Teşekkür , Jax. I-" Bankadakilerin duymaması için sesini alçaltıyor. "Konuştuğumuzda gelişigüzel 'Seni seviyorum' demeye başlayacağım. Çünkü bunu günde elli kere duyman gerektiğini düşünüyorum. Ama bunun senin için çok önemli olduğunu biliyorum ve karşılık vermene gerek yok. Nasıl hissettiğini biliyorum."

Beni göremediğini unutarak başımı sallıyorum. "Seni seviyorum, Jax. Dikkatli sür."

Ve aniden boğazımda kalın ve sıcak bir şey, gözlerimin arkasında bir baskı hissediyorum. Çünkü Ollie benim ilk *seni seviyorum'*umdu, ama şimdi o ilk *seni seviyorum, güvenli sür*. İkisi tamamen farklı şeyler ve ikincisi bir yük treni gibi çarpıyor. Kız kardeşimin erkek arkadaşı onu istismar ederken onu sevdiğini söylemiş. Ama hızlı, şefkatli *seni seviyorum*? Karanlığın buna dokunabileceğini sanmıyorum. Hâlâ bir cevap beklediğini fark ettim. "Yapacağım. Ve..." Karşılık verebileceğim bir şey arıyorum. "Sen benim sebebimsin."

"Biliyorum." O gülümsemeyi duyabiliyorum, güneşin doğuşu gibi olan gülümsemeyi.

Ortaokul, altındaki çöplere bakılırsa, fıstık ezmesinden sigaraya kadar çeşitli kaçak malların ticareti için kullanılan pastel renkli oyun alanı ekipmanlarına sahip, 60'ların köhne bir binası. Öğrenciler kapılardan süzülüp çıkarken sokağın uzak tarafında geride bakmamaya çalışıyorum.

Çocuk kaçıran biri gibi. Megan en son gelenlerden biri, aynı anda hem sırt çantasını taşımak hem de ceketini giymek için mücadele ediyor, saçları her yere dağılıyor. Garip bir holografik kumaştan yapılmış hafif rüzgarlığı çekiştiriyor ve

Etrafına bakmadan önce spor şortunu düzeltiyor. Tişörtünün üzerinde saçları yılan olan bir kadın var - tahminimce yılanlar Mars'a benzediği için.

Beni fark ettiğinde sırtıyor ve önünü kestiği minibüsün korna seslerini gelerek caddenin karşısına koşuyor. Oliver ölebilirdi. "Lanet olsun," diye nefes alıyor,

motorumun her santimini inceliyordu. "Babamın oturduğu fotoğrafı gördüm. Doğal görüldüğünü düşündüğünüz için onu sürmeye davet ettiğinizi söyledi."

Bir kahkaha attığımda sırtıyor ve bu adamın yürüdüğü zemine tapmaktan başka bir şey yapamayan iki insan arasında anlayışlı bir bakış paylaşıyoruz. "Bir *bok* söyleme." Ona kaskımı uzatıyorum, önce saçlarını kontrol altına almasını işaret ediyorum.

"Sen de mi?" Çilli burnunu yukarı doğru kıvrıyor. annesinden gelmiş olmalı, ama yüzünün büyük kısmı saf Ollie. "Senin havalı olduğunu sanıyordum."

"Baban doğruca eve gitmeni söylemesine rağmen seni motosikletle dondurma almaya götüreceğim. Bu beni havalı yapmaz mı?"

Yüzü aydınlanıyor. "Babam hemen geri dönüp ödevimi yapmamı söyledi çünkü bizden hoşlanmanı istiyor, bu yüzden her gün seni rahatsız etmemize izin yok."

"Öyle mi?" Eminim Oliver sırlarını açıkladığını duyunca çok heyecanlanacaktır.

Hayal kırıklığıyla oflayıp pufluyor ve bileğindeki saç bandını çıkarıp bana uzatıyor. "Çabucak örebilir misin?" Kollarını kavuşturup arkasını dönüyor ve bekliyor.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Pembe, kabarık saç bandını parmaklarımın üzerinde döndürüyorum.

"Sadece üç parça yap ve dışarı çık, dışarı çık, çık." Ellerini yararsızca sallıyor.

"Şu anda saçma sapan konuşuyorsun." Vazgeçmesini bekliyordum ama bu benim aptallığımdı. Etrafında dönüyor ve saçlarını omzunun üzerinden çekerek küçük bir bölüm üzerinde gösteriyor. Ellerini izliyor olmam , o heyecanla anlatırken yüzüne bakıyorum. Çoğu insan bunu düşünmez ama ben çocukları severim. Çok eğlenceliler ve çoğunlukla yetişkinlerden daha havalılar. Benim gibi insanların hayatlarının nasıl olacağını seçme şansları olmadığını fark etmeden önce, kötü mahallelerden gelen öğrencilere yaşam becerileri kazandıran bir ortaokul öğretmeni olmak istiyordum. Sanki benimki gibi bir sicille bir okul işinin 10 mil yakınına girmeme izin verileceymiş gibi.

"Gördün mü? Sadece içeri-dışarı, içeri-dışarı." diye tekrarlıyor. "Müziksiz 'Highway to Hell' çalabildiğine inanamıyorum ama saç öremiyorsun."

Vızıldayan başımı işaret ediyorum. "Çok pratik yapıyormuşum gibi mi görünüyor?" Bu onu kıkırdattı. Bir zamanlar örgü örmeyi biliyordum. Okuldaki çocuklar saçı dağınık diye dalga geçmesin kız kardeşimin saçını örerdim. Ama yirmi yıl oldu ve onunla ilgili her şeyi unutmaya çalıştım.

Megan'a iki kez daha gösterdikten sonra onu çeviriyorum ve elimden geleni yapıyorum. Her şey pütür pütür oluyor ve ileri geri kıvrılıyor, ama en azından bitti. "Acele et." Kaskı kafasına indiriyorum. "Otuz dakika önce dondurma istemiştin." Onun için çok büyük, ama başka bir tane yok, bu yüzden gidebildiği kadar sıkmasına yardım ediyorum. "Hazır mısın?"

Ellerini çırparak bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Gerçekten hızlı gidebilir miyiz? Bir atlayış yapabilir miyiz?" Babasının kızı olup olmadığından ilk kez Őüphe ediyorum; Oliver saatte ancak 20 mil hızla giderken kaburgalarımı sıkıca kavırıyor.

"Dinleyin." Sakinleşiyor ve ben bisikleti destekleyip binmesine yardım ederken ciddileŐiyor. "Etrafıma uzan ve kemerimin yanlarını ölümcül bir Şekilde tut. Sakın . Ve sakın . Korkarsan ve yavaŐlamak ya da durmak istersen beni imdikle."

ağzıyla bir osuruk sesi çıkartıyor ve gülümsememi göremediğine seviniyorum. Sıkıca tutunduğundan ve etrafta başka kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, sırf sesini duymak için ona olması gerekenden daha hızlı bir ivme veriyorum

Sevinç ığlığı. ocuk aslında Ollie'den çok daha iyi bir yolcu. Sert bir tahta gibi sürüyor, ancak Megan hareketi hissediyor ve dönüŐlerde benimle birlikte eğiliyor.

Bütün  ğleden sonramız var, bu yüzden giden uzun yolların en uzununu kullanıyorum, kilometrelerce uzağa, köprülerin üzerinden, yıkılan ahırların, hıŐırdayan mısır tarlalarının ve iek iftliklerinin yanından geçiyorum. Geçen gün yürüdüğüm raylarda bir trenin yanından geçiyoruz, sonra havlayan ve kovalayan birkaç köpeğin yanından geçiyoruz. Megan kaburgalarımaya sertçe vurarak it boyunca dörtnala koşarak bize yetiŐmeye çalışan atları görmemi sağlıyor.

Neredeyse bir saat sonra, ayrılmadan önce baktığım retro tarzı bir lokantaya giriyorum. Güneş artık iyice bastırıyor ve Megan asfaltta yalpalayan adımlar atıp dengesini yeniden sağlamaya çalışırken ceketimi çıkartıyorum. Kaskı çıkardığında, yükseklerde uçtuğunu görüyorum, gözleri parlıyor ve aralık diŐli gülümseme k r ediyor. Kask benim hüzünlü örgü giriŐimimi katletti. "Bu hayatım boyunca yaptığım en eğlenceli Şeydi! Motosiklet kullanmak için kaç yaşında olmak gerekiyor?"

"Bilmiyorum. On altı, belki?"

Gözleri kocaman oldu. "Sadece üç yıl mı? Sence üç yıl içinde çim biçerek bir tane alacak kadar para kazanabilir miyim?"

"Sanırım öyle." Bir bisikletin ne kadar tuttuğunu hiç kontrol etmedim. Bunu ben çalmadım ama babamın çaldığına eminim. Öldükten sonra eşyalarının arasından çıkardım ve kimse bulamadan götürdüm.

"Motosiklet mağazasından aynısını isteyebilmek sizinkinin bir fotoğrafını çekebilir miyim?" Sinir bozucu olması gereken bir sürü soru soruyor.

Ama bir şekilde babası gibi sevimli olmayı başarıyor. İnmeye başladığımda, fotoğraf için kalmamı işaret ediyor. "En sevdiğin buz krema?" diye saçmalıyor ve telefonu cebine geri sokuyor. "Kurabiye ve krema severim. Ya da çilekli."

Kolunu belime doladığında adımlarım tekliyor ama kendimi tutup yürümeye devam ediyorum. Bunu yapmamak garip, bu yüzden kolumu dikkatlice omuzlarına koyuyorum.

Nefes almak için durmadı. "Yılanların motosiklete binmesi için bir yol icat edilmesini dilediniz mi hiç? Mars'ı arkadaki bir kutuya koyarsam, dışarıyı göremez ve üşüyebilir. Sence yılanlar için yılanı kulağınıza sokabileceğiniz kasklar var mı?" hiçbirine cevap vermek zorunda değilim, çünkü ön tezgâha gelene kadar devam ediyor.

Dirseklerini kenara dayayarak, yağlı formikaya yapıştırılmış lamine menüyü okumak için kendini yukarı kaldırıyor. Kasiyer, yaşlı bir kadın, beni şahin gibi izliyor - dövmeli bir haydut ve ona benzemeyen bir çocuk - ve insan kaçakçılığı yardım hattını arayacağından gerçekten korkuyorum. Sonunda Megan'ın sürekli olarak

hangi tatları sevdiği, ne tür bir külahı tercih ettiği

ve yılanları sevip sevmediğini soruyor. Bırakın tadını, en son ne zaman dondurma yediğimi bile hatırlamıyorum, bu yüzden iki kurabiye ve krema külahı sipariş ediyorum.

Megan dışarıdaki plastik masaya doğru zıplıyor, ama hemen yolun karşısındaki uzun tüylü inek tarlasına yöneliyor. "Onları ziyaret edebilir lütfen?"

"Bu sefer karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakarsan."

Biraz arkasından takip ediyorum, kaçmadan önce külahın kenarlarındaki damlaları yalıyorum. Yeterince güzel ama o kadar tatlı ki dişlerimi acıtıyor. Eminim Ollie dondurmaya bayılıyordur, ne kadar şekerli olursa o kadar iyi. Görmek istiyorum

Bu yaz dışarıda atletiyle, güneşten yanmış omuzlarıyla ve aptal kırmızı plastik güneş gözlükleriyle oturmuş dondurma yiyordu. Bunu hayatımda neredeyse hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Yazın zirvesinde hâlâ burada olmak istiyorum. Dünyadaki tüm günlerin, her gün onun yeni bir katmanını ortaya çıkarmasını istiyorum. Ama ne olacağını bilmiyorum.

Megan çitin üzerinden sarkmış, inekleri sevebilmek için yanlarına geliyor. İneklerden biri ona doğru tırıs gittiğinde "Onları dondurmayla besleme," diye uyarıyorum, çünkü nasıl düşündüğünü anlamaya başlıyorum.

"Neden olmasın?" Megan'ın kafası karışmış görünüyor. "Süt yapıyorlar ve dondurma sadece süt, değil mi?"

Bence haklı. Ama Ollie'nin *bunun kötü olduğunu* söyleyeceğini biliyorum. *Onlar* ve ben bugün onun kurallarından en azından birkaçına uymalıyız. "İneğin dondurma yemesini isteseydim, senin yerine ona alırdım."

Bu düşünceyle kıkırdıyor ve ineğin ıslak burnu yanağını koklarken külahını ulaşamayacağı bir yerde tutuyor.

Waffle külahımdan ısırlıklar alırken ufuktaki bulutlara bakıyorum -tuhaf bir şekilde ayrıntılı, bir tablo gibi kabarık olanlar- ve günlerdir ilk kez düşüncelerin kafamdan düşmesine izin verdim.

"Sen benim diğ er babam mı olacaksın?"

Beynim v ucuduma geri dönüyor ve   tten aşağı inerken ona bakıyorum, sert güneş ışığında gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ne?"

"Babamla aranızda bir şey var, değıl mi? Geçen gün sizi  p    rken gördüm. Pek sinsi değılsin." Son dondurmaya ulaşmak için dilini k lahına gömüyor ama gözleri ciddi. "Herkes bir anneye ihtiya ım olduğunu söylüyor ama insanların iki babası olabileceğini biliyorum çünkü Eli'nin var ve harikalar. Benim için sakıncası yok."

Nedeninden tam olarak emin olmasam da g ğ  m ağrıyor. Ağzımı açıyorum ama söyleyecek bir şey yok.

Sesi daha da kısılıyor. "Bir annem vardı ama bizi istemedi. Ben istemiyorum. Nedenini biliyorum." Ayaklarına bakarak yanağının i ini çiğniyor. "Eğer can sıkıcıysam ve artık benden ho lanmıyorsan, gitmek yerine bana söyleyebilir misin? Gitmeni istemiyorum. Bu babamı çok  zer."

"Hey." K lahımın geri kalanını çimlere atarak çömeliyorum ve yüzüne bakıyorum. "Sinir bozucu değılsin. Kimse  yle d    nm yor. Annen bir bi-" Kendimi tutuyorum. "Gerçekten aptal bir insandı. Seni ve babanı sevmeyen herkes çok şey kaçırıyor."

Dondurmadan yapı  yapı  olmuş ağzını ovu turuyor. "Sorumdan kaçıyor musun?"

"Hayır." Ayağa kalktım ve elimi onun ipeksi saçlarına koydum. "Sadece şu anda bir cevabım yok." Bildiğime oldukça eminim. On iki saatten kısa bir süre önce uyuy turucu ve silah dolu bir arabanın içindeydim ve bir polisle çatışmaya girmek üzereydim. İşte bu kadar. Cevap bu. Burada olmamın tek nedeni, buna sahip olamamamın tek nedeni.

"Tamam." Ellerini ceplerine sokuyor ve omuzlarını kamburla tırarak başka tarafa bakıyor. "Bunu d    necek misin? Babam onun ve benim

Ama her zaman birlikte oluruz, bu yüzden ikimizi de sevmek zorundasın."

"Senden hoşlanıyorum." Bırakıp bisiklete geri dönmeliyim, ama bunun yerine onun yarı yıkık örgüsünü çekip çıkarıyorum ve parmaklarımla tarayarak baştan başlıyorum. Bu sefer daha düzgün çıkıyor. "Ama baban ya da Oliver'ın ortağı olmak için yeterince iyi bir insan mıyım bilmiyorum." Bu sözler daha önce hiç hissetmediğim yeni bir acı veriyor, çünkü kaybedebileceğim hiçbir şey için umutlanmama izin vermemiştim. Bugün, elimde değil.

Arkasını dönerek elimi iki elinin arasına alıyor ve ileri geri sallıyor. "Bizim için değil. Sadece düşün, lütfen. Eğer karar verirsen bana haber ver, belki babama birlikte söyleriz?"

"Yapacağım." Yumruk tokuşturmayı teklif ediyorum. Bu sefer ikimiz de havai fişek sesi çıkarıyor ve yumruklarımızı patlatıyoruz. "Hadi ama. Ev ödevi dışında başka ne yapabiliriz?"

Benimle birlikte bisiklete doğru zıplıyor. "Bir film izleyebilir miyiz? Babam benim favorilerimden bıktı. Mars da bizimle izleyebilir!"

"Elbette."

Ollie'nin evine döndüğümüzde Megan ön kapının kilidini açıyor, Mars'ı omzuna asıyor ve mikrodalgada patlamış mısır yapmak için tezgâha tırmanıyor. Benim olmayan bu derli toplu küçük evde kendimi rahatsız hissetmeliyim, ama sanki hep burada yaşıyormuşum gibi evin şeklini öğrenmeye başlıyorum - hangi döşeme tahtalarının gıcırdadığını, banyo kapısını kapalı kalması için nasıl sallayacağımı. Sadece güzel göründükleri için, başka bir sebep olmadan ne kadar çok şeyi dışarıda bıraktıklarını hala anlayamıyorum.

"Bunlar benim tüm zamanlardaki en sevdiklerim." Ben bitkin bir halde kanepeye yığılırken Megan önümde iki tane yıpranmış DVD uzatıyor. Bir elinde *Alien*, diğesinde *Prences Günlükleri* var. Ben gerçekten Bu çocuk gibi amına koyayım. Omuz silktiğimde, *Prences Günlükleri*'ni televizyona itiyor ve tüm açık sandalyeleri ve kanepelerinin minderlerini geçip oturuyor

, omzunu benimkinin yanına koyuyor. Kolumu arkasındaki kanepenin arkasına uzatıyorum ve o da başını yaslıyor. Mars

Bir süre takılıyor, sonra onun omzundan göğsüme geçene kadar keşfetmeye başlıyor. Yılanlardan korkmuyorum, o yüzden işini yapmasına izin verdim.

Bu film gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiştim - prenseslik dersleri almaya başlayan aptal bir kız. Fakir falan olması gerekiyor ama Prenses olmadan önce bile, bütün bu süslü şeylerin olduğu kocaman bir yer. Megan her satıra eşlik ediyor, ama yine de tüm esprilere daha önce hiç duymamış gibi gülüyor. Sonunda çoğunlukla uyuyorum, onun ağırlığı kolumda ve yılan karnımda kıvrılmış. Filmi *Alien* olarak değiştirdiğinin hayal meyal farkındayım ama sonrasını hatırlamıyorum.

Omzumu sıkan bir el beni karanlıktan çekip çıkarıyor. "Şşşt," diye yatıştırıyor Ollie, sarsılmamı engellemeye çalışarak. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum,

Banka üniforması içinde, anahtarları hala elinde duruyordu. İşten döndüğünde beni evinde uyurken bulması sevişmekten bile daha samimi geliyor.

Kanepeye doğru başını sallarken, gülümsemesinin arkasında başka bir şey var, karmaşık ve hüzünlü. Kafamı çevirdiğimde Megan başını kalçama yaslamış, ağzından salyalar akarak uyuyor. Mars kucağımı keşfediyor ve düşmediğine seviniyorum. Bana acıyan Ollie, Mars'ı tankına transfer ediyor ve Megan'ın diğer tarafına oturuyor, onu kucağına yatırıyor, böylece gerinebiliyor ve bacaklarımdaki kanı geri kazanabiliyorum.

"Ödev yapmadığımız için özür dilerim," diye fısıldıyorum. Başını iki yana sallıyor. "Kalmak zorunda değildin, Jax." "Kalmak istedim."

O karmaşık bakış geri gelir. Onun uyuyan yüzünü inceliyor ve saçlarını okşuyor.

"Hakkımızda her şeyi biliyor, Ollie. Eğer onunla konuşmak için doğru zamanı bekliyorsan, o zaman arkada bir yerlerde." Omzumun üzerinden işaret ediyorum.

Panik

Gözleri parlıyor, ben de dizimi onunkine bastırıyorum. "Sen iyisin. Bu konuda mutlu."

"Ne dedi?"

Kucağımdaki ellerime bakıyorum, dövmeler çıplak kollarımda kıvrılıyor. Yazın onları örtmek için çok sıcak olacak ve artık onun için saygın görünemeyeceğim.

"Jax?" Oliver Megan'ın gevşek bedenini kanepenin diğer ucuna kaydırıyor ve yanıma oturup yüzümü kendisine çeviriyor. "Bana anlatabilirsin."

"Gray ve Jonah gibi onun ikinci babası olup olmayacağını sordu," diye fısıldıyorum, böylece onu uyandırmamış oluruz.

Gözleri büyüdü. "Ne dedin sen?"

Tereddüt ederek yüzüne bakıyorum, somut bir şey bulmaya çalışıyorum. Bir cevap, bir gerçek, ikimizde de bir güvence. "I-" Omzunun üzerinden, bir kayanın üzerinde güneşlenen Bay Scalypants'i görebiliyorum. Benden daha uzun süredir bu aileyle birlikte.

"Ne dedin sen?" Ollie daha nazıkçe tekrarlıyor. Elini kaldırıyor, ben de avucumu onunkine dayayıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

"Ona düşüneceğimi söyledim." Önce ona sormadan bir şey söylemek hataydı.

"Yaptın mı?" Birleşen ellerimizden başımı tüm yüzünün bir bahar sabahı gibi bir ufuktan diğerine aydınlandığını fark ettim. Keşke ona söylememiş olsaydım. Bazen kendimi her şeyi sıfırlayıp yeniden deneyebilir diye düşünürken yakalıyorum. Bu gece çekip gitsem

Benim bir versiyonum, bizi ayıracak hiçbir şeyin olmadığı bir yerde onun bir versiyonunu bulabilir mi? Asla bilemeyeceğim, çünkü burada, onlarla birlikte, sonuna kadar tek bir saniyeyi bile kaçıрма düşüncesine katlanamıyorum.

"Evet. Ama Ollie, ben..." Geceleri ne yaptığının sırrını ifşa etmeden ona ne çalıştığımı anlatamam.

"Sorun yok, Jackson. Bunu için zamanımız var." Ama kollarını bana sararken gözlerindeki umudu gizleyemiyor.

Sadece istemek yeterli olsaydı, her şeyin kralı olurdum.

Bölüm 28

OLIVER

"Tahmin et ne oldu? Sana söylemek için sabırsızlanıyordum. Bir mülakatım var!" Telefonumu omzuma yaslayıp bilgisayarımda hızla bir şeyler yazıyorum. "Kaliforniya'dan bir pazarlama şirketi için uzaktan yönetim işi."

"Hey." Jax'in sıcak sesi kulağımı dolduruyor. "Şu haline bak." Nasıl bir gülümsemesi olduğunu tam olarak duyabiliyorum - gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştıran çarpık bir gülümseme.

"Şu anda uçuşlara bakıyorum." Web sitesini açıyorum ve çenemi elimin arasına alıp rakamlara bakıyorum. "Gray ve Jonah'ın o tarihlerde Megan'a bakıp bakamayacaklarını kontrol etmem gerekecek."

"Bunun uzak bir şey olduğunu sanıyordum."

"Öyle! Kesinlikle öyle. Sadece *yüz yüze mülakat yapıyorlar*." Son kısmı tek kelime olarak öksürerek , çünkü sonra ne söyleyeceğini biliyorum. Bu sabah aldığım telefondan beri kendime aynı şeyi söylüyorum. Kelimeleri yeterince hızlı söylersem, belki de istediğim şeyle aramda Çin Seddi kadar sağlam durmayacaklar.

"Kaliforniya'ya uçmak zorunda mısın?" Sesinde bir uyarı notu var. "Evet. Ne olmuş yani?"

"Peki bu bir sorun olacak mı?"

Sandalyemi döndürüyorum ve tepemdeki floresan ışıkları inceliyorum. "Hayır. Havaalanlarında çok yer var. Ve uçakta strese girersem, uyuyabilirim. Uçmak araba kullanmak ya da kalabalık bir odada sıkışıp kalmak gibi bir şey değil." Bu şimdiye kadar arka arkaya söylediğim en çok yalan olabilir ama artık umurumda değil. Eğer bunu yeterince istersem, her şeyi yapabilirim. Okulda size bunu öğretmiyorlar mı?

Uzun bir sessizlik olur. Jax boğazını temizler. "Benim de gelmemi ister misin?"

"İkimiz de bunu karşılayamayız. Şirket benim uçmam için ödeme yapacak ama artı bir kişi için değil."

"Ollie..."

" düşün. Seks yapma becerilerimizi geliştirebiliriz."

Bu uzun süre sessizleştiriyor, sanki gerçekten düşünüyormuş gibi. Onu boşluğa bakarken hayal edebiliyorum, tüm olasılıkları tekerlekleri dönüyor.

Daha fazla derine inmeden aklını uçma meselesinden uzaklaştırmaya karar verdim. "Bak," diye yakınıyorum en masum sesimle, "sana nasıl resim göndereceğimi bilmiyorum. Tüm aletimin aynı anda ekrana sığacağını sanmıyorum."

Jax inerken, Tristan cümlemin son yarısını yakalamak için tam zamanında kasadan çıktı. Ellerini kulaklarının üzerine kapatıyor ve geldiği yöne doğru yürüyor, kaybolurken *la la la* diye bağırıyor.

Bir saniye sonra geri döndü. "Bekle, konuşuyorsun?" "Jax'le mi?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve telefonumdan arka kapıyı işaret edip tekrar bana dönüyor. Sanki bir gibi kapı açılıyor ve Jax elinde telefonu ile içeri giriyor. "Öğle yemeği yemek ister misin?"

Telefonumu kapattım ve ona baktım. "Ben hazırım."

"Siz çocuklar inanılmazsınız," diye yakınıyor Tris. "Yirmi adım ötedeydi."

"İş yerimden ayırlamadım ama ona haberi vermek için sabırsızlanıyordum."

"İstifa ediyorum." Tris yazıcıdan boş bir kâğıt alır, *üzerine cinsel taciz ve düşmanca iş ortamı* yazar ve imzasını atar. "Ayrıl

Stace'in masasına bırak lütfen."

"Öğle yemeğimi yedikten sonra bırakabilir misin? Alice ile randevunu kimin ayarladığını unutma."

"Bir daha benim yanımda aletinden bahsedersen ScarJo'nun kendisiyle bir randevu ayarlayan gerekecek."

Jax en sevdiğimiz ünlüden bahsedilince burnundan solumasını engelleyemiyor.

"Teşekkür , Tris." Çalışan dolabımın önünden geçerken, ekstra ağır öğle yemeği çantamı alıp arka kapıdan Jax'in biz telefonda konuşurken tamir ettiği dolapların yanında beklediği yere götürüyorum. Üzerimde her zamanki gibi buruşuk iş kıyafetleri olmasına rağmen gözleri takdirle üzerimde geziniyor.

"Hazır mısın?"

Ben arkasından bisikletine tırmanmadan beni belimden yakalıyor ve önce nazıkçe, sonra da aç bir şekilde öpüyor. Geri çekiliyor, gözleri benimkilere o kadar yakın ki bulanık görünüyorlar. Yine de endişeyi görebiliyorum.

"Kaliforniya'ya uçarken iyi olacağına emin misin?"

Uzaklara bakmak yerine bakışlarını tutmaya zorluyorum kendimi. "Ben ." Eğer kızımın geleceği beynimin bir öğleden sonra işbirliği yapmasını sağlamaya yetmiyorsa, sanırım herkes benim hakkımda haklıydı.

"Sen öyle diyorsan." Beni bırakırken ikna olmuş gibi görünmüyor. Kollarımı ona doladığımda, öğle yemeği çantasını aramıza sıkıştırdığımda, protest bir şekilde feryat etmeme neden olacak kadar hızlı bir şekilde çekiliyor. "Özür dilerim," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Megan olmadığını unutmuşum." Onu tersledim.

Kasabadan sadece birkaç dakika uzaklaşıp nehir kenarında durduk ve sessiz kıyılara doğru yürüyüşe çıktık. Megan ve ben burayı bir Cumartesi günü onu, Eli'yi ve Kenzie'yi kurbağa avına götürdüğümde bulduk.

Jax güneşli bir kum parçasına düşerken çantamın fermuarını açıp ağır bir cam şişe viski ve iki shot bardağı çıkarıyorum. "Viskiyi sevmem bile. Umarım Tristan ya da Jonah bunun geri kalanını alır."

"Etiketinde köpek yazmıyor," diye Jax. " yüzden küçük adamın ilgileneceğini sanmıyorum."

"Kibar ol," diye azarladım.

"Haklı olduğumu biliyorsun."

Muhtemelen öyledir. Ben geldiğince dikkatli bir şekilde doldururken bardakları ona tutturuyorum. Ağır şişe sallanmaya devam ediyor, viskiyi ellerinin üzerine damlatıyor. Bana yapışkan bardaklardan birini uzatıyor ve parmaklarını emerek temizliyor. "Bir şey söyle, Ollie."

Kadehimi kaldırıyorum. "Mutlu bir altı yıla-"

"Bu doğru değil," diye eleştirel bir şekilde araya giriyor.

"Hiç kelimen olmadığı halde, benimkiler konusunda çok seçicisin." Tekrar deniyorum. "Altı yıl önce ölmemeye."

"Şerefe." Kadehini benimkine vuruyor, sonra kolayca geri atıyor. Burnumu kırıstırıyorum, sonra onun gibi hızlı yapmaya çalışıyorum. Yanık beni iki yapıyor, öksürüyor ve sığıyorum.

"İçemeyeceksen neden aldın, hafif sıklet?" Sırtımı ovuyor.

"Marketteki adama shot bardaklarından ne içilmesi gerektiğini sordum." Bana kuşkulu bir bakış attığında omuz silkdim. "Ne? Ben bir bardak adamım. Bunları Megan'ın odasından çaldım; içinde bozuk para saklıyor."

Jax bardağını birkaç kez daha doldurarak benim payımı telafi ederken, balçıklı kıyıya yaslanıp güneşin altında dünyanın her rengiyle parıldayan nehrin akışını izliyoruz. Hava canlı ve hayat dolu, çekirgeler

Bacaklarımızın üzerinden sıcıyor ve tepemizde kuşlar ötüyor. " kaç?" diye soruyor.

Telefonumu kontrol ettim. "1.15."

"Yani şimdi..." diye toprağa dokunuyor, "vücut ısını korumak konusunda küçük bir velet gibi davranıyordun."

"Neden beni ölüme terk etmediğini bilmiyorum." Yanına kayıyorum ve kulağımı omzuna . Yanağını başımın üstüne sürüyor.

"Bunu düşündüm ama seni bırakabileceğim bir yer yoktu."

"Mucize bu ?" Yüzümü ona doğru çevirerek aniden sordum. "Biz burada, şimdi, böyle mi?"

"Hayır," diyor düşünmeyi bile bırakmadan, parmakları omurgamın tepesindeki kemikle oynarken. "Bu kader olabilir, ama umarım değildir. Kader Her zaman fikrini değiştirir ve size verdiği her şey için geri döner." "Yani buna izin vermeyeceğiz." Gözlerimin kapanmaya başlamasına izin verdim.

Güneş ışığı kirpiklerimin arasından süzülüyor. "Bizim için geri geldiğinde, sadece *hayır* diyeceğiz."

Sessizce mırıldanıyor. "böyle yürümüyor."

"Gerçekten inatçı olabiliyorum."

"Yapabilirsin." Eli polomun altından kayıyor ve göğsümde düz bir şekilde yayılıyor, kalp atışlarımı hissediyor. "Denediğimde yüzüme tükürüyor. Ama belki yeterince inatçısın. Kadere defolup gitmesini söylüyorsun ve her şey çözülüyor. Bunu görmek isterdim."

Bir süre uyukluyor ve sürükleniyoruz, neredeyse bir milyon ton kayanın altında kaybettiğimiz tüm manzaraları, sesleri ve kokuları içiyoruz. Sonra iç geçirdi. "Uçağın ne zaman?"

"Gelecek Pazartesi. Sadece bir günlüğüne. Telefonda konuşurken rezervasyon yaptırdım." Çenesi çalışıyor. "Emin misin, Ollie?"

"Durun. Kutlama yapıyor olmamız gerekiyordu." Dizlerimin üzerine kalktım. "Bir kez daha. Eski günlerin hatırına gözlerimizi kapatalım."

Bardakları göz hizasına kadar kaldırıyor ve tekrar dökmemi izliyor. "Döktükten *sonra* gözlerini kapatman gerekiyor."

"Siktir . Şimdi gözlerini kapat."

Karanlık.

Pek sayılmaz, çünkü güneş göz kapaklarımın arasından süzülüyor, ama öyleymiş gibi yapıyorum. Bu sefer alkolü doğru borudan almayı başarıyorum, sonrasında öğürsem de. "Bu korkunç."

"Bunu dene." Şişenin şıpırdadığını duyuyorum, sonra ellerini başımın etrafına doluyor ve dilime bir ağız dolusu öpücük konduruyor. Ağızının tatlı dumanı zaten viski öpücüğü tadında, bu yüzden bu şekilde gerçekten daha kolay iniyor.

Öğle yemeği için arkadaşımı rahatlatmamın zamanı geldi, ama Jax sert avucunu gözlerimin üzerine koyuyor ve beni taze, sıcak kokulu toprağa sırt üstü yatırıyor, istediği her yerimi tadarken beni cüssesiyle sıkıştırıyor. Tris'e özür çiçeği falan göndermeye karar verdim.

Bölüm z9

JACKSON

Garrett arabanın yanında bekleyip izliyor. Bu gece bir şeyler farklı; uzun, sert kasaları cipin arkasına istifliyorlar. Kalbim sıkışıyor.

"Hazır mısın?" Elini koluma koyuyor ve ben çekiliyorum. Başımı eğemeyecek kadar kızgınım.

"Bu da ne böyle?"

"Onları etmek için birkaç saat batıya gideceğiz."

Başımı sallayarak geri çekiliyorum. "Ben bunun için kaydolmadım. Ben ." Uyuşturucu bir şeydir. Ya silahlar? Bu adamın neye bulaştığını bilmediğinden hiç şüphem yok.

"Senden yapmanı istediğim her şey için imza attığını hatırladığıma eminim, pislik. Anlaşmamızı bozmak istemiyorsanız, acele edin ve yardım edin." O kafamın arkasına bir tokat atıp uzaklaştı.

Uyandığımda Oliver yatakta değildi. Bir dakika öylece uzanıyorum, nefesimi toparlamaya çalışıyorum ve kendime hâlâ dün geceki o lanet silah koşusunda olmadığımı hatırlatıyorum. Teslim sırasında her şey yolunda gitmiş gibi görünüyordu ama içimde kötü bir his var.

Ollie'nin yatağın üzerindeki yeri dokunulduğunda serin geliyor. Uçağı saat üçte kalkıyor ama evden ne zaman ayrılması gerektiğini hesaplayan ince hesapları bir türlü hatırlayamıyorum. Doğrulduğumda, küçük siyah bavulu yatağın yoktu ve fanilam da kapının arkasında durmuyordu.

Ollie'yi şampuanını ve laptop şarj aletini toplarken bulana kadar boş bir evi aramayı umarak koridorda sendeleyerek ilerliyorum. Onun yerine oturma odasında bir sürü insan var -Tristan, Megan, Eli ve Kenzie- ama hiç kimse yok.

Oliver. Tris ve Eli video oyunları oynuyor, Megan ve Kenzie ise Mars ile yerde takılıyorlar. Hepsi üzerimde dövmele ve boxer'dan başka bir şey yokken bana aval aval bakıyor. Gözlerimi kısarak "Siktir," diyorum ve tekrar denemek için yatak odasına geri dönüyorum. Birkaç dakika sonra üzerimde giysilerim ve fırçalanmış dişlerimle dışarı çıkıyorum.

"Herkesin burada ne işi var?" Doğru olmayan bir şeyler var ve ben yaklaşık üç saat uyudum ve bunu aştım. Tristan dikkatle benden küçük kıza bakıyor ve *çenesini kapatıyor*.

"Sen kapa çeneni," diye homurdanıyorum ve Oliver'ı mutfakta, sade kahvenin olduğu yerde aramaya karar veriyorum. Elimde dolu bir fincan olduğunda, evde olmadığından neredeyse eminim. "Ollie nerede?"

Tristan'ın kafası karışmış görünüyor. "Havaalanı mı? Başka nerede ki?"

"Havaalanına nasıl gitti?" Gözlerimi kapatıp daha kibar konuşmaya çalışıyorum ama beynimdeki tüm uyarı sinyalleri lanet bir havai fişek gösterisi gibi patlıyor ve kendimi sınırda vahşi hissediyorum.

"Babam aldı onu," diye en küçük kız.

Gözlerimi açıyorum. "Gri mi?"

"Sana söylediğini varsaymıştım." Tristan bana bir kez daha *"Bu sabah ne yapıyorsun?"* diye baktı.

Neden? Ona bakıyorum, beynim kelimenin üzerinden tekrar tekrar geçiyor. O zaman biliyorum. *Çünkü Gray'i içeri girmek yerine onu kaldırıma bırakmaya ikna edebilir.*

Başka bir şey söylemeden kahvemi en yakındaki saksı bitkisine döküyorum ve kapıya yöneliyorum. "Güle güle mi?" Tristan arkamdan hırılıyor. Bisikletime doğru koşarken omzumun üzerinden el sallıyorum, beynime kısa devre yaptırmaya çalışan sıcak öfke dalgasıyla savaşıyorum. Adam bana kelimenin tam anlamıyla ne kadar inatçı olabileceğini, kaderin akışını tersine çevirecek kadar güçlü olduğunu söyledi ve ben unuttum. O biliyor ki

onunla birlikte gitmek için ısrar ederdi, ama kimsenin onu mücadele ederken görmesini istemiyordu.

Belki de doğru bir fikri vardır. Belki de boşluğa ihtiyacı vardır. Umurumda değil.

Tek bildiğim yalnız olduğu ve olmaması gerektiği.

Havaalanına gitmek yaklaşık doksan dakika sürüyor. Rüzgar ama beynim hâlâ hayvanat bahçesindeki bir sergide sıkışıp kalmış tedirgin bir kaplan gibi sonsuz daireler çiziyor. Beş dakika sonra telefonumu kontrol ediyorum; ne arayan var ne de mesaj atan; uçağı da birkaç dakika önce kalkmış. Başardı.

Biraz sakinleştikten sonra havaalanının dışındaki bir cep telefonu otoparkına giriyorum ve marketten bir kola alıyorum. Kaldırıma oturup yavaşça içerken güneş omuzlarımı ısıtıyor ve beş dakikalığına hiçbir yerde olmama hissinin tadını çıkarıyorum. Tam eve gitmek için bacağımyı bisikletin üzerine attığımda telefon çalışıyor.

"Ollie?"

Ağlamak duyduklarım için yeterince güçlü bir kelime değil. Nefes almadan devam eden, iç burkan, perişan, dehşet verici hıçkırıklar. Bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi zayıf bir ses çıkarıyor, sonra tekrar kesiliyor. Motoru çalıştırıp park yerimden geri geri çıkıyorum. "Oliver, bebeğim, bana nerede olduğunu söylemeni istiyorum. İşte bu kadar. Bana tek bir kelime söyle."

"B-b-bagaj," diye . Nefes almak için savaşıyor, sonra boğuk bir feryatla pes ediyor.

"Telefonu kapatma. Ben buradayım, havaalanının dışındayım. İyisin." Tek elimle arabayı sürerek terminale doğru ilerlerken motorun sesinden onu belli belirsiz duyabiliyorum.

Uzaktan biri bana bisikletimi kaldırımda bırakmamam için bağılıyor, ama ben tamamen boş olan pikap alanını işaret ediyorum ve bırakmadan önce tıbbi bir acil durum hakkında şeyler bağııyorum. Bagaj

Kapılardan itibaren her iki yöne doğru uzanan bir iddia. Sağ taraf ve taşıma bantlarının etrafında bekleyen insanlarla dolu, bu yüzden ters yöne dönüyorum ve en uçtaki loş salona gidiyorum.

Işıksız köşede duvara yaslanmış küçük figürü fark etmem bir dakikamı alıyor, tıpkı sürünmek için en karanlık yeri bulan dehşete düşmüş bir hayvan gibi. Telefonumu kapatıp yanına dizlerimin üzerine çöküyorum. Bana tepki bile vermiyor, sadece kollarına doğru zayıf, acı dolu hıçkırıklarla öksürmeye devam ediyor, kızarmış yüzü sümük ve gözyaşlarıyla sıırılsıklam. Onu kendime doğru çektiğimde vücudu gevşiyor, onu yavaşça ileri geri salladığımda titriyor. "İyisin Ollie. Ben buradayım."

"Yapamam." Ağlamaktan neredeyse kusacaktı, sonra zayıf bir şekilde beni itmeye çalıştı. "Yapamam. Lütfen, yapamam."

"Yapmak zorunda değilsin. Ama benim için nefes almayı denemeni istiyorum bebeğim.

Bayılacaksın." Elimi göğsüne bastırıyorum. "Nefes al." Deniyor, güçlükle kontrol edebildiği bir dizi kısa, sık nefes alıyor. "Çantam onlarda. Fanılan orada. Onu aldılar." *Aldılar* kelimesi

kuru ve zayıf hıçkırıklara dönüşüyor ve yüzünü omzuma gömüyor. "Eşyalarımı geri istiyorum. Eşyalarım onlarda. *Lütfen* eşyalarımı geri alın."

"Bütün eşyalarını alacağız, Ollie. Sorun yok. Sana geri gönderecekler." Aslında havaalanlarının nasıl çalıştığını bilmiyorum ama bir tahminde bulundum.

"Jackson..." Hâlâ kasılıyor ve nefes almaktan çok öksürüyor. "Çok özür dilerim. Yapamam. Çok üzgünüm. Üzgünüm." Eğer araya girmeseydim, sesi tamamen kesilene kadar bu iki kelimeyi tekrar tekrar söyleyeceğinden eminim.

"Oliver, lütfen dur." Onu kendime çekebildiğim kadar çekiyorum, parmaklarımı terli saçlarına doluyorum. Pek çok berbat şey gördüm ama neredeyse hiçbiri beni şu anda onun için korktuğum kadar korkutmadı. Sanırım

Zaten bir panik atak görmüştüm - araba kullanmaktan korktuğunda ya da belki göçükte, göğsümde ağladığında. Hiçbir fikrim yoktu. O çoktan gitmişti, ilkel çaresizlik ve utanç dışında her şeyden sıyrılmıştı. Ve karşı koyabileceğim hiçbir şey yok.

Bacaklarımı altımdan çekerek duvara yaslanıyorum ve onu geldiğinde sıkıca sarıyorum. Sonunda hıçkırmayı bıraktı ve nefes almaya başladı, ama vücudu gevşek ve cansız duruyor. Birkaç dakika sonra, başının üst kısmını öpüyorum. Başını kaldırıp saçlarını geriye doğru tarıyor, gömleğimin koluyla yanaklarını hafifçe siliyorum. Gözleri açık ama hiçbir şeye sabitlenmiş değil. Onu temizlediğimi hissettiğinde birkaç kez göz kırptıyor ve gerilmeye başlıyor. Beni korkutacak kadar ani bir şekilde doğrulup yüzünü çeviriyor, elleriyle kabaca ovalıyor ve burnunu dün gece seçtiği röportaj gömleğine siliyor. "Siktir," diye , sesi mahvolmuş. "*Lanet* ." Kendini toparlamaya çalışmaktan çok canını acıtmak istercesine alnına bir şaplak atıyor.

"Oliver." Elimi koluna koydum. "Yapma."

"Bana bakma." Uzaklaşıyor. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Lütfen, Ollie." Ben harap ve bitap düşmüş durumdayım; onun şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Omuzlarının çöküşü kırık görünüyor, titriyor. elleri ve dizleriyle eski havaalanı halısının üzerinde. "Lütfen bana bak. İyi olduğunu bilmem gerek."

"İyi." Çenesi gergin, arkasını dönüyor. Cildi yamalı ve solgun görünüyor, gözleri şişmiş. Sakalında sümük var. "İşte bu, Jax. Sonunda gerçek Oliver'la tanışacaksın." Dudağı titriyor. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Neden söyledin?" Omzunu sıkmaya çalışıyorum ama öfkeyle geri çekiyor.

"Hangisi daha kötü bilmiyorum, çocuğumun geleceği söz konusu olduğunda kendimi bile toparlayamamam mı, yoksa insanların hayatlarının her günü yaptığı bir şey olan lanet olası bir sırada durmanın beni bu hale getirmesi mi?" Nefes alış veriş i yeniden düzensizleşmeye başladı. "Ben *kırıldım*, Jax. Kafam kırık ve görünüş e göre beni düzeltebilecek ne bir sevgi ne bir istek ne de bir sebep var. Asla normal olamayacağım ve çok korkuyorum."

"Biliyorum."

Beni gerçekten duymuyor, sadece konuşmaya devam ediyor. "Bunu sorun etmiyormuş davranmana izin veremem. Neye imza attığını bilmiyorsun, Jax. Bazen bu her gün, günde iki kez, üç kez oluyor ve her şeyi berbat edeceğini bilsem bile kendimi durduramıyorum."

"Biliyorum."

Kafası karışmış bir şekilde bana göz kırpmıyor. "Beni dinlemiyorsun. Ben sadece endişeli ya da bakım düşkünü değilim. Bu bir tuhaflık değil. Aşk beni iyileştirmeyecek. Ben *hasta*. Bu hayatımın her günü böyle ve yardım alsam bile her zaman orada olacak."

"Biliyorum."

"*Neden bunu söyleyip duruyorsun?*" Tekrar ağlamak, kaçmak ya da beni yumruklamak arasında kararsız kalmış gibi görünüyor.

Ben onun gibi bir yazar

değ ilim. Kelimelerim yok.

Ama benim de hikâyelerim var.

OLIVER

Jax doğruluyor ve fanilasının kollarını dirseklerine kadar iterek kollarla tozlanmış, zincir ve dikenli tellerle işaretlenmiş güçlü ön kollarını ortaya çıkarıyor. Elimi tutup kolunun iç kısmına yerleştirirken yüzümü izliyor. Gözle görülmüyor ama derisi pürüzsüz değil. İki kabarık yara izi hissedebiliyorum, bir deney gibi dağınık değil, kasıtlı olarak yerleştirilmiş. Diğer elimle sol kolunda iki tane daha buluyorum. "Bunlar tünelde yoktu. Onları hissederdim."

"Bu doğru."

Ağlamaktan hâlâ başım dönüyor ve midem neredeyse gitmeden önce zorla yedirdiğim kahvaltayı kaldıracak. "Tanrım, Jackson." Artık ağlayamıyorum, bu yüzden pencereden dışarı, karşılama alanının gölgeli sütunlarına ve ötesindeki geniş, sakın araziye bakıyorum. Bir aile bavullarıyla birlikte bir servise doluşmuş, heyecanla tartışıyor. Nereye gittiklerini merak ediyorum. Kim bu lanet

Iowa'ya tatil için mi geliyor?

"Hayatımda birden fazla kez denedim," diyor. "Haftalarca yataktan çıkmadığım, duş almadığım ya da yemek yemediğim, boş şişelere işediğim ve onları her yere bıraktığım zamanlar oldu. Bazen beni yakalayıp tüketen karanlık bir hayvan, bu yüzden hiçbir şey hissedemiyorum. Şimdi güvendeyim, ama birlikte kalırsak, beni kötü durumda göreceksin. Ne yaptığını, neden beni bundan kurtaramadığını merak edeceksin. Kendime bakmamı sağlamak için zaman harcayacaksın. Ve cevap, senin hiçbir şey yapmadığın olacak, çünkü bu sadece bazen nasıl olduğunu. Aşk da buna çare olamaz."

Kollarını indirerek yüzümü ellerinin arasına alıyor, her çirkin yanıma içine çekiyor ve tüm sümük ve gözyaşlarımın arasından beni usulca öpüyor.

"Ama ben seni hala sevebilirim, değil mi? Sen de beni sevebilirsin. Bu bizi iyileştiremez ama çok sıkı savaşıyoruz ve belki de uğruna savaştığımız şey budur."

"Jackson..." Sesim parçalanıyor. "Savaşmaya çalıştım ama kaybettim. Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

Beni incelerken yüzü dürüstlükle dolu, ki bu çoğu insanın bana verdiğinden daha fazla. "Ben de bilmiyorum. Ama ben buradayım. Bu lanet havaalanından çıkmakla başlayabiliriz."

"şu anda eve gidemem." Dizlerimi yukarı çekiyorum ve ağrıyan başımı onlara yaslıyorum, her zaman biraz daha güvende hissetmeme yardımcı olan rahatlatıcı, çocuksu bir pozisyon. "Megan ya da Tris'in yüzüne bakamam; neden uçakta olmadığımı aıklayamam. şimdi olmaz. Lütfen bana bunu yaptırma."

İkimiz de beş parasızız, bu yüzden tek yapabildiğimiz yetmişli yıllardan kalma karanlık panelli duvarları ve bozuk kliması olan köhne bir batakhane oteli. Ben sadece

Yüzüstü yatağa yığıl ve hareket etme. *Günün geri burada olacağım, teşekkürler. Tercihen zamanın geri kalanında.*

Jax'in işeyişini dinliyorum, sonra Tristan'la konuşmasını, yarın sabaha kadar Megan'ın icabına bakacağından emin olmasını. Birkaç dakikalığına ayrılıyor, sonra geri geliyor ve soğuk, ıslak bir portakal suyu şişesini boynuma bastırıyor. Bir iniltiyle irkiliyorum ve tekrar hareketsiz kalıyorum. Kuru boğazım içmek için yalvarıyor ama geliyor. Panik ataktan sonra çok çabuk neşelenmeme izin verilmiyor; az önce herkese yaşattığım sefaleti haklı çıkarmak için yeterince uzun süre perişan kalmam gerekiyor.

Bir süre sonra parmakları ayakkabılarımdan çözmeye ve onları yorgun ayaklarımdan çekmeye başlıyor. Kot pantolonumun arkasından tutup bacaklarımdan aşağı çekiyor.

K lotum neredeyse onlarla birlikte kayacakken, tam zamanında kemerini yakalıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Rahatlamak. Neden olmasın?" Kot pantolonunu çıkardığını duyuyorum. Yanımda otururken berbat yatak zıplıyor. Gömleğimi yukarı itiyor ve Sırtımı ovuyor, başparmaklarını kasların sıkı düğümlerinde gezdiriyor. "Bunun yıllardır başına geldiğini söylemiştin. Daha iyi hissetmek için sonrasında ne yapıyorsun?"

Yorganın içine doğru
homurdandım. "Bu da ne demek
şimdi?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Boktan bir mobil çiftçilik oyunu oynuyorum ve mastürbasyon yapıyorum."

Bir dakika sessiz kaldı. "Aynı anda mı?"

"*Hayır*, seni aptal." Sırt  st  yuvarlanıp doğruluyorum ve meyve suyunu alıp yudum yudum . Jackson kot pantolonumu bulana kadar yerde itişip kakışıyor, sonra

telefonumu çıkarıp kurcalamaya başladı. "Bekle." Sanırım kilit ekranı duvar kağıdımı fark etmemesini ummanın bir anlamı yok - geçen gece çektiğim Megs ve onun uyurken çekilmiş bir fotoğrafı.

"Eski arkadaşlık uygulaması sohbet kayıtlarını bulmadan önce bana bu çiftlik oyununu g stersen iyi olur."

"Jax," diye sızlanıyorum, yatağın üzerinde sürünerek onu çalışıyorum. "Dur. Mutsuz olmaya çalışıyorum."

Ama artık çok geç. Ayaktayım, su i iyorum ve şimdi onun kollarındayım. ikimizi de soyuyor ve yatak başlığına yaslanıp beni göğsüne yaslanmam için çekiyor. Adam istediğini elde etmekte çok iyi.

JACKSON

"Gerçek hayatta sebze yetiştirmeye böyle başladım," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde göğsüme doğru, telefonu kaldırarak. Adamın bir imparatorluğu var, yüzlerce tarlası, on köpeği, bir garaj dolusu traktörü var. Ondan iyilik istemekten başka bir şey yapmayan kendini beğenmiş karikatür piçlerden oluşan bir kasaba var. Bana Byrock'ı hatırlattı.

Uyanmaya başlamadan önce kalçasıyla sikimin üzerinde ancak bu kadar uzun süre yatabilir. Görmezden geliyorum ve onu itmeye çalışarak liderliğini takip etmek için bekliyorum Gitmek istemediği her yere. Sertleştiğimi hissettiğinde, biraz dönüyor ve kendi sikine büyümesi için yer açmak üzere kalçalarını açıyor. Bir eliyle oyunu oynarken, parmaklarını dalgınca uzunluğunda yukarı ve aşağı gezdiriyor. Hareketleri daha da acıkmaya başlıyor, nefes alış veriş hızlanıyor ve bana doğru dönüyor. Saçlarını geriye tarıyorum ve alnından öpüyorum. "Demek aynı anda hem mastürbasyon yapıp hem de oynuyorsun. Küçük bir sürtük gibi, ha?"

Telefonu bir kenara atıp umutla bana bakıyor, gözlerinde yeniden bir kıvılcım belirliyor. "Hadi, Jax."

"Sen yap." İkimizi de aynı anda sarsmak için elinden geleni yaparken parmaklarımı omurgasında aşağı yukarı gezdiriyorum, ki farklı boyutlarımız göz önüne alındığında bu imkânsız. "Bekle," diye emrediyorum, yaklaştığında, sünnet derisinin altında kalın ve parlak precum ve diğer eli benimkiyle yapışkan.

Ayağa kalkıp ellerini silmesi için ona bir mendil uzattığımda Ollie bana sıkıntılı bir bakış fırlatıyor. "Hadi biraz televizyon falan izleyelim."

"Ne oluyor ?" Kollarını kavuşturuyor, sevimli fotoğraflar için ölçü kaplarına falan konan kirpilerden biri gibi bitkin ve somurtkan görünüyor.

"Senin için sertleşmek boşalmaktan bile daha iyi hissettiriyor." Yüzündeki aydınlanmayı izlerken bedenim heyecanlanıyor. Bu oyunu seviyor. Oliver'ın ifadesi o kadar emin olmadığını gösteriyor.

Ev tadilatının önünde kucaklaşırken sikini izliyorum.

Bir grup salağın mükemmel bir eve anlamsız şeyler yaptığı bir dizi. Yarı yumuşadığında uzanıp onunla oynamaya başlıyorum. Hemen muhtaç bir sesle sırtını dikleştiriyor. Vücudunu o kadar iyi tanıyorum ki ellerini bırakıp çekmeden önce onu çok ama çok yaklaştırebiliyorum. "*Jackson*," diye inliyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Şimdi yap bana. Ama ağzını kullan ve ben boşalmadan dur. Sonra bana nasıl nefret ettiğini söyle."

Tam düşündüğüm gibi, kısa sürede hayranım oldu. Dağınık el işleri ve oral seksle geçen uzun bir akşam, klimasız, terli, kafa karıştırıcı bir geceye dönüşüyor ve seks rüyaları uyanıp Oliver'ı sikimle uğraşırken bulmaya dönüşüyor. Onu tutuyorum ve sünnnet derisini çeğiştiriyorum, altındaki en hassas bölgeleri o kıpırdayıp ciyaklayana kadar yalıyorum.

Sabahın üçü gibi bir yerde yuvarlandı ve elimi sikinden kıkına götürdü, ben de gecenin geri kalanını parmaklarımla onu sikerek geçirdim, her seferinde biraz daha fazla. Güneş perdelerin arasından süzüldüğünde, sikim o kadar uzun zamandır tamamen yumuşamamıştı ki aklımı kaçırıyormuşum gibi hissediyordum. Aşağı baktığımda Ollie'nin uykusunda yatağa fark ediyorum. "Hey, uyan." Saçlarını nazikçe çeğiştiriyorum.

Sabahı ailesine, işine, şu anda hiçbir şey yapamadığı tüm bu şeylere kızarak karşılamayı beklediğinden eminim. Ama inlemekten başka bir şey yapamayacak kadar dikkati dağınıktı. "Yardım et, Jackson. Ölüyorum."

"Hadi duş alalım."

Zar zor yürüyor, pis banyoya topallayarak giriyor ve ben de daha iyi değilim. Sıcak suyu açıp onu altına itiyorum ve hevesle öpüyorum.

Sonra onu , bacaklarını ayırıyorum ve hala

Tamamen açık ve benim için yalvarıyor. O kadar sert boşalmadan önce tam olarak iki hamle yapıyorum ki neredeyse duvara tırmanıyor. Çıkardığı çılgınca sesler beni uçuruma sürüklüyor, sıkışık küvette düşüp bacağımı kırmamak için duş perdesi çubuğunu tutarken nefes nefese kalıyorum.

Ben Oliver'ın kıcını ve yumuşak aletini ovalarken ve o benimkine karşı mırıldanırken, araba kapılarının gürültüsü ve boğuk sesler açık pencereden içeri süzülüyor.

omuz, tüm dünya temiz ve keskin. Birbirimizin baktık, artık sır yok. İçimden bir ses, eğer ağzımı açarsam

Şimdi Garrett ve içinde bulunduğum karmaşa hakkında her şeyi anlatacağım. Eğer yapsaydım, belki de bunca zamandır kaçırdığım cevabı görmeme yardım edebilirdi. "Jax?" diye soruyor usulca, duvara yaslanıp yüzümü şampuanlamasına izin verdiğimde.

Kafa
derisi.

"Öyle mi?"

"Ailem önümüzdeki hafta Megan'ın doğum günü partisine geliyor, biliyorsun. Onlarla tanışmanı istiyorum. Onlarla gibi. Ortağım olarak."

O an kopuyor ve gözlerimi açıp ona bakabilmek için şampuanı siliyorum.

"Emin misin?"

Başını sallıyor, bu aile dramıyla tek başına yüzleşmeyeceği düşüncesiyle yüzü huzur doluyor. Yanında güçlü, güvenilir, onu gururlandıran ve ailesine her şeye sahip olduğunu gösteren birinin olması.

O gülüp kıvranana kadar kaygan bedenini kendime sararak, söylenmemiş sözlerimin boşa akıp gitmesine izin veriyorum.

Bölüm 3

JACKSON

Tristan'ın araba yolunun sonunda duran adamı ilk başta görmüyorum. Telefonumdaki adresi kontrol etmeye odaklanmıştım, Oliver benden bir kasa köpüklü elma şarabı ve biraz şampanya almamı istemişti. Megan'ın partisine giderken. Bisikletimin heybesi çok iyi değil, bu yüzden ekstra şişeleri taşımak için kolumun üzerinde bir sırt çantası var.

Anahtarlarımı ararken, bu gece Oliver'ın ailesine ne söyleyeceğime dair ellinci provamı yapıyorum. "Merhaba" sağlam bir başlangıç gibi görünüyor, ama bunun ötesinde kaybolmuş durumdayım. Ollie dövmelemlerimi saklamama gerek olmadığını söyledi ama ben yine de uzun kollu giyindim. Bunu daha da garipleştirmek için bir neden yok.

Sokak lambasının altındaki karanlık silueti fark ettiğimde adımlarım yavaşlıyor. Görüş alanımın köşesinde, bir kaldırımı geçerek, üçüncüsünün çimenlerin kenarında beklediğı yere doğru ilerliyor ve beni içine çekiyor. Çantamı yere bırakıyorum ve geriye doğru bir adım atıyorum. Garaj yolundaki adam yaklaştığında, geçen haftaki silah anlaşmasındaki mohawk'ını hatırlıyorum.

"Ben hiçbir şey yapmadım." Ellerimi geri çekiliyorum. "Ben aptal bir kasım. Sadece orada duruyorum. Biri sana karşı geldiyse, o ben değildim."

Eskiden sessizce gitmeyen, sızlanan, yalvaran ve mücadele eden erkeklerin zavallı olduğunu düşünürdüm. Neden zahmet ettiklerini bile anlamazdım.

Oliver.

Ne yaptım ben?

"Lütfen. Bilmiyorum, *lanet olsun*." En yakındaki adam bir bıçak açtı ve bana doğru geliyor. O kadar hızlı geri çekiliyorum ki, cebimden kendi bıçağımı çıkarmaya çalışırken tökezliyorum. O kadar uzun zamandır çekmek zorunda kalmamıştım ki reflekslerim tamamen boktan ve onu kurtaramıyorum.

Oliver.

Sırtım garaj kapısına çarptı ve iki ayağımla tekme atarak dışarı çıktım. bana saldırıyor. Biri kolumu tutuyor ve kendimi onun kütlesinin ortasına atıyorum, kaçabilmek için geçmeye çalışıyorum. Artık bıçağım var ama ellerim uyuştğu için mekanizmayı açamıyorum. Arkamdan bir vücut bana çarpıyor ve yüzüm nemli çimlere çarpıyor, bıçak kayıyor ve çimenlerin üzerinde yuvarlanıyor. Her tarafımda eller hissediyorum, biri omzuma tekme atıyor ve tıpkı geçen günkü gibi umutsuzca çırpınıyorum, sadece ağzımda bir silah bekliyorum.

Oliver.

Oliver.

Oliver.

Karnıma dayanılmaz bir acı yayılıyor ve toprağa doğru sessizce çığlık atıyorum. Ama vücudum savaşmayı bırakmıyor. Birinin suratına kafatasının çatladığını hissettirecek kadar sert bir tekme atıyorum ve diğerinin hayalarını taşaklarından sökmek için oldukça iyi bir deneme yapıyorum. Üçüncü saldırı da savurduktan sonra karnımdaki acıyı tutarak çimenlerin üzerinde sendeliyorum. Kaçamıyorum ve üçü de ayağa kalkıyor, kızgın ve yeni bir hamle için hazırlar.

Oliver.

Çok ama çok üzgünüm.

Bir tür şaka gibi, Tanrı ilk defa beni önemsiyormuş gibi davranıyor. Hayatımda ilk kez, adamlardan biri bir şeyler tısladı ve başladılar, bir devriye arabası geçmeden hemen önce caddenin karşısında kayboldular. Lanet bir filmde, geçen gece kurtardığım aynı polis olurdu. Sarılırdık ve bir şarkı ve dans numarası yapardık. Şaka gibi. Gölgesine kıvrıldım ellerim titremeye başlarken karnımdaki acıyı kavriyorum, ardından

tüm vücudum tarafından. Tristan'ın bahçesine yayılmış, sadece benden kaynaklanamayacak kadar çok olan kana şokun kenarlara doğru kaydığını hissedebiliyorum.

İyi bir köpek, eğitimli bir köpek gibi dövüştüm ve kan akıttım, çünkü ben buyum. Canım acıdığında bile, daha fazla dayanamadığımda bile. Son nefesime kadar sırtımı okşarken Oliver'ın verandasında güneşin altında uzanmak istesem bile.

OLIVER

Oturma odasında bir tur daha atarken Megan, "Mars'ı strese ," diye fısıldıyor. "Sorun ne?"

"Yok bir şey. Jax sadece geç kaldı." Sakinleşmeye çalışarak eğilip alnından öpüyorum. "Onu uzaklaştır ve verandada herkesle takıl." Ona büyükannesi ve büyükbabasından saklanma gibi kötü alışkanlıklar kazandırdım. Onlarla iyi bir ilişkisi olmasını istiyorum. "Jax buraya gelir gelmez dışarı çıkıp size katılacağız."

Mars'ı tankına geri koyduktan sonra koşup belime sarılıyor. "Seni seviyorum baba." Hafta sonu onun doğum günü olması gerekiyordu ama ben burada onu endişelendiriyorum çünkü ondan bir şeyler saklamam mümkün değil.

"Seni aya kadar seviyorum. Her zaman ve sonsuza dek." Dağınık örgüsünü çekiştiriyorum. "Şimdi git, Skip."

Verandanın kapısını arkasından kaydırarak kapatırken kanepeye uzanıp telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Mesaj yok. Sadece yirmi dakika gecikti ama keşke onu aptal içkileri almaya göndermeseydim. Onun burada olması daha önemli.

Motosiklet dışarıda mırıldanıyor ve ben rahatlayarak gözlerimi kapatıyorum. Uzun bir sessizlikten sonra ön kapı itilerek açıldı, Jackson ilk kez kapıyı çalmamıştı. Ayağa fırladım. "Hey! İçkileri bulamadın mı?"

Cevap vermeden ışıksız girişte durdu. Işığı yaktığımda solgun tenini, gözlerindeki cam gibi umutsuz bakışı, kırışmış ve çimen lekeli yeni turuncu gömleğini görüyorum.

"Bir şey mi oldu?" Biraz sallandığında bir adım daha yaklaşıyorum. "Jax?"

"Ben...uh..." Yutkunuyor, gözlerini hızla kırptıştırıyor. İkimiz de ellerine bakıyoruz. Ne olduğunu anlayamadığım bir şeyle kirlenmişler, küçük bir hayvanı kucaklar gibi karnına bastırmış. Ellerini açtığında, parmaklarının arasından koyu renkli kan süzölüyor, gömleği de kanla kaplanmış ve sertleşmiş. Damlalar giriş katına düşmeye başlıyor ve nereden geldiklerini anlayamıyormuş gibi onlara bakıyor.

"*Tanrım.*" Mutfağa koştum ve bir rulo kağıt havlu aldım. Kocaman avuçlar koparıp karnına bastırıyorum ve yerinde tutmak için ellerini bastırıyorum. "Aşkım, ne oldu?" Sesim o kadar titriyor ki zorlukla konuşabiliyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. 911'i arayacağım."

Kana bulanmış tek eliyle kolumu tutuyor. "Hayır. Lütfen yapma. Değil..." Toparlanmaya çalışıyor. "Göründüğü kadar kötü değil."

"Bu da ne demek şimdi?" Onu oturma odasından banyoya doğru çekiyorum, kapıyı çarpıp kilitliyorum. "Küvete gir. Tuttum seni." Kolumu o kadar sıkı kavırıyor ki bir yerimi kıracak diye korkuyorum.

"Oliver," diye inliyor. "Burada olmamalıydım."

"Şşş." Suyun ılık akmasını sağlayarak duş başlığını kancadan çıkardım ve vücudundaki kanı durulamak için kullandım. Gömleğini yarasından dikkatlice kaldırırken boğazından acı dolu sesler geliyor. "Şunu benim için tut." Bana yapışmayan eli harap olmuş kumaşı tutmayı başarıyor.

Çaresizce karnındaki derin yaraya bakıyorum. Sanırım o kadar da kötü olmadığı konusunda haklı, çünkü bağırsakları dışarı dökölmeyecek, ama kesinlikle iyi değil. "Neden hastaneye gitmek yerine buraya geldin?"

Bileğimi sıkıca kavırıyor, kemiklerim itiraz ediyor ve kocaman gözleri beni buluyor. "Öleceğimi sandım," diye fısıldıyor. "Seni görmem gerekiyordu."

"Ama ne *oldu* Jax? Bunu sana kim yaptı? Soyuldun mu?" Durup hangilerinin güzel hangilerinin eski olduğunu anlayamayacak kadar telaşlı şekilde çamaşır dolabından havlu kaparak yarayı temizlemeye ve baskı uygulamaya çalışıyorum. "Bunun neden böyle bir şey yaptığımla bir ilgisi var mı?

Bütün gece dışarıda mısın?"

Hiçbir şey söylemeyip sadece gözlerini kapadığında kalbim sıkışıyor. Sessizce çalışarak yaranın etrafına birkaç kalın havlu sarmayı başardım ve onları eskiden ağrıyan sırtım ve incinen dizim için aldığım tüm eski as bandajlarıyla yerine sabitledim.

"Şimdi seni hastaneye götüreceğim, tamam mı?"

"Ailen burada," diye inliyor. Artık kanaması olmadığı için kafası daha net ve daha güçlü görünüyor.

"Evet, inan bana, bunun çok farkındayım." Dağınık ellerimi alnıma bastırıyorum, zor nefes alıyorum. Bana her şeyi söyleyen ama hiçbir şey söylemeyen kara gözleriyle bakıyor, ta ki ben katliam gibi görünen küvete tırmanıp, kanlar içinde kayarak ona sarılana kadar. Titreyerek yüzünü yıkık kazağıma gömüyor. "Yanımdayım aşkım. Ölmeyeceksin. Ben üstümü değiştirirken verandada bekleyebilir misin?"

"Oliver..." Kendimi zorla onun elinden kurtarmak zorundayım.

"Git ön basamağa otur ve havluları tut. Ben hemen geliyorum. Küveti durulayıp veda etmem gerekiyor. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Jackson başını sallıyor. Ön kapıya kadar ona yardım ederken başka ses çıkarmıyor ama hareket ettiğinde vücudunu saran acıyı hissedebiliyorum. "Seni seviyorum, Jax. Hemen geliyorum."

Koridorda koşmaya başlıyorum ama boğuk sesi ayaklarımı durduruyor. "Ollie." Oturma odasındaki lambanın ışığında duruyor, biraz titriyor, bakışları bana sabitlenmiş. Havluları yerinde tutmayan eli uzanmaya başlıyor, sonra tekrar yanına dűřüyor, parmakları esniyor. Derin, kararsız bir nefes alıyor. "Söz veriyorum her řey yoluna girecek."

"Biliyorum. Hastanede seni hemen tedavi edecekler." Zayıf bir gülümsemeyi zorladım. "Bırak da temizleyeyim." Anlamadığım bir ifade yüzünü buruşturur, sonra başını sallar ve arkasını döner.

Kıyafetlerimi çıkarıp dolabıma atıyorum. Duşa giriyorum ve aynı anda hem kendimi hem de küvetin duvarlarını ve zeminini duruluyorum, ardından birkaç dakikamı zemindeki kanı temizleyerek geçiriyorum ki Tuvalete gitmeleri gerektiğinde ebeveynler kalp krizi geçirmeyecek. Oturma odasının zeminindeki damlacık izleri için bir şey yapamıyorum, bu yüzden kimsenin onları fark etmemesi için dua ediyorum. Jax'i dışarı gönderdikten on dakika sonra üzerime yeni kıyafetler giyip herkesin verandadaki masada Jenga oynadığı verandaya çıkıyorum. "Hey Tris, arabayı ödünç alabilir miyim?" Benimki haftalardır garajdan çıkmadı, aküsünün hâlâ yerinde olduğundan emin değilim.

İyi. Annemle babam sesimdeki yapmacık neşeyi fark etmiyorlar ama Megan ve Tristan endişeyle bakıyorlar.

"Jax nerede?" Megan sorar.

Jax nerede?

Jackson nerede?

Kafamdaki tüm kanın boşaldığını, görüşümün bulanıklaştığını hissediyorum. Çok aptalım. Arkamı dönüp evin içinden ön bahçeye doğru koşmaya başladığımda ne Jax ne de bisikleti görünürde yoktu. "Lanet olsun!"

İçeri koşarken neredeyse Tristan'a çarpıyordum. "Ollie, ne var yanlış mı?" Yerdeki damlacık izlerini gördüğünde gözleri kocaman olur.

"*Lütfen* anahtarlarınızı verin. Jax gitti. Sanırım sizin evinizde ama hemen oraya gitmem gerekiyor."

"Seni ben götüreceğim."

Aileme bir bahane uyduracak zamanım yok, bu yüzden ben dönene kadar Megan'a bakmaları için yalvarıyorum. Bana ağlamaklı gözlerle bakıyor, Jax'in iyi olduğuna dair güvencelerimi görmezden geliyor, ama şu anda iyi bir baba olmak için zamanım yok. Tristan, boktan arabasını uzun zamandır olmadığı kadar çok çalışmaya zorlayarak evine geri dönüyor. Garaj yoluna girdiğimizde Jax'in bisikleti orada değildi. "Hayır," koltuğumda kayıyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Hayır, hayır, hayır. Lütfen bana bunun olmadığını söyle."

"Sence içeride midir?" Tristan nazıkçe ama ısrarla beni koltuğumdan çekip çıkarıyor, panik sarmalımı yarıda kesiyor ve beni yan kapıya doğru sürüklüyor.

Sırt çantası yok, ceket yok, tozlu derin dondurucunun üzerine yığılmış yedek kıyafetler yok. Sanki hiç burada olmamış gibi. Ama hava hala onun gibi kokuyor, yoğun bir kan kokusuyla karışık.

"Ollie..." Tristan kanepenin kolundan katlanmış bir kâğıt parçası alıyor ve bana uzatıyor. Kâğıdı elime bıraktığında beynim matematik yapmakta zorlanıyor. Jax belki de on beş dakika önde başlamıştı. Bıçak yarası olan birinin eşyalarını toplaması, bir mektup yazması ve gitmesi için yeterli bir süre mi? Görünüşe göre öyle. Özellikle de Jackson Moreno gibi aklına bir fikir geldiğinde inatçı, umutsuz bir puştas. Özellikle de beni ilk gördüğü andan beri mektubun içeriğini kafasında prova etmişse.

Altı yıl boyunca bu adamdan bir mektup bekledim. Kâğıdı açtığımda, gözyaşlarımın bulanıklığı içinde sonunda bir mektup aldığımı fark ettim.

Oliver,

*Özür dilerim. Gitmek istemiyorum. Ama kendime derin bir
çukur kazdım ve tekrar çıkana kadar seni güvende tutamam.*

Ollie.

Oliver.

Lütfen üzülme. Üzülmüyorum. Sen benim için her şeysin, Ollie.

*Her şeyimsin. Bu her zaman birbirimizi tekrar bulacağımız
anlamına geliyor.*

*Buna gerçekten inanmasaydım, kendimi bırakabileceğimi
sanmıyorum. Özgür olduğumda, eskiden Ollie olan biri eskiden
Jax olan birine rastlayana kadar seni arayacağım ve gerisi tarih
olacak. Birlikteliğimizi dört gözle bekliyorum.*

üçüncü ilk öpücük.

Her şey girecek. Seni seviyorum.

Jackson

IV

Us

Chapter 3I

İki ay

Oliver,

Keşke sana nerede olduğumu söyleyebilseydim, ama peşimden gelmeyeceğine güvenmiyorum. Numaranı sildim çünkü peşinden gelmeyeceğim konusunda kendime güvenmiyorum.

Kız kardeşimin erkek arkadaşının, yani benimle uğraşan adamın öldüğünü öğrendim. Onun yerine gelen adam, kaçtığım borcu ödediğim sürece beni umursamıyor. Sonra özgür olacağım, gerçekten özgür, hayatımda ilk kez.

iyileşiyor ama çirkin bir yara olacak. Sizi korkuttuğum için üzgünüm ve umarım yerdeki kanı temizlemişsinizdir. İlk önce ne için özür dilemem gerektiğini bilmiyorum.

Yaptığım şeyler, seni tehlike ya da sana yalan söyleme şeklim. Doğru şeyi yapmak için çok uğraştım Ollie. Ama ben

yeterince güçlü değildi. Bu sefer, seninle dürüstçe yüzleşene kadar durmayacağım.

Umarım anksiyeteniz çok kötü değildir. Lütfen kendine iyi bak ve sana yapmanı söyleyeceğim her şeyi yap. Sen elinden geleni yaparsan ben de elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Seni seviyorum.

Jackson

On iki ay

Oliver,

Bisikletimi satmak zorunda kaldım ve bu beni kahrediyor. O şeyin üzerinde otururken hep çok gülünç ve tatlı görünüyordun. Ne zaman çok hızlansam bağıırıp kaburgalarımı eziyordun. Dokunduğun şeyler tükeniyor, Ollie.

Uzun olacağını biliyordum ama bu kadar uzun değil. Bazen yaptığım her şeyden pişmanlık duyuyorum, seninle tanışana kadar. Eğer Şu anda benim çektiğimin yarısı kadar bile acı çekiyorsan, nedenini anlarsın. Bunun için olduğunu bilseydim hayatım boyunca bu kadar mücadele .

Bu doğru değil. Elbette isterdim. Ama seni o kadar çok ki nefes alamıyorum. Sanki bir kez bile nefes almamışım gibi hissediyorum.

Geçen yıl.

Seni çok seviyorum.

Jackson

Bir buçuk yıl

Oliver,

Bu mektubu defterime , çünkü kelimeleri çıkarmam gerekiyor, ama sanırım göndermiyorum. Geçen hafta posta son mektubumu geri getirdi. götürdüm ve kadın bana sizin bu adreste olmadığınızı söyledi.

artık. Postaların sadece bir süreliğine otomatik olarak iletildiğini söyledi. Çünkü o zamana kadar insan önemli olan herkese yeni adresini vermiş olur. Mektuplarına cevap vermediğimde sana nasıl hissettirdiğimi şimdi anlıyorum. Çaresiz. Her küçük şeyi ikinci kez düşünmek. Özür dilerim.

Artık özgür olduğuma göre Byrock'a dönüp Tristan ya da Gray'in peşine . Beni beklemek yerine neden gittiğini söyleyebilirler. Ama düşünüyordum da Ollie. Belki de

Unutmak seni tekrar bulmanın anahtarıdır. İlk seferinde de böyle olmuştu. Belki de hayatına devam etmene izin vermeliyim.

Onunla ilk kez karşılaştığında nasıl biri olmak istiyorsan öyle biri ol. Çünkü kader böyle bir oyundur.

*oynamayı seviyor,
değil mi? Seni
seviyorum.*

Jackson

Bölüm 32

JACKSON

"İlk kez mi kuzeye gidiyorsun?"

Titreyerek uyandım. Soğuk ceketimin altına ve eldivenlerime kadar işlemiştii. *Karda uyuyakalırsan böyle olur, salak herif.* Sadece başım sıcak, etrafında pas rengi bir şerit olan gri örgü şapkamın altında. "Uh-huh."

Sakallı, iri yarı bir adam yanıma oturuyor ve bir kutu sigara çıkarıp bir tane yakıyor. Bana kutuyu uzattığında başımı sallıyorum. Buradaki her erkek iri yarı ve sakallı. Saçlarımı uzattım çünkü artık sakal bırakacak enerjim kalmamıştı, ama üç haftada bir sakallarımı kesmeye çalışıyorum, sırf kalabalığın içinde tamamen kaybolmamak için.

"Sana karanlıktan bahsettiler mi?" diye soruyor adam dumanını üfleyerek.

"Pek sayılmaz." Bu yıl kuzeye, Alaska petrollerine uçacak ekibe yeni katıldım.

ve ben zaten çok konuşmayan biri olarak tanınıyorum. İnsanlar çoğunlukla beni rahat bırakıyor.

"Kasım ayında güneş battığında, Ocak ayına kadar karanlık kalabilir."

Karanlığı umursuyormuş gibi mi görünüyorum? Yanımdaki çalıdan bir çubuk koparıp parçalarını gösteriye savurarak ona bakıyorum. "Bu nasıl çalışıyor?" Ollie'nin fantezi öykülerinden birindeki bir lanet gibi geliyor.

"Ekvator ve dünyanın eğilme şekli." Belli belirsiz bir el sallıyor. Ekvatorun ne olduğunu tam olarak anladığımdan emin değilim ama başımı sallıyorum. "Sadece kafanı hazırla, çünkü sürekli karanlıkta yaşamak seni mahvedebilir."

"Biliyorum."

"Bedava kahvaltını aldın mı?" diye soruyor adam, dikkati dağılmış bir halde. Başımı sallıyorum, o da sabırsızca eliyle işaret ediyor. "Devam et. Neyin var senin?"

Bedava bir yemeği es geçmek."

Eskiden sürekli acıkırdım; son zamanlarda günlerce yemek yemediğim ve bunun farkına bile varmadığım oldu. Karanlık hayvan gibi, ama daha büyük ve daha ağır, hiçbir Şey hissetmediğim veya umursamadığım daha uzun ve daha uzun sreler.

Petrol Őirketinde işe girdiğimde çok heyecanlanmıŐtım. Sonunda Oliver'ı tekrar bulduğumda ona bakabilecek kadar para kazanabilecektim. En azından, sanırım bu yüzden heyecanlanmıŐtım. Hatırlaması zorlaŐıyor.

"Tamam." Ayağa kalkarak ona başımı salladım ve ana binaya giden yola ulaŐana kadar karda dikkatlice yürüdüm. Bozeman, Montana'dan Alaska'nın Kuzey Yamacı'na uçacak olan ekip geceyi Őirketin tesisinde geçirdi. Bugün bizi hiçbir yere uğurlar gibi kahvaltı ettiriyorlar, sonra da otobüslere bindirip havaalanına götürüyorlar.

Açık büfede kahve, yumurta ve çok pişmiş domuz pastırması var. yanlış baktığında toza dönüşür. Dün gece birlikte kaldığım Thad beni kafeteryadaki masasına çağırıyor. Herkes gösteriŐ yapıyor.

EŐlerinin, çocuklarının ya da kız arkadaşlarının fotoğraflarını çekiyor ve aşağı kırk sekize dönüp onları tekrar görene kadar ne kadar geçeceğinden bahsediyorlar.

Telefonumu kuağımda tutarak her gün baktığım fotoğrafı açıyorum. Eğer basılı olsaydı, Şimdiye kadar üzerinde delikler açılmış olurdu. Ollie'den önce uyandığımı hatırlayabildiğim tek sabah çekmiŐtim. Uyuyor, ıplak bedeni bir battaniye yığınının içinde kıvrılmış. Güneş sıvı altın gibi tenine ve huzurlu yüzüne dökülüyor, dağınık saçlarını her zamankinden daha kızıl gösteriyor. Bir sonraki fotoğrafta mavi gözleri açık, uykulu bir Şekilde gülümsüyor ve kamerayı uzaklaştırmak için kolunu uzatıyor. Her Şeyden kurtulmam gerekiyor, böylece unutulabilirim. Böylece birbirimizi tanımadığımız günü hızlandırabilir ve her Şeye yeniden baŐlayabiliriz. Her Şeyi bıraktım

Ama eski mektupları, şapkası ve bu iki fotoğrafı. Kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum.

Diğerleri birkaç ay ayrı kalmaktan yakınıyor. Hiçbirinin şimdiden iki yıl beklediğini sanmıyorum. Geceleri uyanık kalıp önümüzdeki iki yılın ve ondan sonraki iki yılın daha ne kadar uzun geleceğini düşündüklerini sanmıyorum.

"Kim o?" Thad omzumun üzerinden bakarak sessizce soruyor.

"Kimse yok." Telefonu cebime sokuyorum ama o beni sempatik gözlerle izliyor.

"Sorun yok, dostum. Homofobik değilim. İlk kez yukarı çıktığınızda insanları geride bırakmak her zaman zordur."

Omuz silkiyorum, kahvaltım bir tuğla gibi oturuyor ve Thad omzumu sıvazlayıp ayağa kalkıyor. "Kırk dakika içinde gidiyoruz."

Birkaç yumurta daha yedikten ve bolca kahve içtikten sonra uyuduğum odaya gidip sırt çantamı topluyorum. Birkaç ceket, bazı banyo malzemeleri ve mektup demeti dışında toplanacak bir şey yok. Hazır olduğumda Thad ve diğerlerinin beklediği ve sigara içtiği yere gidiyorum. Buradaki soğuk hava gözlerimi sulandırıyor ve ciğerlerimi yakıyor ama kuzeyde daha da kötü olacağını biliyorum. Ellerim ceplerimde, Thad ve diğerlerinin Kuşlar ileri geri uçarken yaprak dökmeyen dallardan düşen kar parçalarını izlerken çocuklar ve ikinci el duman soluyorum.

Sanırım mutlu olmalıyım. Geçmişimden kurtuldum, bu sefer gerçekten. Çok yakında, eski uğrak yerlerimdeki yeni kan benim varlığımı bile hatırlamayacak. Eminim Garrett ve diğerleri de beni hatırlamıyordur, tabii ben gittiğimde başlayan mahalle savaşından sağ kurtulmuşlarsa. Şimdi ben gidiyorum.

Daha önce hiç görmediğim bir yere, iyi ve dürüst bir iş yapmak için. Ama daha önce hiç uçmadığım ve ne bekleyeceğimi bilmediğim için sinirli ve gerginim

Uçak havalandığında. Bedenim Oliver'ı istiyor. ...şey, sanırım omzuma çarpıp bana gülümseyerek dikkatimi dağıtırdı, benim de gülümsememi sağlayacak bir şeyler söylerdi, ama ondan parçalar kaybetmeye başlıyorum, benim Hatıralar kenarlardan dökülüyor.

Biri "Otobüsler geldi," diye sesleniyor, biz de çantalarımızı alıp kapının yanında rölantide duran, lastiklerden fırlayan kirli karla kaplanmış iki eski araca doğru ilerliyoruz. Sıraya girdiğimde kalbim çarpmaya başladı. Belki de Bu kadar gitmekle hata yaptım. Belki de unutmak her şeyin anahtarı değildir ve ben sadece ışıksız ve neden geldiğimi hatırlamadığım bir yerde yalnız kalacağım. Ama tek yapabileceğim beni ona geri götürebilecek yolu takip etmeye çalışmak.

Şoföre başımı sallayarak merdivenleri çıktım ve pencere kenarında bir koltuk seçtim.

Yolun üçte biri geride kaldı. Isıyı korumak için motorlar çalışıyor ve erkekler ve kadınlar her açık koltuğa doluştukça otobüs gürültülü bir hal alıyor. Thad yanıma kayıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Heyecanlı mısın, Jax?"

"Elbette." Kucağında parmaklarımı bağlayıp çözüyorum, sakın kalmaya ve kendimi bunun sonsuza kadar sürmeyeceğine ikna etmeye çalışıyorum. Sadece kıkırdıyor ve başka biriyle konuşmak için dönüyor.

Önümüzdeki kişi otururken "Kapıda yine kargaşa var," yorum yapıyor. "Birileri güvenliği taciz ediyor."

Thad, "Çevreciler yeni işçi otobüsleri yola protestoya gelmeyi seviyor," diye açıklıyor. Sadece başımı sallıyorum, aşağı kayıyorum ve Parmaksız eldivenler. Ellerim berbat görünüyor, parmak eklemlerim kuru ve çatlak, işten dolayı sıyrılmış. Geçen yıl çeteden çıkmadan önce fena halde kırdığım iki parmağım yamuk yumuk iyileşti. Bir yıldan kısa bir içinde kırk yaşıma gireceğim ve vücudum bazı şeyleri olması gerektiği gibi atlatamıyor. Kendimi Megan'ın yılanlarından biri gibi hissediyorum, çirkin katmanlarımı bir bir döküyorum,

Eksikliğini hissettiğim her neyse ona sahip olan, bu döngüyü kırabilecek ve kaybettiğim her şeyi geri alabilecek adamı bulmak için umutsuzca çabalıyorum.

Eski bir çift kulaklığı takıyorum ve telefonumdaki müzikler arasında geziniyorum. Dinleyebileceğim şeylerden çok dinleyemeyeceğim şeyler olana kadar yeni kurallar koymaya devam ediyorum - Beach Boys yok, "Highway to Hell" ya da diğer acemi gitar şarkıları yok, Iowa'daki küçük barlarda insanların dans etmesi için çalınan türden halk müziği yok. Bir sonraki Oliver ve bir sonraki Jackson'ın ne tür müzikler paylaşacağını merak ediyorum. Bu gidişle muhtemelen yaşlılar evinde klasik plak dinleyecekler. Ama bu da benim için sorun olmaz.

Motorlar homurdanıyor ve açık kapıya doğru ilerlemeye başlıyoruz, arkamızda bir otobüs dolusu insan daha var. Herkes kargaşayı görmek için boyunlarını camlardan dışarı uzatıyor ama kargaşa bitmiş gibi görünüyor. Protesto işaretleri ya da bağırış çağırış yok, sadece parkalı ve şapkalı bir adam bir güvenlik görevlisiyle tartışıyor. Ellerini havaya kaldırarak arkasını dönüyor ve halka açık bir otoparka doğru yürümeye başlıyor. Tepeye.

Otobüsün tekerlekleri çamurda dönerken, adam sinirli bir hareketle şapkasını çıkarıyor. Kızıl-sarı saçları sonbahar yaprakları gibi parlıyor.

Bir saniye sonra, bir nefes, bir düşünce boşluğundan daha kısa bir süre sonra Thad'ın üzerinden atlayıp sırtımda altmış çift şaşkın gözle koridorda koşmaya başladım. Neredeyse şoförün kucağına düşüyordum. "Kapıyı açın lütfen. Durun. beni," diye yalvarıyorum, kendimi kapalı kapılardan içeri atmamak için mücadele ediyorum. Frene basıyor, herkesi sarsıyor ve arkamızdaki otobüsün korna çalmasına neden oluyor. Bana itaat etmekten başka yapabileceği bir şey yok - arkada acil bir durum olup olmadığını anlamaya çalışmakla meşgul.

Sırt çantam omzuma çarparak merdivenlerden aşağı uçarcasına atlarken ve yol boyunca koşmaya başlarken arkamdan biri *hey diye* bağırıyor. Kaymaya ve savrulmaya devam ediyorum, yeterince hızlı değilim, asla yeterince hızlı değilim. Her şeye rağmen

çoktan bir arabaya binip uzaklaştığını biliyordum. Yolu terk ederek, gizli kayalara ve çalılara takılarak daha derin karlara doğru ilerliyorum.

Tepe, sürülmemiş bir yamaca doğru alçalırken, sonunda sırtını çok uzaklarda görüyorum.

, kadar olan yolun çoğunda. Ellerimi ağzıma götürdüm. "Ollie!" Tepki vermiyor ve bir an için bunun o olmayabileceğini, sadece korkunç bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorum.

Tepeden aşağı inerken tüm vücudum ediyor, bazı adımlarda dizlerime kadar kara batıyorum. Botlarım ıslanmış, kot pantolonum sıırıslılam olmuş, ellerim ıslanmış ve ağrıyor. Çantamı bir yerde düşürmüştüm. yoldan. "Oliver!" Yürümeye devam ediyor.

Biri arkamdaki otobüsün kornasına basıyor ve adam sonunda irkilerek arkasını dönüyor. Kendisine doğru koşan birini görünce bir adım geri atıyor ama beni görünce, gerçekten görünce bacakları tutmuyor ve karda dizlerinin üzerine çöküyor.

Oliver'a saatte 100 mil hızla vurdum, onu bir defans oyuncusu gibi yakaladım. Çünkü vücudum reddediyor. Kürekli patikada geriye doğru uçuyoruz, savrulup yuvarlanıyoruz ve muhtemelen az önce erkek arkadaşımı öldürdüğümü fark ediyorum. Tüm bunlardan sonra.

Kolları ve bacaklarıyla bana yapışıp boynuma doğru soluk soluğa kalırken ben de onun üstüne çıkıyorum, başını kucaklıyorum. Ağlıyor mu yoksa çırpınıyor mu anlayamıyorum.

Nefes alamıyor ama kontrol edebilmem için beni bırakmıyor. Sulu çamur derisine ve saçlarına bulaşıyor ve sıırıslılam giysilerimi çiziyor.

Tepeden bir ses "Ne oluyor lan?" diye bağırıyor ve otobüs tekrar korna çalıyor. Ollie yüzümü ellerinin arasına alıyor, sertçe, alnını alnıma bastırıyor.

"Çok üzgünüm Jackson. Seni bulacağıma söz verdim ama bu çok uzun zamanımı aldı." Çeyrek metre koşmuş gibi nefes alıyor.

Karda bir kilometre.

Doğrulup çamurdan çıkmasına yardım ediyorum ve onu kucağıma alıyorum.
"Benden asla özür dilemeyeceğini söylemiştin."

Geri çekiliyor ve beni içine çekiyor. Yüzümün daha ince ve yıpranmış göründüğünü biliyorum. Gözlerinin etrafında birkaç çizgi daha var, saçları biraz daha kısa ve sakalı biraz daha kalın, ama onun dışında aynı. Uzanıp şapkamı çekiştiriyor ve bakıyor. "Saçların var," diye mırıldanıyor.

"Sana sıkıcı bir renk olduğunu söylemiştim. Bulaşık suyu." Eldivenlerini çıkarıp parmaklarını içinden geçirdiğinde gözlerimi kapatıyorum. Otobüs birkaç kez korna çaldı.

daha fazla kez; birinin bağırdığını duyuyorum ve sonra motorların gürültüsü uçuşu kaçırmadan önce uzaklaşıyor. Bunun için kesinlikle kovulacağım.
Muhtemelen çoktan bitmiştir.

"Çok kalın." Alnımdaki tel tel saçları okşamaya devam ediyor. Sonra saçlarımı iki eliyle kavırıyor ve alnımızı birbirine yaklaştırıp yavaşça ileri geri sallıyor. "Sen olduğuna inanamıyorum." Sesi sürekli takılıyor. "O kadar çok yere baktım ki."

"Buraya nasıl geldin?" Etrafımdaki ağaçlara, vahşi doğaya ve kötü yollara bakıyorum. Gideceğimiz en yakın havaalanı bir saat uzaklıkta.

Burnunu kulağımın altına bastırıyor ve bana tekrar sıkıca sarılıyor. "Uzun izini takip ediyordum. Seni Kaliforniya'da, inşaat yaptığın yerde bulmaya çalıştım. Ama ben oraya varmadan hemen önce gittiniz. Önce eve, sonra buraya uçtum ve tesisin nerede olduğunu öğrendim, bir araba kiraladım..."

Onu kendimden uzaklaştırıp gözlerinin içine bakıyorum, elim yanağında. "Tek başına mı geldin? Bütün bu yolu?"

Başını sallıyor, dökmemek için mücadele ediyor, dar çenesi sağlam. Şimdi gözlerinde o kadar çok hikâye var ki, hepsini bilmediğim için nefret ediyorum.
"Jax, ben

Yardım etmek için. Çünkü sözümü tutmam ve gelip seni bulmam gerekiyordu. Ailemin yanına geri taşındık, ilaçlar aldım ve bir yıldan uzun süredir terapi görüyorum." Kolunu gözlerine sildi. "Kahretsin, seni bu kadar beklettiğim için özür dilerim. Elimden geleni yaptım."

Başımı arkaya yatırıp uçsuz bucaksız gökyüzüne bakıyorum ve yavaş bir nefes veriyorum. "Siktir." Bunu benim için yaptı. Zihnim bunu işlemeye başlayamıyor bile. "Seninle gurur duyuyorum Ollie."

Tüm kaslarının gevşediğini hissedebiliyorum ve zayıfça gülümsüyor. "Bunu söylemeni duymak için çok uzun zamandır bekliyordum." Başparmağı alt dudağını okşuyor. "Sen de benim hissettiğim kadar yorgun görünüyorsun. Artık ikimiz de yaşlandık."

"Öyleyim. çok tatlısın." Küçük sırtışı genişliyor, tıpkı tahmin gibi, çünkü yanılmışım, onunla ilgili tek bir şeyi bile unutmamışım.

"Gözlerini kapat, Jax."

Karanlık.

Boynunun kıvrımı hala, hala çay ve ev bitkileri, ter, gözyaşı ve istek gibi kokuyor. Beni sertçe öpüyor, sonra daha sert, dili deliciliğimi buluyor Sanki ben olduğuma dair son bir kanıtı ihtiyacı varmış gibi. Ellerim gömleğinin altına giriyor; elimde değil. Karanlıkta vücudunun şeklini hissetmeye ihtiyaçları var. Islak, kirli ya da yırtık olmalarını umursamıyor gibi görünüyor.

"Neden seni takip edemeyeceğim bir yere gidiyordun?" diye fısıldıyor ayrıldığıımızda.

Gözlerimi açtım. "Bir dahaki sefere hazırlanıyordum." Yüzündeki acıyı kovmaya çalışarak gülümsemeye zorluyorum. "Her şeyi . Petrol kuyularından tonlarca para kazanan seksi bir adamla tanışırdın. O sana bakacaktı, sen de yazabilecektin ve-"

"Hayır." Korkmuş görünüyor. "Jackson'ı istiyorum, seni lanet olası aptal. Ona bir söz verdim ve bu sözü tutmak için çok şey yaşadım. Eğer onu alırsan

senden sonsuza dek nefret ederim." Ceketimin önünü sertçe kavradı. "Ben sözümü tuttum. Şimdi sende. Bir daha beni asla etmeyeceğini söyle."

Başımı salladım. " yok. Artık özgürüm. Artık kaçmak zorunda değilim."

Ollie boğazından hırlıyor, ceketimi daha sıkı kavrarken gözleri benimkileri yakıyor. "Bu harika Jax, ama şu anda umurumda değil. Eğer Tüm dünya sizin için geliyorsa, gerçek anlamda gökyüzü bir ateş topu halinde başınıza düşüyorsa, çekip gitmezsiniz." Etrafımızdaki manzarayı, geldiği uzun yolu işaret ediyor. "Bunu hak ettim mi, etmedim mi?"

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, dünyanın baş edebileceğim bir boyuta küçülmesine izin veriyorum ve yüzümü onun göğsüne yaslıyorum. "Evet. Evet, yaptın."

Bölüm 33

OLIVER

Bundan sonra ne olacağını konuşma zahmetine bile girmiyoruz. Bu kaçınılmazdır, her zaman öyleydi ve biz de hazır olduğumuz için doğrudan bunun içine giriyoruz.

Uzun zamandır hazırдық.

Jax ön ofise giderken beni kapının dışında bırakmak zorunda kaldı. Orada durmuş, kirli ceketimi yüzüme doğru çekerek ileri geri hareket ediyor ve bana hançer gibi bakan güvenlik görevlilerini fark etmemiş gibi yapıyorum. İnsanları kendime kızdırmaktan duyduğum korku, Jax'i ilk tekmelediğim ve onu hastaneye götürmeyi teklif ettiğim günden daha az değil. Tüm terapi egzersizlerim beni dengede tutuyor, ancak uçuş ve yolculuktan sonra gittikçe daha fazla yıpranıyorum, kenarlardan parçalanmaya başlıyorum ve bir parçam sırf Jackson yanımda olmadığı için erimek istiyor. Çünkü eli benimkinde değil.

O da aynı şekilde hissediyor olmalı, çünkü kapıdan yirmi Dakikalar sonra beni en iyi sarılışlarından biriyle kucakladı, iri bedeninin beni içine aldığı ve ayaklarımı yerden kaldırdığı sarılışlardan. "Çıkarken kayıp eşya bölümünden bir ceket çaldım." Ceketini havaya kaldırdı, gururlu görünüyordu. "Bunu giy."

"*Jackson*. Burada duramazsın." Ceketini aldım, onu öptüm ve korumaların yanına götürdüm. "Merhaba. Üzgünüm, bu kayıp eşya bölümüne gidecek. Kazara aldık." Jax somurtunca başımı salladım. "Zavallı, titreyen bir adam şu anda senin yüzünden ceketini arıyor."

"Evet, o umurumda değil ve sen de soğuksun."

Tepeden aşağı inerken elimi çekiyorum ve o kolunu bana dolayana kadar yanına sokuluyorum. "Bizi götürebilir misin? Ben biraz...Ben

Yani, ben-"

Başımın yan tarafını tutuyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. "Ne zaman istersen araba ve canın istemediğinde ben hep burada ol, tamam mı?"

Kiralık arabama vardığımızda, Jax ikimizin de ıslak ceketlerini çıkardı. Hiçbir uyarıda bulunmadan ya da tereddüt etmeden benim pantolonumu da indirdi. "Kuru kıyafet getirdin mi?"

Arabanın yan tarafına tutunup çılgınca etrafa bakıyorum. "Bavul bagajda. Bunu beni soymadan önce sorabilirdin."

Bir çift eşofmanla geri döndüğünde dondurucu hava açıkta kalan tenimi yakıyor. Ayakkabılarımın üzerinde durmamı ve önce bir ayağımı, sonra diğerini sokmamı sağlıyor. Bu beni çocuk gibi hissettiriyor ama bu kısmın, benimle ilgilenmenin, ruhunun özlediği kısım olduğunu biliyorum. Yarı yolda duraklıyor ve külotuma bakıyor.

Musluk gibi damlayan burnumu silerek gülüyorum. "Megan onları alışveriş merkezindeki gençlere yönelik bir mağazada bulmuş."

Başparmağını, boynuzlarından gökkuşağı ışınları fırlatan robot tek boynuzlu atlarla süslü pembe kumaşın üzerinde gezdiriyor. "Ne oluyor ?" Koyu renk gözlerini benimkilere . "Cidden bunları iki yıl sonra göreceğim ilk iç çamaşırın olmasını umarak mı seçtin?"

Sırıtişım genişliyor, gittiği günden beri hissetmediğim bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aklımdan geçmiş olabilir. Şimdi lütfen pantolonumu yukarı çek."

Yapmıyor. Doğruldu ve beni yumuşak bir öpücüğün içine çekti, eli aptal iç çamaşırının içindeki kıcıımı okşayıp keşfederken ağzımı nazikçe yaladı.

"Yine de senin için sakladım." Geri çekildiğinde ona söyledim.

Kaşları çatılıyor ama gözlerindeki ışığı görebiliyorum. "Onunla oynasaydın kızmazdım. Ne kadar bilmiyordun."

"Sanırım gerçekten çok sıkı olacak, o zaman."

"Tanrım." Eşofmanını çekiştiriyor. "Bunu daha sonra kontrol etmem gerekecek."

Birden gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor, tam olarak ağlamıyorum, sadece sessiz bir telaş var. Fark ettiğinde başparmağıyla silmeye başlıyor, sonra beni kapüşonunun sıcak mağarasına çekiyor. Parmakları eski yerlerini bulup saçlarımı okşuyor. "Oh, Ollie."

Yumruklarım gömleğinin arkasına doğru sıkıca kıvrılıyor. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm."

"Tahmin et ne oldu?" diye mırıldanıyor. "Ne?"

"Kader bizim için geri geldi ve sen *hayır* dedin. Bunu sen yaptın."

Köprücük kemiğine sokuluyorum, kokusu etrafımı sarıyor. "Bir sürü mendil kutusu, ilaçların yan etkileri ve erimeler vardı.

Orada da bir yerde."

Şaka yapmak istemişti ama sessizce inledi. "Kahretsin, Ollie. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Havaalanına bir saatlik yolculuktan sonra New York'a giden bir sonraki uçakta iki koltuk ayırttım. Ailem onun hayatımı nasıl değiştirdiğini gördükten sonra, *Jackson* projesinin *arayışına*, uçak biletlerinin ödenmesine yardım etmek de dahil olmak üzere, tüm güçleriyle katıldılar. Birlikte geçirdiğimiz zorlu iki yıl hepimizi yıkıp yeniden inşa etti ve sonunda onlardan duymam gereken özrü aldım.

Havaalanında vakit öldürmek için sabah bire kadar vaktimiz var, bu yüzden sıcak, temiz, kuru kapüşonlular bulana kadar hediyelik eşya dükkanlarına dalıyoruz. Jackson üzerinde beyaz geyik kafatası olan siyah bir tane kapıyor. Önünde *Big Sky* yazan açık pembe bir tane seçtiğimde ağzının köşesi yukarı kalktı. Fiyatı

küçük bir servet, ama ikimiz de titriyoruz, yolun çoğunu sıcakta geçirdikten sonra bile, ve onları giymek mutluluk verici. Daha sonra yemek alanına girdik, ben bir tane fast food burger yerken Jackson sanki gittiği günden beri hiç yememiş gibi yedi tane yedi.

Doyduğumuzda ve ısındığımızda, bir internet kafenin arkasında boş, تنها bir koridor buluyoruz. Jax sırt çantasını yastık olarak kullanmak üzere yere bırakıyor ve vücutlarımız en başından beri bize en doğal gelen pozisyona ; Jackson'ın kollarından biri göğsümün etrafında, diğeri başımın altında uzanıyor. Bugün bir bacağını da benimkine doluyor ve soğuk burnunu enseme gömüp kendinden geçene kadar boynumu ve kulağımı öpüyor. Uyanık kalmak ve saatlerce onun tadını çıkarmak istiyorum. Ama çok yorgunum.

üstümde uyuyordu, tüm uzuvları bana dolanmış ve parmakları saçlarıma dolanmıştı, sanki içime tırmanmaya çalışıyordu.

Kıpırdanıyorum ve omzunu silkeliyorum. "Jax, uçağımıza yetişmeliyiz."

"Yapma." Çırpınıyor, itiraz ediyor ve kalbim onun yüzündeki korkuyla kırılıyor.

gözlerini açtığında. Uzanıp parmak uçlarını eşofmanımın üzerinde gezdirirken gergin bedeni . "Ben uyandıktan sonra hiç kalmıyorsun," diye nefes alıyor.

"Ben . O kadar uzun süre burada olacağım ki benden kurtulmanın bir yolunu arayacaksınız."

Uçağa binmek için sıraya girdiğimizde vücudumun ve zihnimin harekete geçtiğini hissedebiliyorum. Bu inanılmaz bir son olurdu. Erkeğimi buldum ama onu eve getiremiyorum.

çünkü uçağa binemiyorum. Jackson'ın omuzlarıma dolanan eli beni sabitliyor, kolumu yavaşça aşağı yukarı ovuyor. "Kitabını bitirdin mi?"

. "Ne sanıyorsun ki? İlk yarısını yapmak yedi yılını aldı." "Bana Samvir'in şu anda nerede olduğunu söyle."

İsteksizce, dikkatim dağılmış ve sinirli bir şekilde başlıyorum ama işe yarıyor. Uçağa bindiğimizde stres yapma sırası Jackson'a geliyor ve daha önce hiç uçmadığını hatırlıyorum. Uçak çok dolu değil, bu yüzden kendimize bir sıra ayırdık ve o da

Beni pencerenin yanına oturtuyor, böylece dışarıyı görmek zorunda kalmıyor. Kalkarken omzunu omzuma dayıyor, elimi ölümüne kavıyor ve bana Aşağıda gördüğüm her şeyi tarif edebilirim.

Yola koyulduğumuzda örgülerimi çıkarıyorum. Tepesinde tüm ponponların anası olacak olan mor ve siyah bereyi inceliyor. "Megs'in eski şapkası parçalanıyor," diye açıklıyorum, işime o kadar odaklanmışım ki vücudunun hareketsizleştiğini neredeyse fark etmiyorum. "Ne?" Gözlüklerimi yukarı kaldırıp kaşlarımı çatıyorum.

"Havaalanında olacak mı?"

"Evet," diyorum yavaşça. "O ve ailem bizi ." "Ona beni bulduğunu söyledin mi?"

"Evet..."

Huzursuzca yer değiştiriyor. "Ne dedi? Beni hatırlıyor mu ki?" "Tabii ki hatırlıyor. Sürekli senin hakkında konuşuyoruz."

Yutkunuyor. "Hâlâ babası olmamı istiyor olamaz. Araya girerek onun hayatını mahvetmek istemiyorum."

"Bana bak, aşkım." Bir elimi saçlarında gezdiriyorum, artık bunu yapabiliyor olmak hoşuma gidiyor, dağınık, tel tel, açık kahverengi saçlarının yüzünü yumuşatmasını seviyorum. Bakışları benimkileri arıyor. "Bırak ne istediğine o karar versin. Seni sevdi, seni özledi ve birini unutup hayatına devam edemeyecek kadar büyüdü."

"Siktir..." Gözlerini ovuşturur. "Ya bunu istemezse?"

"O zaman benim ortağım ve onun arkadaşı olabilirsin. Bu sahip olduğumuz şeyi değiştirmez, tamam mı?"

Yavaşça nefes alıp veriyor, gözleri sanki kaçıp istiyormuş gibi kulübeyi dolaşıyor. "Bana örgü örmeyi öğret."

"Gerçekten mi?" Koltuklarımızın arasındaki kolçağı nasıl yukarı iteceğini düşünerek beni duvara doğru itiyor ve göğsüme yaslanarak etrafına sağlıyor. Megan'ın şapkasını yedek iğnelerim ve ipliğimle değiştirip bir sıra örmeye başlıyorum ve onları ona . Bir şeyleri tamir ederken, bisiklete binerken ya da vücudumla oynarken elleri çok becerikli ama iğneleri karıştırıp duruyor, ipliği ucundan kaydırıyor ve küfürler mırıldanıyor. "Şimdi sanatıma saygı duyuyor musun?" Alay ediyorum. "Göründüğünden daha zor."

Tekrar denerken ellerini izliyorum. Geçen gün eldiven takıyordu, ama şimdi onları açıkça görebiliyorum ve göğsümü ağrıttıyorlar. Çok çalışmaktan paramparça olmuşlar, şişmiş parmak eklemleriyle hırpalanmışlar. Bir avucunda bir çeşit yanık izi var ve iki parmağı kaya kırıcıdan geçirilmiş gibi görünüyor. Mağarada nasıl hissettiklerini hatırlıyorum, sert ama sağlıklı ve bütün, ve o zamandan beri yaşadığı her şeyi. Eski hayatından kurtulmak için ne yapması gerektiğini henüz bilmiyorum ama bunun kolay olmadığını biliyorum.

"Bu lanet olası bir kabus." Yaptığı yarım sıra yarım yamalak dikişi inceliyor, sonra onu göğsüne bırakıyor ve gözlerini kapatıyor. O bir uyuyup uyanırken ben şapkaya dönüyorum. Hostes ona kutu yerine küçük bir bardak kola getirdiğinde bana öyle ihanet dolu bir bakış fırlatıyor ki gülmekten iki büklüm oluyorum.

"Altı yüz dolar verip bir kutu kola bile alamıyor musun?" Benimkini de içmesine izin veriyorum, sonra gerçekten uykuya dalana kadar saçlarını okşuyorum. Ben de yüzüne , onu unuttuğumu hayal çalışıyorum, sonra bir şekilde tekrar karşılaşıyorum

başka bir yer ve zamanda. Byrock'taki bankaya girdiğinde gibi beni ilk gözlerinin yakalayacağını biliyorum. Sonra da gülümsemesi. Gidici olurdum.

Elimi göğsüne koyuyorum. Fark etmez, çünkü o benim. Kader onu aldı ve ben onu geri aldım. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim.

JACKSON

Syracuse havaalanından el ele geçerken ikimiz de bir Şey söylemiyoruz, sanki tatilden donen sıradan bir iftmiŐiz gibi. Sadece Oliver titrediğimi hissedebiliyor.

Havaalanına geri donmenizi engelleyen Şu garip cam kapılar var. Bir yanım asla onları geçip diğer tarafta ne olduğunu öğrenmek istemiyor. Ama Ollie hemen atlıyor, küçük pi, benim de onu takip etmem gerektiğini biliyor. Bir an duruyorum, ellerinde iŐaretlerle etrafta duran, arkadaşları ve aileleri dışarı çıktıkça işaret eden ve tezahurat yapan insanlara ŐaŐırıyorum. ığlık atan, kucaklaŐan bk bir grup insan tarafından itilerek yoldan çekiliyoruz. Her Şey kaotik ve alıŐılmadık ve Oliver'ın elini kırmak zereymiŐim gibi hissediyorum.

Adımı daha yüksek sesle, muhtemelen üçüncü kez söylüyor ve işaret eden elini takip ederek yaşlı bir adam ve kadına doğru gidiyorum. İkisini bir araya getirsen ona benzerler. Bir an için kızın başka birine ait olduğunu sanıyorum. Sonra kız arkasını dönüyor ve Oliver'ın gözlerinin bana baktığını görüyorum.

Bu kızın diş telleri var ve n dişleri arasında boşluk yok. rgs omzunda düzgün bir Şekilde uzanıyor ve göz farı ile dudak parlaticısı sürmüş. Yüzü , boyu en az on santim uzamıŐ ve vücudu artık cılız bir çubuk değil. GĞsmden acı dolu bir ses geliyor. Küçük kızım gitti ve ben onun gidişini izleyemedim.

Oliver koluma dokunuyor, bir Şeyler fısıldamaya başlıyor, ama Megan koşmaya başlıyor ve kollarını bana doluyor. "Jax, benim. Beni hatırlıyorsun, değil mi?" Onun muzip sesinin tanıdıklığı beni sakinleŐtiriyor, hatta

Gerçi diş telleri yüzünden biraz peltek konuşuyor. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

Gözleri endişeli ve umutluydu. "Sana gösterecek o kadar çok şeyim var ki. Bir boam var ve adı Medusa, yeni bir gitarım var ve onu kendi kendime akort edip on şarkı çalabiliyorum ve... Seni özledim Jax. Beni özledin mi?" Beni sıkıp alnını göğsüme yasladığında, sonunda kollarımı ona yaklaşmak, onun gerçek olduğunu hissetmek için.

"Evet." Pürüzsüz örgüsünü parmaklıyorum. Becerilerim üzerinde çalışmam gerekecek. "Seni özledim, vahşi kız." Bana sırtırken yanakları çukurlaştı.

"Gelin, büyükanneniz ve büyükbabanızla tanışın."

O kadar bunalmıştım ki sadece elimi uzattım ve sıkmalarına izin verdim. Yeni deodorant sürmedim ya da saçımı bile kontrol etmedim.

bir havaalanı zemininde uyandım. En son ne zaman tıraş olduğumu hatırlamıyorum. Bir önceki ziyaretlerinde oğullarının ve onun yerinin her tarafını kan içinde bırakmıştım. Gözlerindeki ihtiyatı görebiliyorum ama kibarca gülümsüyorlar ve hoş bir şeyler söylüyorlar. Sanırım oğlunuzun sadece bir kişiyi bulmak için tüm hayatını elden geçirmesini izlemek onu ciddiye almanızı sağlayabilir. Oliver'ımla ilgilendikleri için onlara teşekkür etmek istiyorum ama bu ailesine söylenecek oldukça tuhaf bir şey gibi görünüyor, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum.

Alacakaranlıkta eve dönerken, yemek için durmak isteyip istemediğimizi, ne yemek istediğimizi, bir yere gitmek ya da bir şey yapmak isteyip istemediğimizi sorup duruyorlar. Benim

Dizim koltuğu sallayacak kadar sert zıplıyor ve Oliver'ın elini tekrar tutmadan önce avucumdaki kotuma silip duruyorum. Bir dakika önce iki ay boyunca karanlık olan bir yere gitmek üzereydim, şimdi ise isimlerini bile bilmediğim ama aslında ailem olan gürültülü zengin insanlarla aynı arabadayım.

Sonunda Ollie koltuğunda öne doğru eğilip onlara şeyler fısıldıyor ve biraz sakinleşiyorlar. Büyük bir evin önünde durduk.

Lüks evlerin, güzel arabaların ve mükemmel çimlerin olduğu bir mahalle. Oliver'ın babası eşyalarımızı içeri taşıyor ve eşyalarla birlikte ortadan kayboluyor, ben de kirli kıyafetlerimle girişte dururken endişeyle arkasından bakakalıyorum.

Oliver koluma girdi. "Gel bakalım. Alt katta şimdilik yaşadığımız küçük bir dairemiz var." Mekânın tavanlarının katedral gibi kırk metre yüksek olduğu kısmına girmek zorunda olmadığım için rahatlardım. O

Ayakkabılarını çıkarıp beni halı kaplı merdivenlerden bir kapıya götürüyor. Babası çantaları kapının dışına bırakmış, kibarca, sanki burası gerçekten bir Ona ait olmayan ayrı bir ev. Ollie kapıyı iterek açar açmaz, tüm bedenimi rahatlatacak kadar tanıdık bir ses duyuyorum, bir ev gürültüsü ısı lambalarının uğultusu. Buradaki oturma odası üst kattaki saraydan daha küçük ama Iowa'daki oturma odalarından daha büyük. Bu iyi bir şey, çünkü burada tüm yılan tanklarının anası var. Mars'ın yaşam alanı ayakkabı kutusuna benziyor. Belki de bu yüzden Bay Shaw kapının önünden bile geçmiyordur.

"Bak, gördün mü?" Megan odası olması gereken bir kapıdan çıkıp elimi tutuyor ve beni tankın yanına çekiyor. Muhtemelen bir metre uzunluğunda, kahverengi ve koyu kırmızı işaretleri olan devasa bir yılan tembel tembel bizi izliyor.

Yaşam alanındaki özenle yerleştirilmiş kayalar ve bitkiler arasında. "Muhteşem değil mi?"

Omzumun üzerinden Oliver'a bakarken kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum. "Babandan daha büyük."

"Hatırlatma bana," diye inliyor.

"İstersen yarın Medusa'yı tutabilirsin," diyor bu küçük kız, sanki bir kedi yavrusuyla oynamamı teklif ediyormuş gibi rahatça. "Babam bu gece onu dışarı çıkarırsam başımın belaya gireceğini söyledi."

"Mars'ı göreyim. Dostumu özledim. O iyi mi?"

Deposunun arkasında hala bantlanmış bir resim var ve bunun iki yıl önce astığım spor arabanın gösterge paneli olduğunu fark ediyorum. Her yere yapışmış küçük bant parçaları var, sanki düşmüş ve milyonlarca kez tekrar bantlanmış gibi. Mars benimle hiç ilgilenmeden güneşleniyor. "Tombullaştı."

"Hayır!" Megan ciyaklıyor, ama gülümsediğimi görene kadar ona endişeli bakışlar atmaya devam ediyor. "Pislik."

"Oh, şimdi küfür etmeye iznin var mı?"

"Evet!" diye cıvıldıyor, aynı anda Oliver da çantasını açtığı odanın diğer ucundan "Hayır" diyor.

Arkamı dönüyorum ve daha önce hiç bulunmadığım bu garip yerde ellerimi arkamda kavuşturarak duvara yaslanıyorum. Nerede olmam gerektiğini ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Oliver beni fark edince elindeki kot pantolon yığınının yanıma geliyor. "İyi misin aşkım?" Bana böyle hitap etmeyi bırakmalı yoksa kalbim duracak. Omuz silkiyorum. Yatak odasını işaret ediyor. "Yorgun musun? Yatmak ister misin?"

Başımı sallıyorum ve kendimi duvara daha sıkı bastırıyorum. "Herkesin aynı odada kalmasını istiyorum." Gözlerim onunkileri buluyor, anlamasını istiyorum. Yumuşakça gülümsüyor. "Hey, Megs? Neden bir film koymuyorsun - Güzel bir şey, lütfen? Parçalamak yok mu?"

Buradaki kanepeler, bir ucundan yatak görünümlü bir parça sarkan devasa şeylerden biri. Birbirine dokunmadan on kişi kullanabilir. Ama bizim yaptığımız bu değil.

Çantamda sadece birkaç parça kıyafet var - Alaska'ya vardığımda şirket kıyafetleriyle yaşayacaktım. Bu yüzden Montana kapüşonlu tişörtümle kalıyorum ve Ollie'nin en büyük eşofmanlarından birini giyiyorum. Kendimi köşeye sıkıştırdım

Oliver'ın bir kolunun altında yastık, diğesinde battaniye, üzerinde tişört ve yumuşak uyku şortuyla odasından çıkışını izliyorum. Gittiğimden beri tanımadığım kıyafetler almış olması kafamı karıştırıyor ve oturduğunda elimi şortun üzerinde gezdirerek alışmaya çalışıyorum.

Göğsüme doğru sokuluyor, bir bacağını benimkinin üzerine atıyor ve Megan diğer oturuyor. Bir süre ne yapacağından emin değilmiş gibi dik duruyor ama film ilerledikçe daha da yaklaştığını fark ediyorum. Kolumu kaldırıp sırtına koyduğumda hemen aşağı kayıyor ve başını omzuma yaslıyor.

Gerçekten izlemesem de filmin bitmesini istemiyorum ama sonunda . Oda kararıyor ama kimse kıpırdamıyor. Megan aslında uyuyor ve Oliver sadece rol yapıyor, parmaklarıyla yavaş şekiller çiziyor. kapüşonumun altından vücuduma yayılıyor. Ağırlıkları beni yere mıhlıyor, sert ve güvenli, artık rüyaların malzemesi değil, hiçbir şeyin beni tekrar hareket ettiremeyeceğinden emin oluyorlar.

Bölüm 3s

Altı Ay Sonra

OLIVER

Dizimi yatağın üzerine koyarak kendimi yatağın üzerinden fırlatıyorum ve Jax'in çarşafın altından çıkan dolgun kıçının üzerine iniyorum. "Mutlu yıllar, mutlu yıllar, mutlu yıllar," diye şarkı söylüyorum, ellerimi siyah mürekkepli sırtında zıplatıyorum ve çıkıntımı çatlağına sürüyorum, ikincisinin beni birincisi için affetmesini umuyorum.

"Beni burada ölüme terk et," diye mırıldanıyor yüzüstü yastığına gömülürken. "Her an olabilir."

"ama, o kadar da kötü değil." Ellerimi kalçalarına koyarak kendimi dengeliyorum ve dalgınca kendimi ona sürtmeye devam ediyorum. "Kırk yeni yirmidir."

Başını yana çeviriyor ve bana vuruyor. "Otuz dokuz yaşındaki biri bu konuda ne bilebilir ki? Sen daha bebek sayılırsın; hiçbir fikrin yok."

Sesinde gerçek bir acı duyduğumda yuvarlanıp yanına iniyorum. "Sorun ne aşkım?" Bana tekrar bakana kadar parmaklarımı pazusunda gezdiriyorum.

"Neden yirmi yaşındayken tanışamadık? Seninle yirmi yılı kaçırdım, Ollie. Ve şimdi lanet bir ihtiyarım." Yüzünü tekrar yastığa gömüyor, dağınık saçları her yöne savruluyor.

"Eğer yirmi yaşındayken tanışsaydık, Megan olmazdı." Çarşafı aşağı iterek sırtını yavaşça ovuyorum. "Ve ikimiz de şu an olduğumuz kişi olmadık. Şu anda sahip olduğumuz 'biz' var olmadık. Ayrıca, daha çok uzun yıllarımız var. Sola. Pek çok yere gidebiliriz ve sen de bize tüm yaşlı indirimlerini sağlayabilirsin." Üstümde yuvarlanırken ve ben onu tekmelemeye çalışırken utanç verici, ciyaklayan kahkahalar atıyorum. "Bekle, bekle, sana bir hediyem var."

"On santim uzunluğunda ve vücuduna yapışık mı?" diye boynuma doğru homurdanıyor ve elini şortumun içine sokuyor.

"Hayır, hayır, yardım et, siktir." Etrafımda çırpınıyorum, konuşamayacak kadar çok gülüyorum.

"O zaman istemiyorum. Artık performans sergileyemeyecek kadar yaşlanmadan önce bu zamanı ."

"Ciddiyim," diye nefes nefese kaldım, işe yaramaz bir şekilde seğiriyordum. "Bu ciddi bir hediye." Sonunda elini çekip yanıma yığılıyor ve dirseğinin kıvrımından bana bakıyor, niyetli, karanlık bir gözle. Uzanıp yatağımın başucundaki masadan bir alıyorum ve ona uzatıyorum.

Başını eğerek kaşlarını çatıyor. "Marcel Leighman onun benim doğum günü hediyem olduğunu biliyor mu?"

"Üstünü oku."

Yuvarlanarak gömleğimi koltuk altlarımdan yukarı itiyor ve kartı okurken beni kasten her yerimden öpüyor. "First Chance House?"

"Jonah bana bundan bahsetti. Orada engelliliği hakkında konuşması istenmiş."

"Ne oldu?"

Saçlarıyla oynuyorum. Son altı aydır tamamen kontrolden çıkmasına izin verdi, elmacık kemiği uzunluğunda kalın, koyu sarı saçları Ne yaparsa yapsın bir şekilde seksi görünmeyi başarıyor. "Risk altındaki gençler için mentorluk, yaşam becerileri dersleri ve bazı kriz müdahale."

"Oh." Çenesini kaburgalarıma dayıyor ve sanki tüm cevapları orada bulacakmış gibi kaşlarını çatarak karta bakıyor. "Ama-"

"Geçen gün Marcel ile öğle yemeği yedim. Buradaki her bir çalışanın ve gönüllünün bir tür kaydı olduğunu söyledi. Bunu bilerek yapıyorlar, böylece çocuklar anlaşıldıklarını hissediyorlar."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Gerçekten mi?"

"Seninle tanışmak istiyor. Ona el becerilerinin iyi olduğunu söyledim ve o da yardımcı olabileceğin bazı dersler olduğunu söyledi."

"Lanet olsun." Parmaklarını kartın üzerindeki kabartmanın üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim, Ollie." Sonra yüzünü karnıma gömüyor ve elimi iki kez sıkıyor, bu da tekrar *teşekkür ederim* anlamına geliyor.

Yatak odasının kapısı geri fırlayıp duvara çarpıyor ve Jackson'a istediği hediye vermediğim çok memnun oluyorum. "Mutlu yıllar sanauu," diye iğrenç bir sesle şarkı söylüyor Megan, elinde gitarıyla odaya giriyor.

"Yüce ." Jackson sırt üstü yuvarlanıp kollarını başının sararak şarkıya devam ediyor ve her satırın sonunda şiddetle tıngırdatıyor.

"Doğum günün kutlu olsun, süper eski yaşlı maaan." Yatağın ucuna ve son satırı bağırarak söyler. "Mutlu yıllar sanauuu."

Son birkaç notaya katılırken, yatağın üzerine uzanmış gömleksiz vücudunu inceliyorum, tüm dövmeler ve eski yara izleri, karın kasları boyunca kalın, kabarık koyu bir ve daha ince, düzensiz beyaz bir tane ile birleşiyor. Kolunu trenin camına çarpmış. Diğer yara izlerini göremiyorum ama nerede olduklarını biliyorum. Yaşadığı her şey.

Kolunu, tek gözüyle ona bakabilecek kadar indiriyor. "Cehennem gibi özensiz. O parmaklamanın ne olması gerekiyordu?" Kızın hayran sırıltışı daha da genişliyor.

Döndüğünden beri ona gitar dersleri veriyordu.

Ders yapmıyorlar, ben örgü örerken ya da kitabım üzerinde çalışırken neredeyse her gece birlikte takılıyorlar.

Jax döneli bir ay olduktan sonra aileme gittim ve onlara Iowa'ya geri dönmek istediğimi söyledim. Megan ve ben arkadaşlarımızı özlemiştik.

Byrock'taki yaşamın hızını seviyorum. Tristan'ın

Alice'in düğünü. Tek bir kutuyu bile paketlemeden önce, tüm ilerlememi kaybetmemek için bir terapist ve ilaç tedavisi için bir doktor söz verdim. Sürpriz bir şekilde, ailem bizimle *birlikte* - bizimle değil, sanırım Jax onları öldürürdü - yaklaşık otuz dakika uzaklıktaki bir kasabaya taşınıp taşınamayacaklarını sordu.

Daha da büyük bir sürpriz olarak, ailem uzun ve gözyaşları içinde bir öğleden sonra beni oturttu ve Kay için özür diledi. Verdikleri zararı fark etmeleri için sekiz yıl geçmesi ve benim gerekmişti. Ve kitabımı bitirip ertelenmiş hayalimi denerken bir yıl boyunca yaşam masraflarımıza yardım etmelerine izin vermemi istediler - yalvardılar. bankada yarı zamanlı olarak çalışıyorum, çünkü çok özlemiştim ve

hırdavatçı dükkanı. Ama her gün saatlerimi yazmaya harcıyorum ve her hafta sonu kuzeye Minnesota'ya, batıya Wisconsin'e, güneye Oklahoma'ya ya da batıya Wyoming'e giderek yeni bir yere gidiyoruz. Eşim ve kızımın daha önce hiç görmedikleri ya da denemedikleri şeylere şaşkınlıkla bakarak tüm turistik yerleri dolaşmalarını izliyorum. Eve dönerken, Jax her zaman istediğim minibüsü sürerken bana kitabımı yüksek sesle okutuyorlar.

"Baba, . Sana bir hediyemiz var." Megan Jax'in bacağına sallıyor. "Artık senin hediyelerini istediğimi sanmıyorum," diye homurdanıyor.

"Bunu istediğine eminim," diye araya giriyorum ve o da gözlerini devirerek bana şüpheyile bakıyor. Çocuğumuzun önünde *on santim uzunluğunda olmadığı sürece olmaz* demiyor ama yüzü öyle.

"Hadi baba." Megan kapıdan bornozumu kapıp bana uzatıyor ve beni mutfığa sürüklüyor. Dün gece Jax uyuduktan sonra astığımız doğum günü süsleri hala duruyor, sürüngen tanklarını da dahil - flamaların ve balonların çoğu turuncu ve altın rengi, ama kendimize engel olamadığımız için birkaç tane de siyah koyduk.

Kendime koyduğum kahvenin kokusunu alan Jax birkaç dakika sonra solmuş bir tişört ve yırtık bir şortla sendeleyerek dışarı çıkıyor, saçları geriye doğru atılmış bir kasketin altında toplanmış. "Bugün benim doğum günüm," diyor o gırtlaktan gelen sabah sesiyle.

Kıyafetine bak.

"Hadi gel." Megan bastırılmış bir heyecanla patlıyor; omzunda Mars olmasaydı ön kapıda dans ediyor olacaktı.

Jax bizi küçük bungalovumuzun ön verandasına kadar takip ediyor, sonra durup araba yoluna bakıyor. "Kahretsin," dedi sessizce.

Merdivenlerden çıplak ayakla inerken minibüsün yanında duran motosikletin -ya da bir motosiklet iskeletinin- etrafında dönüyor. Satmak zorunda kaldığı motosiklet gibi bir Indian modeli ama onun kadar güzel değil. Tamamen kaybolmayan parçalar şüpheli durumda. "Siz çocuklar..." Kahverengi Elini pul pul dökülen eyere bize bakarken gözleri güneşte parlıyor.

"Babam bunun seninle birlikte tamir edeceğimiz özel bir proje olduğunu söylememi istedi, böylece bisikletler hakkında bilgi edinebilirim, güzel bir bisiklet alamayacağımızı değil.

"Megan yardımsever bir şekilde öneriyor.

Gözlerini kısarak bana bakarken belli belirsiz gülümsemesi genişliyor.

"Öyle mi?" "Kovuldun, Skip."

Megan'ın çimenlerin üzerinden Jackson'a koşmak için can attığını söyleyebilirim.

Mars'a götürüp içeri taşıyorum. Postlarından birine sürünmek yerine, onu yere bıraktıktan sonra duraksıyor, sanki bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun dostum?" Kollarımı tankın kenarına ve başımı onlara yaslıyorum. "Sanırım sonunda başardık." Dilini kayıtsızca oynatıyor.

Bir kahve daha doldurup pencereye geçiyorum ve iri yarı, dövmeleli adamla cılız kızın yeni bisikletlerini incelemelerini izliyorum. Adam bir kolunu kızın omzuna atıyor ve başını kızinkine yaklaştırarak farklı yerleri işaret ediyor.

ve ne yapacaklarını açıklıyor. Jackson kafasını kaldırıp beni gördüğünde, başının üzerinden bana çarpık bir şekilde gülümsüyor ve hala planladıkları onarım hakkında onunla konuşuyor. Omzundaki eli yukarı kalkıyor ve başparmağını, işaret parmağını ve küçük uzatıyor, kalanını katlıyor. *Seni seviyorum.*

İşte böyle aşık oldum ve tekrar kaybettim. Kalbim aramaktan hiç vazgeçmedi. Bir hikaye ancak sonu kadar iyidir derler. Bazıları Kahramanlar aşka bir şans vermek için ölümün yüzüne bakar. Diğerleri kadere karşı durur ve kazanır. Ama ben kimsenin yazmaya zahmet etmediği, kahramanın kaderin taleplerine karşı koyduğu ve *siktir* et dediği kahramanları seviyorum. Evine gider, kapısını açar ve sevdiklerinin kollarına doğru yürür. Çünkü sonunda, uğruna savaştığı tek şey budur.

Bana Mucizeler Göster'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Ollie ve Jax'i sevdiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!
Jonah Gray'in hikayesini keşfetmek istiyorsanız, [*Make Me Fall*](#) ve devam romanı [*And All Their Stars*](#)'ı alın!

Tüm çetenin -Ethan, Victor, Gray, Jonah, Jackson ve Oliver- Noel için bir araya gelmesini anlatan **ücretsiz kısa hikayeyi** okumak için www.rileynashbooks.com adresinden bültenime abone olun veya Riley Nash'in Underdogs'una katılın

Facebook'ta!

Coming Soon

Dirty Strays Kitap 1

Scout Moreno'nun hikayesini, dışlanmışlar, aile bulma ve sapkınlık içeren cesur yeni bir serinin ilk kitabında keşfediniz.

Su, Hava, Toprak, Ateş Kitap 4

Üç yanlış bir doğru etmez

Önceki kitaplardan bazı "kötü adamların" yer aldığı dağınık, yoğun bir
M/M/M

Yayın tarihi duyuruları için Instagram'da @rileynashbooks hesabını takip edin, Facebook'ta Riley Nash's Underdogs'a katılın veya şu adresten bültenime abone olun

www.rileynashbooks.com

My Books

Su, Hava, Toprak, Ateş Serisi

[*Hold Me Under*](#) - Victor ve Ethan

[*Beni Düşür*](#) - Gray ve Jonah

[*Ve Tüm Yıldızları*](#) - Gray ve Jonah romanı

[*Bana Harikaları Göster*](#) - Oliver ve Jackson

Standalones

[*Noel Özel*](#)

Yağmurlu PNW'da yaşayan Riley Nash, sert düşen, karanlıkla yüzleşen ve birbirlerinden asla vazgeçmeyen erkekler hakkında duygusal M/M romanları yazıyor.

Sevimli köpekler, şu garip kolalı kahve içecekleri ve kişisel sorunlarımı yakışıklı erkeklere yansıtarak onları aşık etmekten besleniyorum.

Bültenlerine abone olmak için www.rileynashbooks.com adresini ziyaret edin, Facebook'ta Riley Nash's Underdogs'a katılın veya Instagram'da @rileynashbooks hesabını takip edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

